

COLECȚIA

*Tubiri
de poveste*

LORETTA CHASE

Bestseller
New York
Times

*Scandalul
poartă satin*

„O rochie este o armă. Trebuie să-i ia ochii, să-l înfierbânte... și să-i golească portofelul.“

Din *Jurnalul* lui Sophy Noirot

O frumusețe inocentă cu ochi albaștri și un simț al afacerilor imbatabil, Sophy Noirot are o putere de convingere extraordinară, ceea ce este un talent deosebit de util în încercarea de a transforma Casa Noirot în cea mai renumită casă de modă din Londra. Misiunea de a le vinde splendidele ținute doamnelor din înalta societate londoneză devine extrem de dificilă când un scandal de familie provoacă ostilitatea lui Lady Warford, una dintre persoanele de vază care dau tonul în modă. Întoarcerea scandalului în favoarea magazinului necesită o dedicare totală din partea lui Sophy, lăsându-i prea puțin timp pentru un crai nonșalant precum contele de Longmore. Superbul aristocrat nu se poate concentra la mai multe lucruri deodată, iar singurul său gând este să o convingă pe tânăra creatoare de modă să cedeze în fața farmecelor lui.

Însă când sora lui Longmore, cea mai bogată clientă a Casei Noirot, fuge de la părinți, Sophy își dă seama că nu-l poate lăsa pe tânăr să plece singur pe urmele ei. Pornind într-o expediție palpitantă, alături de singurul bărbat care o ispitește până la pierderea rațiunii, Sophy simte că dorința se strecoară pe nesimțite în sufletul și în trupul ei, delicată ca satinul...

Loretta Chase a absolvit Clark University, după care s-a dedicat pasiunii de a scrie romane de dragoste istorice, ceea ce i-a adus recunoașterea în rândul cititorilor din întreaga lume. Cărțile ei au fost distinse cu premii importante ale genului, printre care și premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

*****
Alma

Află mai mult pe:

 www.litera.ro

ISBN 978-606-686-815-0

9 786066 868150

Scandal Wears Satin
Loretta Chase
Copyright © 2012 Loretta Chekani

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Scandalul poartă satin
Loretta Chase
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHASE, LORETTA
Scandalul poartă satin / Loretta Chase. trad.: Cristina Radu.
–București: Litera, 2014
ISBN 978-606-686-815-0
I. Radu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORETTA CHASE

*Scandalul
poartă satin*

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

Prolog

„Ieșea în evidență prin aerul mândru de cocoș războinic, buclele de țigan, negre ca pana corbului, și expresia stăpânită, aristocratică – la care nu renunța niciodată, indiferent dacă-i zâmbea unei doamne atrăgătoare sau se incrunta la un creditor pisălog.“

The Court Magazine, „Schițe din viața adevărată“, 1835

Londra

Joi, 21 mai 1835, dimineața devreme

Târfele știau să dea o petrecere.

În serile de joi, după dansul sau jocul de cărți de la Almack's¹, banda de desfrânați continua și mai abitir în sânul unui grup cu totul diferit în casa Carlotei O'Neill. Aveau la dispoziție acolo o masă de ruletă și alte jocuri de noroc, precum și prostituate care jucau rolul de cameriste ale reginei curtezanelor Londrei.

Harry Fairfax, conte de Longmore, era bineînțeles prezent.

Casa Carlotei nu era locul pe care marchizul de Warford ar fi dorit să-l vadă frecventat de fiul și moștenitorul său de douăzeci și șapte de ani, dar Longmore decisese cu mult timp în urmă că respectarea dorințelor părintești era calea rapidă spre o plictiseală de moarte.

Nu semăna nici pe departe cu marchizul și soția lui, în nici o privință. Moștenise nu numai înfățișarea de pirat a fratelui bunicii lui, Lord Nicholas Fairfax – păru ca pana corbului, ochii

---

¹ Club al înaltei societăți londoneze, unul dintre primele care au permis accesul femeilor (n.tr.)

negri și un trup înalt, musculos – ci și talentul lui Nicholas de A Face Exact Ce Nu Trebuia Să Facă.

Prin urmare, Lord Longmore se afla la Carlotta, care îl copleșea cu atențiile sale, răspândind valuri de parfum. Și din păcate, vorbind.

– Dar ești prieten apropiat cu ei. Trebuie să ne spui cum arată noua ducasă de Clevedon.

– Brunetă, zise el uitându-se cum se învârtea ruleta. Drăguță. Spune că-i englezoaică, dar se poartă ca o franțuzoaică.

– Dragul meu, dar puteam afla toate astea din *Spectacle!*

Foxe's Morning Spectacle era cea mai importantă fițuică de scandal a Londrei. Principialul marchiz de Warford o numea o prostie dezgustătoare, dar o citea, la fel ca toată lumea, de la târfe și proxe-neți până la familia regală. Longmore știa că tot ce se publicase în legătură cu mireasa ducelui de Clevedon fusese ticluit cu pricepere de sora cea blondă a tinerei căsătorite, Sophia Noirot, croitoreasă în timpul zilei și cel mai important spion nocturn al lui Tom Foxe.

Longmore se întrebă unde era Sophia în acea noapte. Nu o zărise la Almack's. Modistele – mai ales cele cu origini franțuzești, oricât de vagi – aveau tot atâtea șanse să capete un bilet de intrare la Almack's pe cât avea el de a se face invizibil după bunul plac. Dar Sophia Noirot avea propriul fel de a se face invizibilă și era perfect capabilă să-și strecoare trupul cu rotunjimi elegante oriunde voia, deghizată în servitoare de ocazie. Așa putea aduce la suprafață tot felul de mizerii pentru fițuica de scandal a lui Foxe.

Roata ruletei se opri din învârtit, unul dintre tipii de la masă înjură și fetișcana pe post de crupier împinse un vraf de fise în direcția lui Longmore, care le adună și i le înmână Carlotei.

– Câștigurile tale? se miră ea. Vrei să le păstrez pentru tine?

– Da, drăguțo, păstrează-le, râse el. Cumpără-ți un flecușet sau ceva de genul ăsta.

Ea își ridică sprâncenele bine conturate.

Până cu o clipă în urmă, când imaginile Sophiei Noirot i se învârteau prin minte, Longmore crezuse același lucru ca și Carlotta: că avea să dispară imediat împreună cu ea în dormitor. Se presupunea că era întreținuta lordului Gorell, dar respectivul, deși

suficient de bogat, nu era destul de energic pentru a o satisface deplin pe impetuoasa curtezană.

Întrucât depindea de banii furnizați de tatăl său și de câștigurile de la jocurile de noroc, Longmore nu era probabil suficient de bogat. În plus, cu toate că dispunea fără îndoială de vigoarea și ingeniozitatea necesare pentru a menține treaz interesul Carlottei, îi trecu prin minte acum că l-ar fi plictisit în cinci minute. Chiar și conform standardelor sale ușurate, rezultatul nu justifica o investiție bănească substanțială, căreia i-ar fi urmat obligatoriu o predică plictisitoare a tatălui său despre risipirea alocației. Cu alte cuvinte, nu merita să facă vreun efort.

Nu cu mult după ce își abandonase câștigurile, plecă însoțit de doi prieteni și două domnișoare de onoare de-ale Carlottei. Găsiră o trăsură și după o scurtă discuție, o porniră spre un tripou rău famat din apropierea cartierului St. James's, unde scenele palpitante nu aveau să lipsească.

Plictisit de conversația din trăsură, se întoarse să se uite pe fe-reastră. Soarele răsărea devreme în acest moment al anului și, cu toate că geamul era murdar, putea vedea destul de bine. O femeie șleampătă, cărând un coș murdar, mergea grăbită pe stradă. Mersul său, ca și coșul, dovedeau că nu era unul dintre mulții plimbăreți ai Londrei, ci o servitoare în drum spre locul de muncă, în vreme ce superiorii ei din lumea bună se îndreptau spre casă de la petreceri.

Înainta cu un pas iute, dar nu destul de iute. O siluetă apăr-u dintr-o străduță, îi înșfăcă pe nepusă masă coșul și o doborî la pământ.

Longmore se ridică imediat, deschise ușa trăsurii și sări din vehiculul în mers, surd la țipetele și strigătele însoțitorilor lui. După ce se poticni o dată, își recăpătă repede echilibrul și se lansă după hoț. Individul gonea ca o săgeată, astfel că, într-un moment mai aglomerat al zilei, l-ar fi pierdut în curând din vedere. Era însă devreme și nu trecea mai nimeni pe stradă. Longmore, cu mintea golită de gânduri, alerga pradă unei furii oarbe. Când ticălosul intră într-o fundătură îngustă, urmăritorul său nu avu nici o clipă în vedere o ambuscadă sau vreo primejdie – nu că i-ar fi păsat, dacă s-ar fi gândit la asta.

Necunoscutul se opri în fața unei uși care se întredeschise, dovadă că locatarii îl așteptau. Aristocratul reuși să-l ajungă în ultima clipă, îl înșfăcă și îl trase înapoi. Ușa se trânti cu un pocnet.

Longmore îl izbi de cel mai apropiat zid. Omul se chirci și alunecă la pământ, scăpând coșul. Deși nu putea fi prea grav rănit – tâlharii nu se dădeau bătuți cu una cu două –, stătea nemșcat, cu ochii închiși.

– Nu m-aș ridica prea repede, dacă aș fi în locul tău, spuse Longmore. Laș nenorocit! Să ataci femeii?

Luă coșul și aruncă o privire prin fundătură. Era posibil ca niște complici primejdioși să sară în ajutorul hoțului. Zona era însă liniștită, deși Longmore nu avea nici o îndoială că îi priveau câteva perechi de ochi.

Se îndreptă spre Piccadilly și o găsi pe fată după câteva minute. Stătea prăbușită lângă intrarea unui magazin, plângând.

– Nu mai boci, îi spuse. Uite aici marfa ta prețioasă. Pescui câteva monede din buzunar și i le vârî în mâini. Ce ai avut în minte, pentru numele lui Dumnezeu, să mergi așa, orbește, fără să te uiți *primprejur*?

– M... munca, îngăimă ea. Trebuia să merg la lucru, Înălțimea Voastră.

Nu o întrebă de unde știa că era lord, căci toată lumea îl cunoștea pe contele de Longmore.

– Hoți și nobili beți mișună pe străzi, căutând gălceavă, și tu umbli neînarmată, o mustră el. Ce se întâmplă cu femeile din ziua de azi?

– Nu... nu știu.

Tremura ca o frunză. Era zgâriată și se murdărise în cădere. Avusese noroc că nici unul din puzderia de bătărași beți care se întorceau acasă de la chiolhanurile lor nu dăduse peste ea.

– Vino cu mine, îi porunci.

Fie că era prea tulburată ca să gândească ori pur și simplu intimidată – contele avea adesea acest efect, chiar și asupra camarazilor săi –, fata îl urmă spre trăsură. Prietenii lui ar fi putut să-și continue drumul, la cât de beți erau, dar se opriseră ca să asiste la spectacol.

– Toată lumea afară, ordonă Longmore.

Scoaseră sunete de protest, dar ieșiră clătînându-se din trăsura, cu toții holbându-se la femeia șleampătă.

—Nu-i genul tău, Longmore, remarcă Hempton.

—Mi-e teamă că ți-ai coborât nivelul, zise la rândul lui Crawford, însă Longmore nu-i băgă în seamă.

—Unde mergeai? Cum necunoscuta nu răspunse, mulțumindu-se să-și plimbe privirea de la el la prietenii lui și la târfe, continuă: Lasă-i în pace pe ei. Nimeni nu-i interesat de treburile tale. Noi vrem doar să ajungem la următoarea petrecere. Unde vrei să te ducă birjarul?

—Vă rog, Înălțimea Voastră, mă îndreptam către Societatea Modistelor pentru Educația Femeilor Nevoiașe, reuși ea să bolborosească într-un târziu.

—E o denumire cam lungă, observă Crawford.

—Muncesc acolo, spuse fata. O să întârzie.

Îi spuse lui Longmore adresa, iar acesta i-o transmise birjarului, cu ordine stricte să o ducă pe fată la destinație în jumătate din timpul obișnuit. În caz contrar avea să-l găsească și să-i ofere o scuză excelentă pentru a se mișca încet.

O ajută pe fată să se urce în trăsura, trânti ușa după ea și îi făcu semn birjarului să plece, după care rămase în loc, năpădit de melancolie. Se gândea la modiste. La o anume modistă blondă.

Lăsându-i pe prietenii lui să găsească o altă trăsura, merse mai departe pe jos, de unul singur, până la St. James's Street. Ca să ajungă la Crockford's trebuia să treacă pe lângă Clubul White's. Puțin mai încolo se zărea Casa Noiroț, bârlogul croitorelor franțuzoaice.

Trecu de magazin în pas lent, apoi se opri și privi în urmă către etajele superioare, unde, din motive neînțelese de el, continuau să trăiască două din cele trei surori Noiroț.

Merse mai departe spre Crockford's, unde se așeză la masa de joc. Pierdu zdravăn o bună bucată de timp, înainte de a începe să câștige sume importante.

Când, după o oră de plictiseală crescândă, plecă de la Crockford's, era încă uimitor de devreme după standardele lumii mondene. Cu toate astea, Londra se trezea la viață: pe St. James's

Street treceau câteva trăsuri și o mulțime de pietoni. Magazinele nu se deschiseseră încă.

Casa Noirot, știa el, ridica obloanele abia la zece, deși cusătoresele își făceau apariția la nouă.

În ultimele săptămâni își formase însă o părere generală despre obiceiurile Sophiei Noirot, așa că se puse pe așteptat.

Capitolul 1

„În cursul ultimei săptămâni, întreaga lume mondenă s-a aflat într-o stare de agitație din cauza fugii fiicei lui Sir Colquhoun Grand cu dl Brinsley Sheridan... Vineri după-amiază, cam pe la ora cinci, tânărul cuplu a împrumutat trăsura unui prieten și... s-a îndreptat cu mare viteză către nord.“

The Court Journal, sâmbătă, 23 mai 1835

Londra

Joi, 21 mai 1835

Fluturând un exemplar al fișucii *Foxe's Morning Spectacle*, Sophy Noiroț năvăli peste ducele și ducesa de Clevedon în timp ce aceștia luau micul dejun în sala destinată acestui scop de la reședința Clevedon.

– Ați văzut asta? strigă ea, aruncând ziarul pe masă între sora și cumnatul ei. Înalta societate este isterică și, culmea culmilor, le acuză pe cele trei surori ale lui Sheridan. Trei surori punând la cale comploturi diabolice – și nu suntem noi acelea! Ah, scumpo, când am văzut asta, am crezut că mor de răs.

În ultimul timp, anumiți membri ai lumii mondene le comparaseră nu de puține ori pe cele trei proprietărese ale Casei Noiroț – pe care Sophy intenționa s-o transforme în cea mai vestită casă de modă londoneză fără a precupeți nici un efort – cu cele trei vrăjitoare din *Macbeth*. Dacă nu l-ar fi vrăjit pe ducele de Clevedon, spuneau gurile rele, nu s-ar fi însurat niciodată cu o *negustoreasă*.

Capetele brunete ale celor doi aristocrați se pleacă peste ziarul pe care cerneala abia dacă se uscaseră.

Circulau deja bârfe despre fuga Sheridan-Grant, dar *Spectacle*, ca de obicei, era primul care tipărise confirmarea.

- Se zvonește că tatăl domnișoarei Grant va depune o plângere contra familiei Sheridan în fața Lordului Cancelar, spuse Marcelline. Captivantă poveste, într-adevăr.

În acel moment intră un valet.

- Lord Longmore, Înălțimea Voastră, anunță el.

„Nu acum, la naiba“, oftă în gând Sophy. Sora lor produsese multă zarvă în lumea bună, își făcuse o dușmancă de moarte din una dintre cele mai puternice membre ale aristocrației - care se întâmpla să fie mama lui Longmore -, clienții le abandonau cu grămada și ea n-avea nici o idee cum să repare stricăciunea.

Contele de Longmore își făcu apariția în camera de mic dejun cu un ziar sub braț.

Pulsul Sophiei se accelerează. Nu se putea stăpâni. Părul de abanos și ochii negri strălucitori... nasul nobil care fusese rupt probabil de vreo zece ori și cu toate astea se încăpățâna să rămână drept și arogant... gura aspră, cinică... statura de peste un metru și optzeci... Întruchiparea frumuseții masculine.

Doar dacă ar fi avut și creier.

Nu, mai bine nu. În primul rând, creierul constituia un inconvenient în ceea ce-i privea pe bărbați. În al doilea rând și cel mai important, Sophy n-avea timp pentru el sau oricare alt bărbat. Avea de salvat o afacere de la Dezastrul Iminent.

- V-am adus ultima ediție din *Spectacle*, spuse el către perechea așezată la masă. Dar văd că n-am fost suficient de iute.

- A adus-o Sophy, îl lămură Marcelline.

Privirea întunecată a lui Longmore se opri asupra tinerei femei, care îl salută rece din cap și se îndreptă către bufet, unde, cu ochii la vasele încălzite, se concentră să-și umple farfuria.

- Domnișoară Noirot, v-ați sculat devreme, după câte observ. N-ați fost la Almack's aseară.

- Bineînțeles că nu, replică Sophy. Nici Inchiziția spaniolă nu le-ar convinge pe patroane să-mi dea o invitație.

—Și de când așteptați dumneavoastră permisiunea cuiva? Am fost foarte dezamăgit. Am stat ca pe jăratice să văd ce deghizare veți folosi. Preferata mea de până acum este servitoarea din Lancashire.

Asta era și favorita lui Sophy. Escapadele ei la evenimentele mondene în scopul strângerii de bârfe pentru Foxe trebuiau să fie strict secrete. Nimeni nu le băga de seamă pe servitoare, iar ea era o Noirot, pricepută în a se face invizibilă la fel precum era la a-și câștiga atenția. Dar *el* o observase. Probabil că își dezvoltagea în mod neobișnuit auzul și văzul pentru a compensa dimensiunea redusă a creierului.

Își duse farfuria la masă și se așeză lângă sora ei, murmurând:

—Sunt neconsolată că a trebuit să vă stric plăcerea.

—Nu-i nimic, zâmbi el. Am găsit ceva de făcut mai târziu.

—Așa se pare, spuse Clevedon, măsurându-l cu privirea. Trebuie că a fost o petrecere pe cinste. De vreme ce tu nu te scoli niciodată atât de devreme, se impune concluzia că te-ai oprit aici în drum spre casă.

Ca mulți cei din categoria lui socială, Lord Longmore arareori se trezea înainte de amiază. Părul ciufulit, cravata mototolită și hainele șifonate îi spuseră Sophiei că nu apucase încă să se culce — în orice caz, nu în patul lui.

Fantezia i-o porni pe loc la vale, zugerându-i corpul gol printre cearșafuri în dezordine. Nu-l văzuse niciodată dezbrăcat și prefera să nu se gândească la asta, dar, pe lângă faptul că se bucura de o imaginație ieșită din comun, mai văzuse și statui, tablouri și, cu mulți ani în urmă, anumite bunuri personale ale unor băieți parizieni lăudăroși.

Își alungă hotărât toate astea din minte. Într-o bună zi avea să se mărite cu un bărbat respectabil, deloc interesat să se amestece în munca ei.

Longmore nu numai că sfida orice respectabilitate, dar era un nătărău ce se băga mereu unde nu-i fierbea oala — și întâmplător era și fiul unei doamne care dorea ca surorile Noirot să dispară de pe fața pământului.

Pe scurt, doar o nebună sinucigașă s-ar fi combinat cu el.

Sophy își concentrează atenția asupra hainelor lui. În ceea ce privea croiala, ținuta lui era ireproșabilă, linia cambrată îi sublinia fiecare centimetru de mușchi începând de la umerii largi și pieptul lat până la talia suplă, șoldurile înguste și apoi în jos, de-a lungul picioarelor lungi și puternice...

Din nou își goli mintea, amintindu-și că hainele erau viața ei. Îi privi îmbrăcămintea obiectiv, ca un profesionist care judecă munca altuia.

Știa că își începea serile îmbrăcat elegant. Valetul lui, Olney, avea grijă de asta. Dar Longmore nu se comporta întotdeauna cu eleganță și ce se întâmpla după ce ieșea din casă nu mai putea fi controlat de Olney.

După cum arăta, se întâmplaseră multe de când valetul își luase la revedere de la el.

- Tu ai fost întotdeauna geniul familiei, îl complimentă Longmore pe duce. Ai tras concluzia corectă. M-am oprit pe la Crockford's. Și în altă parte. Am avut nevoie de ceva să-mi alunge amintirea orelor plicticoase de la Almack's.

- Tu urăști întrunirile astea, observă Clevedon. Nu se poate presupune decât că o femeie te-a ademenit într-acolo.

- Sora mea, spuse Longmore, e complet idioată în privința bărbaților. Părinții mei se plâng de asta la nesfârșit. Chiar și eu am constatat ce adunătură de oameni fără căpătâi sunt drăguții ei. O gașcă de desfrânați și faliți. Ca să-i descurajez, mă țin după Clara cu un aer amenințător.

- Ce atitudine neobișnuit de frățescă din partea ta!

- Prostul ăla de Adderley tot încerca s-o cucerească, zise Longmore luându-și o ceașcă de cafea și așezându-se lângă Clevedon, în fața Marcellinei. Soră-mii i se pare fermecător, însă eu cred că e fermecat de zestrea ei.

- Potrivit bârfelor, e afundat în datorii până-n gât, mai spuse ducele.

- Nu-mi place rânjetul lui. Și nu cred că ține la Clara chiar atât de mult. Părinții mei îl urăsc dintr-o mie de motive. Făcând semn cu ceașca de cafea către ziar, Longmore continuă: N-o să găsească lovitura lui Sheridan prea liniștitoare. Cu toate astea, a fost al dracului de convenabil pentru tine, așa putea să zic.

Un excelent mod de a deturna atenția de la nunta voastră palpitantă. Privirea lui întunecată se mută leneș spre Sophy: Nici nu se putea nimeri mai bine. Să cred că n-ai avut nici un amestec în asta, domnișoară Noirot?

— Dacă aveam, îi ceream ducelui o sticlă din cea mai bună șampanie și închinam în cinstea mea, râse Sophy. Mi-aș dori numai să fi putut orchestra ceva atât de *perfect*.

Deși cele trei surori Noirot erau toate croitorese talentate, fiecare avea aptitudini deosebite. Bruneta Marcelline, cea mai mare, era artista care imagina permanent creații noi. Roșcata Leonie, cea mai tânără, era geniul financiar. Sophy, blonda, se ocupa cu vânzările. Putea îmblânzi inimi împietrite și smulge mari sume de bani de la zgârciți. Îi putea face pe oameni să creadă că negrul e alb. Surorile ei spuneau adesea că Sophy putea vinde și castraveți grădinarului.

Dacă ar fi fost în stare să fabrice un scandal care să abată atenția micuțului creier găunos al lumii mondene de la Marcelline spre altcineva, Sophy ar fi făcut-o. Oricât de mult își iubea sora și oricât de fericită ar fi fost că se măritase cu un bărbat care o adora, Sophy era încă zdruncinată de tulburarea adusă lumii lor, care se învărtise mereu în jurul micii lor familii și a afacerii lor. Nu era sigură că Marcelline și Clevedon înțelegeau cu adevărat greutatea pe care le provocase firmei recenta lor căsătorie sau în ce pericol se afla magazinul.

Nu trebuia uitat însă că erau proaspăt căsătoriți, iar după toate aparențele iubirea le zăpăcea mințile chiar mai rău decât dorința trupească. Pe moment, Sophy nu putea suporta să le distrugă fericirea împărtășindu-le neliniștile ei și ale lui Leonie.

Tinerii însurăței schimbară o privire complice.

— Ce crezi? întrebă Clevedon. Vrei să profiți de diversiune și să te întorci la treabă?

— Trebuie să mă întorc la treabă, diversiune sau nu, spuse Marcelline. O privi pe Sophy. Hai să plecăm repede, *ma chère sœur*. Mătușile vor coborî la micul dejun în mai puțin de o oră.

— Mătușile, exclamă Longmore. Sunt încă aici?

Reședința Clevedon era destul de spațioasă pentru a adăposti confortabil câteva familii. Când mătușile ducelui veneau la Londra

în vizite prea scurte ca să merite deschiderea propriilor case din oraș, nu stăteau la hotel, ci în aripa de nord.

La ultima vizită, scopul lor fusese acela de a opri nunta.

Inițial, Marcelline și Clevedon plănuiseră să se căsătorească a doua zi după ce el îi ceruse – sau o convinsese – să se mărite cu el, dar cele două surori, Sophy și Leonie, mai lucide, îi făcuseră să se răzgândească.

Le explicaseră că nunta avea să producă o agitație impresionantă, ce foarte probabil s-ar fi dovedit fatală pentru afacere. Dar dacă niște rude de-ale lui Clevedon participau la ceremonie, demonstrând acceptarea miresei, asta avea să atenueze într-o oarecare măsură afrontul.

Prin urmare, Clevedon le invitase pe mătușile lui, care descin-seseră ca niște furii pentru a împiedica scandaloasa mezialianță. Dar nici o lady, nici măcar Regina, nu se putea pune cu cele trei surori Noirot și arma lor secretă, fiica de șase ani a Marcellinei, Lucie Cordelia. Mătușile se predaseră după câteva ore.

Acum căutau o cale prin care să o facă pe Marcelline să arate respectabil, mai ales că li se părea o idee bună să-i fie prezentată Reginei.

Sophy nu era deloc sigură că asta avea să aducă vreun avantaj Casei Noirot. Dimpotrivă, bănuia că avea să alimenteze și mai mult ura nutrită de Lady Warford.

– Sunt încă aici, spuse Clevedon. Nu se dau duse nici în rup-tul capului.

Marcelline se ridică, și la fel făcură și ceilalți.

– Mai bine plec înainte ca ele să coboare, zise ea. Nu se împacă deloc cu ideea că vreau să-mi continui munca.

– Asta însemnând mai multe predici decât ai putea să suporti. Înțeleg perfect, zâmbi Longmore făcând o scurtă plecăciune.

Era un bărbat foarte impunător, care domina încăperea. Era neîngrijit și pe deasupra avea și o proastă reputație, dar se înclina cu grația unui filfizon.

Pe Sophy o enerva faptul că părea atât de în largul său cu trupul acela masiv, de bătauș. O scotea din fire virilitatea pe care o emana atât de fățiș.

Sophy era o Noirot, o familie ce rezona puternic la plăcerea carnală, fără să se încurce cu prea multe principii morale. Dacă Longmore ar fi aflat vreodată cât de slabă era ea în această privință, orice rezistență s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

Schiță o plecăciune și o luă pe sora ei de braț.

– Păi da, mai bine să nu pierdem vremea, pentru orice eventualitate. I-am promis lui Leonie că n-o să stau aici mai mult de o jumătate de oră, zise ea scoțând-o grăbită pe Marcelline din încăpere.

Longmore le privi plecând. De fapt, o privea pe Sophy, o fătucă nurlie, energică și vicleană.

– Magazinul, i se adresă gazdei când ele nu-l mai puteau auzi. Nu vreau să fiu lipsit de respect față de ducesa ta, dar... sunt nebune?

– Asta depinde de unde privești problema.

– Se pare că nu sunt suficiente de scrântit la cap pentru a înțelege, oftă Longmore. Ar putea să închidă afacerea și să trăiască aici. Nu s-ar zice că duci lipsă de spațiu sau de bani. De ce să vrea să continue cu plecaciuni și discuții interminabile cu clientele?

– Pasiunea, spuse Clevedon. Munca este pasiunea lor.

Longmore nu înțelegea foarte bine semnificația acestui cuvânt. De pe la optsprezece ani nu mai avusese nici o pasiune.

Din moment ce Clevedon, cel mai bun prieten al lui, știa asta foarte bine, nu făcu nici un comentariu, mulțumindu-se să scuture din cap și să se îndrepte către bufet. Își umplu farfuria cu ouă, felii mari de șuncă, pâine și un bulgăre mare de unt ca să alunece totul mai bine, apoi le duse la masă și începu să mănânce.

La Clevedon se simțise întotdeauna ca acasă, iar situația nu avea să se schimbe, căci ducesa îl simpatiza. Pe de altă parte, sora ei blondă mai degrabă l-ar fi împușcat, și nici nu încerca să-și ascundă ostilitatea – ceea ce o făcea și mai interesantă, și mai amuzantă.

De asta o așteptase și o pândise. De asta o urmărise de la Casa Noirot la Charing Cross. Zărise ziarul din mâna ei și dedusese despre ce era vorba. Printr-o capodoperă de magie editorială – un pact cu diavolul, fără îndoială –, *Foxe's Morning Spectacle* ajungea

de obicei pe străzile Londrei și în mâinile murdare ale vânzătorilor de gazete nu numai înaintea rivalilor săi, ci și cu scandaluri mai picante pe prima pagină. Deși multe din distracțiile lumii mondenne nu începeau înainte de unsprezece noaptea sau nu se terminau înainte de a se crăpa de ziuă, Foxe reușea să publice amănunte foarte proaspete.

Asta nu era de ici, de colo, chiar ținând seama că „dimineața” în accepțiunea nobilimii era o noțiune flexibilă ce se întindea cu mult peste miezul zilei.

Dornic să afle ce o adusese așa de devreme la reședința Clevedon, cumpăraseră un exemplar de la un puști ce vindea la colț de stradă și îl frunzărise. Cunoscând deja stilul gazetăresc al lui Sophy, Longmore știa că nu era ceva ușor de digerat. Cu toate acestea, perseverase. Nu putea înțelege cum de ar fi putut fi amestecată în scandalul Sheridan, însă n-ar fi fost primul motiv de mirare. Multe îl intrigau la Sophy, începând cu felul în care mergea: avea ținuta unei doamne nobile și totuși legănarea șoldurilor promitea ceva ațâțător, nedemn de o lady.

– M-am însurat cu Marcelline știind că nu va renunța la munca ei, mărturisi Clevedon. Dacă ar face-o, ar fi ca toate celelalte. Nu ar fi femeia de care m-am îndrăgostit.

– Dragoste, bombăni Longmore. O idee proastă.

– Într-o bună zi, Dragostea va sosi și te va da pe spate, spuse ducele cu un zâmbet. Și o să mor de râs privind-te.

– Va avea mult de furcă, te asigur. Eu nu sunt ca tine. Nu sunt sensibil. Dacă Dragostea vrea să pună stăpânire pe mine, nu numai că va trebui să mă dea pe spate, dar va trebui să mă lege și să-mi snopească în bătaie creierii, în măsura în care am așa ceva.

– Foarte posibil, râse Clevedon. Ceea ce face toată treaba cu mult mai distractivă.

– O să aștepți mult și bine, replică prietenul său. Deocamdată, viața amoroasă a Clarei este problema.

– Îmi imaginez că situația de acasă n-a fost prea plăcută pentru nici unul dintre voi, de la nuntă încoace.

Ducele o știa mai bine ca toți, întrucât Lord Warford fusese tutorele lui. Clevedon și Longmore crescuseră împreună, mai mult frați decât prieteni, iar Clevedon ținuse enorm la Clara încă

de când era mică. Se presupusese că aveau să se căsătorească. Apoi o cunoscuse pe frumoasa croitoreasă, iar Clara reacționase la modul „călătorie sprâncenată”, spre șocul părinților, fraților și sorerilor ei, fără a mai menționa lumea mondenă.

– Tata s-a resemnat, spuse Longmore. Mama nu.

Ăsta era un eufemism cât toate zilele. Mama lui își ieșise din minți. Cea mai mică aluzie la duce sau la tânăra lui soție o făcea să țipe. Se certa fără încetare cu Clara și îl atrăgeau mereu și pe Longmore în dispută. În fiecare zi mai sosea câte un mesaj de la sora lui, implorându-l să vină și Să Facă Ceva.

Longmore și Clara participaseră amândoi la nunta lui Clevedon, dându-și astfel consimțământul în mod public. Acest aspect, ce fusese prompt relatat în *Spectacle*, transformase reședința Warford într-un câmp de bătălie.

– O înțeleg pe Clara pentru că s-a lepădat de mine, suspină ducele.

– Nici nu văd de ce n-ai înțelege. Ți-a explicat asta în detaliu, pe un ton ascuțit, în fața creimei aristocrației londoneze.

– Ce nu înțeleg este de ce nu-i dă papucii lui Adderley.

– Înalt, blond, cu aer romantic, observă Longmore. Știe ce să le spună femeilor. Bărbații îl văd în adevărata lui lumină. Femeile nu.

– N-am nici o idee ce e în mintea Clarei, dar soția mea și cu surorile ei vor vrea să meargă până la capăt cu asta. E treaba lor să-și înțeleagă clientele, iar Clara e specială. E cea mai bună clientă a lor și pune foarte bine în valoare creațiile Marcellinei. Prin urmare, nu e de dorit ca ea să se mărite cu un bărbat sărac lipit pământului.

– Să înțeleg atunci că se ocupă și de aranjarea de căsătorii? pufni Longmore. Dacă e așa, aș vrea să-i găsească un soț potrivit și să mă scutească pe mine de serile astea îngrozitoare de la Almack's.

– Lasă asta în seama lui Sophy, îl liniști Clevedon. Ea este cea care frecventează petrecerile și observă amănuntele mai bine decât oricine.

– Inclusiv multe treburi pe care oamenii ar prefera ca ea să nu le observe, remarcă Longmore.

– Este dotată cu un ochi extraordinar pentru detalii, spuse ducele.

– Și o pană foarte ocupată, adăugă Longmore. E ușor să-i recunoști articolele din *Spectacle*. Șiruri întregi de cuvinte despre panglici și funde, și dantele, și pliseuri aici, și cute dincolo. Nici o ață nu trece nemenționată.

– Observă, de asemenea, gesturi și priviri, preciză Clevedon. Pur și simplu, nici o relatare nu seamănă cu a ei.

– Ai absolută dreptate, râse prietenul său. Folosește cu grație toate adjectivele și adverbele.

Clevedon zâmbi.

– Asta le atrage pe cliențe: combinația de bârfă și detalii complicate despre rochii, toate adunate într-un scenariu. Mi s-a spus că are același efect asupra femeilor ca privitul de nuduri feminine asupra bărbaților. Bătând cu un deget pe ziar, ducele urmă: O s-o rog să stea cu ochii pe Clara. Dacă stați amândoi la pândă, ar trebui să-ți fie ușor să o ferești de necazuri.

Longmore n-avea nici o obiecție față de orice activitate care o implica pe Sophy Noirot.

Din contră, se gândea la o sumedenie de activități, iar să facă echipă cu ea pentru a o păzi pe sora lui i-ar fi oferit o excelență scuză să i se vâre mereu în cale – și cu ceva noroc, chiar și în alte locuri.

– Nu văd nici o femeie mai potrivită pentru treaba asta, spuse în final. Domnișoarei Noirot nu-i scapă nimic.

În mintea lui o numea *Sophy*, dar ea nu-i permisesese niciodată să i se adreseze cu apelativul folosit de rudele apropiate. Prin urmare, chiar față de Clevedon, bunele maniere impuneau ca Longmore să utilizeze formula adecvată.

– Cu tine și cu Sophy făcând de pază, desfrânații și faliții n-o să aibă nici o șansă, decise Clevedon. Nici măcar Argus nu ar reuși mai bine.

– Te referi la câine? întrebă Longmore scotocindu-și prin memorie.

– La uriașul cu mulți ochi, îl lămurii Clevedon. „Și l-a pus s-o păzească pe marele și puternicul Argus, care cu ai săi patru ochi se uita peste tot“, cită el de undeva. „Și zeița îi dăruie neobosită

putere: somnul nu-i pogora pe ochi nicicând, iar el veghea mereu scrutător.¹

–Asta mi se pare exagerat, spuse Longmore. Pe de altă parte, ai fost întotdeauna un romantic.

O săptămână mai târziu

–Warford, cum de-ai putut face așa ceva?

–Draga mea, doar știi că nu-i poruncesc Maiestății Sale...

–E de nesuportat! Creatura aia cu care s-a înșurat să fie prezentată la Curte? La audiența organizată pentru ziua de naștere a Regelui? Ca și când ar fi o prințesă?

Longmore era în trăsură cu părinții și sora lui, în drum spre casă de la Palatul St. James. Deși evenimentele de la Curte îl plictiseau peste măsură, participase la recepție, sperând să zărească o anumită persoană neinvitată. O văzuse însă doar pe sora lui Sophy – „creatura“ din cauza căreia mama lui era cuprinsă de furie. Timp de câteva minute cugetase dacă să se strecoare afară sau să pornească la vânătoare după o soție sau o văduvă tot atât de plictisită. Palatul era bine garnisit cu tot felul de colțuri întunecate prielnice unei scurte runde de distracții.

N-avusese noroc. Penele și diamantele de care era plină sala împodobeau numai fecioare și neveste ipocrite, iar cu fecioarele te înșurui, nici gând să le înghesui sub o scară.

–E ciudat, sunt de acord, rosti cu grijă Lord Warford. Deși căsătoria lui Clevedon nu-l mai scandaliza, renunțase cu mult timp în urmă să poarte o discuție în contradictoriu cu soția lui.

–Mie nu mi s-a părut ciudat, spuse Longmore.

–Cum să nu fie ciudat? strigă mama lui. Nimeni nu este prezentat la audiența de ziua Regelui.

–Cu excepția demnitarilor străini, preciză Lord Warford.

–E o încălcare scandaloasă a etichetei chiar și să soliciți o excepție, pufni Lady Warford. Uita în mod convenabil că îi ceruse soțului ei să comită o astfel de încălcare scandaloasă a etichetei

¹ Clevedon citează din *Aegimius*, poem epic atribuit lui Heslod. (n.red.)

rugându-l pe monarh să nu o salute pe ducesa de Clevedon. Dar era de datoria soțului, nu a fiului, să sublinieze asta, și anii de căsătorie îl educaseră pe Lord Warford să fie laș. Nu mi-a venit să cred că Majestatea Sa ar face un astfel de lucru, chiar și pentru Lady Adelaide, continuă ea mânioasă. Iată însă că s-a întâmplat. Regina e foarte atașată de mătușa lui Clevedon. Privindu-și fiica, adăugă: Poate că Lady Adelaide Ludley și-ar fi folosit influența în favoarea ta și a familiei tale. Dar nu, tu trebuia să fii cea mai nerecunoscătoare și nesupusă fiică de pe fața pământului. Trebuia să-l părăsești pe ducele de Clevedon!

– Nu l-am părăsit, mamă, oftă Clara. Nu poți părăsi pe cineva cu care nu ești logodit.

Longmore auzise această ceartă de prea multe ori pentru a mai suporta s-o audă iarăși, mai ales că vocile tot mai ascuțite ale celor două femei păreau să se ia la întrecere. În mod normal ar fi oprit trăsura și ar fi coborât, lăsându-le să spumege în urma lui.

Clara se putea apăra foarte bine, însă o reacție virulentă din partea ei ar fi dus la și mai multe certuri și țipete și mesaje pentru el de a veni la reședința Warford înainte ca ea să comită un matricid.

După o clipă de reflecție intensă, spuse:

– Mi-a fost cât se poate de limpede că au făcut-o pe ascuns, ca să spun așa, pentru a-ți menaja sentimentele, doamnă. Urmă acel tip de tăcere apăsătoare și furioasă care apare de obicei atunci când părinții lui chibzuiuau dacă, în ciuda rațiunii și a tuturor aparențelor, era posibil să fi emis o afirmație demnă de luat în seamă. Longmore explică: Din pricina împrejurărilor, Regina era în impas. Ar fi însemnat să umilească întreg clanul Clevedon, de vreme ce mătușile îi acceptaseră deja mireasa.

– Mireasa lui, rosti Lady Warford cu amărăciune. *Mireasa* lui. Se uită spre Clara cu acea privire pe care Cezar trebuie să i-o fi aruncat lui Brutus când îl înjunghiasc.

– Măcar așa, fapta a fost comisă în culise, nu în fața întregii aristocrații britanice, încercă Longmore s-o consoleze.

În vreme ce mama lui învârtea ideea în mintea-i agitată, trăsura ajunsese în fața reședinței Warford. Valeții deschiseră ușa

și cei patru coborâra, femeile scuturându-și fustele când pășiră pe caldarâm.

Clara îi aruncă lui Longmore o privire recunoscătoare înainte de a se grăbi să intre după mama lor, însă tatăl zăbovi cu el pe trepte.

— Nu intri?

— Nu, spuse tânărul. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să aplanez conflictul.

— Nu se va sfârși, murmură Lord Warford. Nu pentru mama ta. Visuri spulberate, mândrie rănită, sensibilități ultragiante și câte și mai câte. Vezi cum este. Nu ne putem aștepta la pace în această familie până când Clara nu-și găsește un înlocuitor potrivit pentru Clevedon. Asta nu se va întâmpla atâta vreme cât ea încurajează gașca aia de ticăloși... Făcând un gest elocvent, încheie: Vrei să fii bun și să te descotorosești de ei, la naiba?

Balul contesei de Igby
Sâmbătă, 30 mai 1835

Ora unu dimineața

Longmore îl căuta de câțva timp pe Lord Adderley. Cum tipul se dovedise prea greu de cap ca să înțeleagă o aluzie, decisese că cea mai simplă abordare era să-l bată până când pricepea că trebuia să se țină departe de Clara.

Problema era că Sophy Noirod se găsea și ea la petrecerea lui Lady Igby și Longmore, spre deosebire de Argus, poseda doar o pereche de ochi.

Amețise privind-o pe Sophy cum zburda de colo-colo, fără să atragă atenția cuiva – cu excepția obișnuitului șir de neghiobi care erau de părere că servitoarele existau pentru amuzamentul lor. De vreme ce o desemnase ca fiind amuzamentul *lui*, Longmore dăduse să intervină, doar ca să constate că ea nu avea nevoie de nici un ajutor.

Ca din întâmplare, vărsase ceai fierbinte pe vesta unui domn care îndrăznise să se apropie prea mult. Un altul se împiedicase

parcă din senin, aterizând pe burtă. Al treilea o urmăse într-un culoar și apoi într-o cameră. Ieșise șchiopătând, o clipă mai târziu.

Preocupat de aventurile ei, Longmore nu numai că nu reușise să-l dibuie pe Adderley, dar o pierduse din vedere și pe sora lui, pe care ar fi trebuit să o păzească de desfrânați și falși. Asta ar fi fost cea mai neînsemnată problemă, dacă Sophy ar fi vegheat asupra ei. Dar Sophy era ocupată să se păzească de propriii săi desfrânați.

Longmore nu se gândea la asta. Gânditul nu făcea parte din ocupațiile lui preferate, și să se gândească la mai mult de un lucru în același timp îi tulbura echilibrul. Acum, gândurile îi erau îndreptate către bărbații care încâlcau ceea ce el hotărâse că era proprietatea lui. Din nefericire, asta îl împiedicase să-și dea seama că mama lui o pierduse din vedere pe Clara odată cu el. Lady Warford avea treburi mai importante, anume să poarte o conversație politicoasă, dar plină de venin cu cea mai bună prietenă și cea mai aprigă dușmancă a ei, Lady Bartham.

Pe scurt, nimeni nu observase că Lord Adderley o condusesese pe Clara în timpul dansului spre celălalt capăt al sălii de bal, până la ușile ce duceau spre terasă. Nici unul dintre cei ce trebuiau să fie cu ochii în patru nu văzuse cum Adderley le făcuse semn cu ochiul prietenilor lui, zâmbind afectat.

Mișcarea mulțimii fu cea care îl readuse pe Longmore în prezent, reamintindu-i principalul motiv pentru care se afla acolo.

Mișcarea nu fusese evidentă. Nu trebuia să fie. Cu toate astea, bărbați ca Longmore erau deprinși cu ea. Recunoscuse cu ușurință că plutea ceva în aer, întrucât invitații își îndreptaseră atenția către o direcție comună. Era o schimbare de atmosferă care se simțea atunci când era pe cale să înceapă o bătaie.

Curentul se îndrepta către terasă.

Instinctul îi spunea că nu era ceva în ordine. Nu-i spunea și ce anume, dar avertizarea era puternică, și el era omul care acționa ghidat de instinct. Se mișcă, și încă repede.

Nu trebui să-și facă loc prin mulțime. Cei care-l cunoșteau știu că era mai bine să se dea la o parte, altfel riscând să fie împinși fără milă.

Năvăli pe terasă. Cei câțiva spectatori se dădură în lături, astfel că nimic nu-i mai bloca vederea.

Capitolul 2

„NOUA MODĂ – CROITORIE – *Madame* și doamna Follett cer permisiunea de a solicita bunăvoința acelor doamne care încă nu le-au dat o comandă de probă (și le mulțumesc acelor care au făcut-o); superioritatea evidentă a stilului și a liniei lor, îmbinată cu cele mai modice tarife nu dau nicicând greș în a le oferi satisfacție chiar și celor mai pretențioși. – 53, New Bond Street, Londra și Rue Richelieu, Paris. De reținut adresa.“

The Court Journal – Anunțuri, sâmbătă, 28 martie 1835

Adderley. Și Clara. Într-un colț întunecat al terasei. Nu într-atât de întunecat încât Longmore să nu poată vedea cum Adderley o ajuta neîndemânatic pe sora lui să-și îndrepte corsajul.

Croitorea îi făcuse un decolteu indecent de adânc, ceea ce le dăduse deja prilejul tuturor desfrânațiilor de la bal să poată vedea puțin din dantela pe care o purta pe dedesubt. Cu toate acestea, pe când o pipăia, Lord Adderley îi trăsese mânecile rochiei și bretelele corsetului destul de jos peste umeri, practic până la coate. După toate aparențele, reușise să-i desfacă și corsetul.

Când ea îl plesni peste mâinile ce o pipăiau, Adderley se puse în fața ei ca s-o protejeze, dar nu era suficient de înalt. Lady Clara Fairfax era o frumusețe suavă, blondă cu ochi albaștri, însă nicidecum scundă. Drept urmare, desuurile scumpe – ca să nu mai vorbim de o bună parte din corpul ei ce nu era menită a fi expusă în public – se aflau la vedere pentru orice gură-cască ce s-ar fi întâmplat să se afle prin preajmă.

Asta includea cam o duzină de spectatori ce ieșiseră pe terasă și acum se aplecau asemenea unor vulturi asupra a ceea ce mai rămăsese din reputația ei.

– Camerista n-o să poată îndrepta în veci cutele alea șifonate, mormăi servitoarea ce stătea lângă Longmore.

Într-un colț îndepărtat al minții, se minună cum de în astfel de momente cineva poate să bage de seamă niște amănunte atât de banale precum încrețiturile din ținuta Clarei. În același colț îndepărtat știi că nu era de mirare, având în vedere cine vorbea: Sophy Noirot.

Cu toate astea, era doar un gând distant. Cea mai mare parte a creierului său se concentra asupra scenei din față, pe care o vedea printr-o perdea de flăcări roșii.

– O să-i scot eu cutele nenorocitului, mormăi el.

– Nu fi id...

Dar Longmore se năpustise deja spre terasă, lovindu-i pe toți oaspeții care-i stăteau în cale – deși marea lor majoritate, văzându-l, se feriseră din calea lui fără zăbavă.

Se îndreptă către Adderley și îl pocni drept în față.

– ...iot, sfârși Sophy.

În secunda următoare își suprimă un oftat. Trebuia să-și fi ținut gura. Se presupunea că era fată în casă, iar servitorii nu-și numeau stăpânii „idioti”. Cel puțin nu cu voce tare.

Dar asta era necazul cu Longmore. Te împiedicai de el peste tot, mai ales atunci când trebuia să ai un cap limpede.

Își respinse prima reacție emoțională și apelă la partea ei practică, cea pe care i-o cultivase verișoara Emma. Verișoară prin alianță, Emma nu era nici pe departe precum părinții ei hoinari. Emma nu era un pierde-vară ca rudele sale de sânge, ci o pariziancă pragmatică și încăpățânată.

Practic vorbind, asista la un dezastru.

Lady Clara era clienta cea mai importantă a Casei Noirot. Le cumpăra cele mai scumpe creații, și încă din belșug, sfidând împotrivirea mamei sale. Consilierul financiar al lordului Warford plătea facturile, iar ordinele lui erau să achite totul în cel mai scurt timp, nu să facă distincții subtile între croitorese.

Lord Adderley era falit, sau pe aproape, din cauza jocurilor de noroc.

Dacă Lady Clara trebuise să-și facă de cap cu cineva, Adderley nu figura pe primul loc în alegerea lui Sophy. Din primii zece mii, el se găsea în poziția nouă mii nouă sute cincizeci și șase.

În cazul în care Longmore ar fi fost mai deștept, mai puțin violent și la un nivel mult mai scăzut de aroganță, i-ar fi explicat că nu era cazul să năvălească și să-l omoare pe iubitul surorii lui. De vreme ce Lord Longmore nu se încadra în nici una din aceste categorii, nu-și bătu gura să sublinieze că o crimă n-ar fi făcut decât să complice lucrurile și să ruineze pe vecie reputația lui Lady Clara.

Era furios și avea nevoie să lovească pe cineva, iar Adderley merita să fie pocnit. Sophy era tentată să-l lovească ea însăși.

Nu era singurul motiv pentru care nu închisese ochii și nu plecase. Îl văzuse și înainte pe Longmore bătându-se, și era o priveliște care accelera pulsul unei femei, dacă aceasta nu era pretențioasă, ceea ce mai mult ca sigur că nu o caracteriza pe Sophy.

Ar fi trebuit ca lovitura să-l doboare la pământ pe Lord Adderley, însă el doar se clătină câțiva pași înapoi.

„Așa deci, e mai tare decât arată“, conchise tânăra femeie. Pe de altă parte, Adderley nu dădea nici un semn de ripostă. Sophy nu se putea hotărî dacă respecta un oarece cod obscur al bunelor maniere sau se străduia să-și mențină intact chipul arătos, precum și toți dinții în gură.

Între timp, Longmore era cu mult prea scos din fire ca să observe sau să-i pese dacă Lord Adderley intenționa să se apere, așa că înaintă cu pumnii strânși.

– Să nu îndrăznești, Harry! strigă Lady Clara, care se postă în fața iubitului ei pentru a-l apăra. Să nu-l atingi!

Apoi izbucni în lacrimi – și erau lacrimi, nu glumă. Nici măcar Sophy, o expertă în materie, nu s-ar fi putut descurca mai bine. Murmurând aplecată peste iubitul ei rănit, pe cale să capete un splendid ochi vânăt, cu lacrimile șiroindu-i pe fața ei fără cusur, cu sânii albi palpitând și expuși din belșug, Lady Clara își juca rolul la perfecție.

Urma să trezească, odată cu impulsurile mai primitive, și simpatia tuturor gentlemanilor prezenți. Doamnele, mulțumite că fuseseră martore la decăderea celei mai frumoase femei din Londra, aveau să-și permită să o compătimească. „Ar fi putut să aibă

un duce, aveau să spună. Acum însă, vrând, nevrând, se va mulțumi cu un lord fără o lețcaie.“

Crema înaltei societăți nu obosea să repete fragmente din discursul prin care Lady Clara îl respinsese pe ducele de Clevedon. Una din părțile favorite era remarca din încheiere: „De ce să mă mulțumesc cu tine?“

Pentru un moment, Lord Longmore lăsă impresia că ar fi vrut să o dea la o parte pe sora lui, dar își dădu probabil seama că nu avea sens. Își roti ochii oftând, iar pieptul său lat se ridică și coborî sub privirea interesată a lui Sophy.

În cele din urmă, își puse mâinile în cap și se îndepărtă.

Mulțimea se apropie, blocând vederea tinerei femei.

Nici o pagubă. Din clipă în clipă, marchiza de Warford avea să prindă de veste despre căderea în păcat a fiicei sale, și Sophy era datoare față de *Spectacle* să fie prezentă atunci când se întâmpla asta. De asemenea, trebuia să cerceteze mai îndeaproape o bărfă tulburătoare auzită în toaleta doamnelor.

O aștepta o noapte lungă.

Se întoarse să caute o cale discretă către partea opusă a sălii de bal. Spre deosebire de servitori, fetele în casă trebuiau să treacă neobservate. Fără acces în principalele săli de bal, se deplasau cât se poate de mult pe culoarele de serviciu, serveau doamnele la toalete, unde reparau tivuri și ciorapi, alergau de colo-colo să aducă șaluri și fulare, le aplicau sări volatilele musafirelor leșinate și curățau după cele excesiv de amețite.

Era pe punctul de a hotărî care din cele două ieșiri îi oferea cea mai avantajoasă poziție pentru a trage cu urechea, când Longmore i se ivi în cale.

– Dumneata, exclamă el.

– Io, Înălțimea Voastră? replică ea, cu un puternic accent de Lancashire.

Își dădu seama că se pierduse cu o clipă înainte și îi vorbise pe un ton normal, dar Sophy era o mincinoasă neobrăzată, ca tot restul familiei sale. Îl privi cu ochii ei mari și albaștri, aparent goliți de orice urmă de inteligență.

– Da, dumneata, spuse el. Te-aș recunoaște de la o poștă, domnișoară...

– A, nu, Înălțimea Voastră, nu-i nici o domniță acilea, doar eu mi-s, Norton. Poci să v-aduc cevașilea?

– Nu. Nu am chef de jucat teatru.

– O să mă băgați în belea, oftă Sophy, fără să mai adauge și „prostănacule!“ Își păstră rolul și zâmbi cu toată gura, deschizându-și ochii larg și sperând ca el să citească mesajul de acolo. Nu-i voie să ne prostim cu oaspeții.

– Cum dracu' a făcut-o? bombăni el. Dar de ce a făcut-o? Este nebună?

Sophy se uită de jur împrejur. Oaspeții erau ocupați să răspândească vestea despre felul în care se compromisese Lady Clara. Se părea că Lord Longmore nu era atât de interesant – sau mai degrabă era suficient de periculos pentru a descuraja pe oricine i-ar fi aruncat o privire care să-i displacă. De vreme ce își demonstrase foarte clar starea de spirit, nici o persoană cu o fărâmă de minte n-ar fi îndrăznit să-i provoace furia în acel moment. Toți se străduiau din răspuțeri să mențină o distanță sigură față de el.

– Pe-aici, spuse Sophy apucându-l de braț.

Dacă Longmore s-ar fi împotrivit, la fel de bine ar fi putut încerca să miște din loc o mașinărie cu aburi. Foarte probabil însă, ultimul lucru la care se aștepta era să fie remorcat de o fâță de femeie, așa că o urmă docil, cu un zâmbet fin pe chip.

Sophy îl conduse pe un culoar de serviciu. De vreme ce majoritatea servitorilor găsiseră pretexte pentru a fi cât mai aproape de eroii scandalului, nimeni nu avea să se aventureze pe acolo o vreme.

Prudentă, scrută împrejurimile și, când se asigură că terenul era liber, îi lăsă brațul.

– Acum, ascultă-mă, îi ceru.

Contele se uită nedumerit la brațul lui și apoi la ea.

– Iată un lucru pozitiv. Măcar nu mai joci rolul slujnicei idioate din Lancashire.

– Ai habar ce mi s-ar putea întâmpla dacă aș fi descoperită?

– Ce-ți pasă? Sora dumitale s-a măritat cu un duce.

– Îmi pasă, prostănacule!

Tresărind, Longmore își ridică sprâncenele negre.

- Am spus ceva greșit?

- Da, mârâi ea printre dinți. Așa că nu mai spune nimic. Doar ascultă.

- Doamne, doar nu vrei să discutăm despre asta?

- Ba o să discutăm, dacă vrei să-ți ajuți sora. Ochii lui se îngustară, dar nu spuse nimic; Sophy continuă: Crede-mă, ultimele evenimente nu mă bucură mai mult decât pe dumneata. Ai vreo idee cât de rău e scandalul ăsta pentru afacerea noastră?

- Afacerea voastră, repetă el.

Vorbea rar, însă tânăra femeie știa că nu era calm. Violența stăpânită cu greu vibra în aerul din jurul lui. Înțelese de ce lumea fugea din calea lui atunci când se năpustea spre cineva sau ceva.

Violența n-ar fi fost utilă în acel moment. Trebuia să-i distragă atenția, și de data asta adevărul prindea bine.

- Adderley e înfundat până-n gât în ipotecă și creditorii o să-i ia până și sufletul, îl informă ea. Leonie poate să-ți spună exact cât valorează, însă m-aș mira să aibă vreo para chioară.

- Știu asta. Ce vreau eu să știu e cum de a ajuns sora mea pe terasă cu el. Știu că e naivă, dar n-am crezut nici o clipă că e proastă.

- Nu știi cum s-a întâmplat. Puteam să jur că își exersa doar talentele în materie de flirt pe seama admiratorilor ei. N-a dat niciodată vreun semn că ar favoriza pe cineva.

- Ești sigură de asta?

Lui Sophy nu-i plăcea tonul vocii lui. Prevestea necazuri pentru Adderley. Oricât de mult și-ar fi dorit să-l vadă pe Adderley dând de bucluc, nu-l putea lăsa pe Longmore să-l facă bucăți, așa după cum era clar că voia.

- Am auzit că poate fi foarte șarmant, spuse într-un târziu. Și știu că ea simte...

- Ah, e bine. Acum urmează să vorbim despre sentimente!

Dacă ar fi avut un obiect greu la îndemână, l-ar fi lovit. Contele n-ar fi simțit nimic, dar gestul ar fi făcut-o pe ea să se simtă mai bine.

- Da, vorbim. O să te scutesc de motivele complicate și o să trec direct la subiect. Lady Clara se simte puțin răzvrătită și îndrăznesc să spun că aștepta o ocazie să facă un gest necuviincios

departe de ochii mamei. Aparent, Adderley a vrut să profite de șansa oferită și a transformat o prostie mică într-una mare. Aparent, repetă ea încruntându-se.

Ceva nu era în regulă cu scena din capătul terasei, însă avea să se ocupe mai târziu de asta. Bărbatul care stătea la câțiva centimetri de ea avea întâietate. Părea că încetase să mai scuipe flăcări.

– Va trebui să-l provoc la duel, spuse Longmore. Ceea ce înseamnă să mergem într-o pădure întunecată la revărsatul zorilor. Roua dimineții e o adevărată pacoste pe cizme, ca să nu mai vorbesc de protestele lui Olney față de praful de pușcă pe manșetele cămășii.

– Ascultă-mă! se răsti Sophie înșfăcându-l de revere.

El îi privi mâinile la fel de nedumerit cum se uitase mai devreme la brațul lui. Cum nu era însă cel mai mare gânditor din lume, existau multe lucruri care-l nedumereau.

– Ascultă-mă puțin, îi ceru ea. Nu poți să-l ucizi cu sânge rece.

– Și, mă rog, de ce nu?

„Doamne, Dumnezeu, dă-mi răbdare!“

– Pentru că va fi mort, și reputația lui Lady Clara va fi pătată pentru totdeauna, rosti Sophy pe un ton cât mai răbdător cu putință. Nu face nimic, te implor, nu face nimic, Lord Longmore. Lasă asta în seama noastră.

– La cine te referi?

– La mine și la surorile mele.

– Ce propui? Să-l îmbraci până o să moară? Să-l legi și să-l faci să asculte descrieri de modele?

– Dacă e necesar. Dar rogu-te, nu-ți bate capul cu asta. Cum el se mulțumea s-o privească holbat, Sophy continuă să-l dascălească: Orice ai face, să nu-l rănești, să nu l mutilezi și în nici un caz să nu-l omori. Upercutul de dreapta a fost excelent. A exprimat în mod minunat furia frățească...

– Așa a fost, pe legea mea. Sper că nu te apuci acum să scrii un elogiu despre reputația surorii mele? Unul care să apară în ediția de mâine a fițiucii la care colaborezi?

– Dacă n-o fac eu, o să o facă altcineva. Mai bine un diavol știut decât unul nevăzut, milord. Permite mi doar să fac ce pot,

iar dumneata poartă-te bărbătește și protector față de doamnele din familie.

– Aha. Ochii lui negri se măriră în mod nefiresc. Deci *asta* urmează să fac eu.

– Da. Crezi că reușești?

– Cu o mână legată la spate.

– Te implor să nu faci pe grozavul.

– Bine, zise el ridicându-se.

– Așa e, ar fi momentul să plecăm, încuviință Sophy. Mama dumitale va primi cât de curând vestea, dacă nu cumva a și primit-o.

Longmore stătea în picioare, uitându-se la ea. Tânăra femeie fu străbătută de un val de căldură și neliniște interioară; se simțea pe jumătate dezbrăcată.

„Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Nu acum!”

– Trebuie să pleci, spuse în cele din urmă.

Încercă să-i dea un brânci, dar era ca și cum ar fi împins un zid de cărămidă.

– Mă gâdili, chicoti el.

– Pleacă, îi ordonă ea. *Acum.*

Contele se supuse.

Doar cu câteva momente în urmă, Longmore era gata de crimă. Acum se abținea cu greu să nu râdă.

Și-o amintea pe Sophy în ținuta ei modestă de fată în casă, cu ochii holbați și figura tâmpă dispărând atunci când își pierduse răbdarea și îl făcuse prostănac.

Apoi scumpa de ea îl apucase de braț, încercând să-l brutalizeze. Țsta fusese unul dintre cele mai comice lucruri pe care le văzuse în ultimul timp.

„Lasă asta pe seama noastră”, spusese.

„Nu prea cred”, se gândi el. Dar lui Sophy îi plăcea să creadă asta, iar el era bucuros să-i facă pe plac.

În această dispoziție agreabilă, se uită după mama și sora lui. Nu-i fu greu să le găsească. Trebui doar să se îndrepte în direcția de unde se auzise țipătul. Numai un țipăt înainte ca Lady Warford să-și recapete atitudinea demnă și să leșine.

Organiză o plecare cât se poate de elegantă pentru cele două doamne. Se comportă bărbătește și protector, exact cum i se spusese să facă.

Își promise că de Adderley avea să se ocupe mai târziu.

Și apoi... Mai încăpea vorbă? Sophy, bineînțeles.

Reședința Warford

Sâmbătă după-amiază

— Clara, cum ai putut? strigă Lady Warford, nu pentru prima oară. Falitul ăla!

Stătea întinsă pe șezlongul din salon cu o tavă plină cu mâncare pentru refacerea forțelor, așezată la îndemână.

Clara avea mai multă nevoie de întăritoare decât mama ei. Își dorea să fi fost bărbat și să-și poată rezolva problemele în stil masculin, îmbătându-se, luându-se la bătaie, jucând jocuri de noroc și mergând la prostituate.

Era însă o lady, așa că se îndreptă de spate în fotoliu și spuse:

— Ce fel de întrebare e asta, mamă? Crezi că m-am umilit cu bună știință?

— Ai făcut cu bună știință ce nu se cuvenea să faci, replică mama. Despre asta n-am nici cea mai mică îndoială.

În momentele acelea nu păruse foarte imoral. Clara și Lord Adderley valsau și ea se simțea ameită. Poate că băuse prea multă șampanie. Sau poate că el o învărtise de prea multe ori în jurul sălii. Sau amândouă. El sugerase să iasă la aer. Și era palpitant să te streкори pe nevăzute pe terasă. Apoi el îi vorbise, îi spusese diverse lucruri încântătoare. Părea atât de îndrăgostit de ea! Apoi însă...

Dacă ar fi fost singură, și-ar fi ascuns fața în palme și ar fi plâns. Dar asta era reacția caracteristică a mamei. Plângea, striga și leșina.

Clara își împreună mâinile în poală, dorindu-și să poată ieși pe fereastră și să plece departe, foarte departe.

Chiar atunci, ușa se deschise și intră Harry.

Ar fi vrut să sară și să alerge spre el așa cum obișnuia în copilărie, când era speriată sau cu inima frântă din tot felul de motive: cuibul unui măcăleandru căzut la pământ, cu ouăle sparte, o păpușă bolnavă sau un cal rănit ce fusese omorât.

Nu mai erau copii însă, iar mama consumase deja toată isteria din cameră. Harry avea destule pe cap.

– Iată-te în sfârșit! strigă Lady Warford. Trebuie să te lupți cu Adderley, Harry. Trebuie să-l omori.

– Asta-i puțin cam greu. Tocmai am vorbit cu tata, care mi-a spus despre oferta nemernicului pentru Clara. Longmore depuse un ușor sărut pe fruntea mamei sale, apoi se îndreptă adăugând: Trebuia să-l fi omorât când am avut ocazia. Dar a intervenit Clara.

Ce alternativă avea? bombăni tânăra femeie în gând. Se temuse că Harry l-ar fi omorât pe Adderley, care nu încercase să riposteze. Ar fi fost o crimă, și Harry ar fi fost spânzurat sau ar fi trebuit să fugă și să trăiască pentru totdeauna în altă țară – și asta pentru că ea fusese o proastă.

Probabil că își nenorocise deja viața. Nu trebuia să i-o distrugă și pe a fratelui ei.

– Mamă, dacă Harry îl omoară pe Lord Adderley, reputația mea va fi ruinată pe vecie, rosti Clara cu hotărâre. Singura soluție este căsătoria. Lord Adderley s-a oferit, eu am acceptat și cu asta basta.

– Chiar așa? făcu Harry.

– Da, replică ea. De vreme ce mama este prea supărată ca să se amestece și sunt sigură că nu e pregătită să iasă în lume la nici un eveniment, aș vrea să mergi cu mine ca să-mi cumpăr rochia de mireasă.

– Rochia de mireasă! strigă mama. Te gândești numai la hainele tale – și toată lumea știe prea multe despre asta. Pe vremea mea, tinerele domnișoare nu se dădeau în spectacol în public, făcând reclamă fiecărei împunsături de ac. Să ți se descrie desuurile, și încă în detaliu, în gazetă ca și când ai fi o curtezană sau o nevastă de bancher! Ar trebui să nu mai ieși din casă de rușine. Nici nu-i de mirare că aseară te-ai comportat ca ultima cocotă.

Cusătoresele alea franțuzoaice sunt de vină. Dacă mai pui pîciorul în magazinul lor, te dezmoștenesc!

— Doamne, ce importanță are? suspină Harry. În afară de cazul în care Adderley are parte de un accident fatal, va trebui să se mărite cu el, fie că-ți place, fie că nu. Așa că las-o să-și ia acum niște rochii care să-i facă plăcere, de vreme ce după nuntă n-o să-i mai cumpere nimeni așa ceva.

— Adderley poate să o ia în cămașă de noapte, declară mama. Nu e nimic mai mult decât un vânător de zestre și un seducător viclean. Ah, am trăit s-o văd și pe-asta! Un simplu baron, cu titlul abia căpătat, înotând în datorii din cauza jocurilor de noroc... Și mama lui e fiică de hangiu! Când mă gândesc că putea să-l aibă pe ducele de Clevedon!

— Te sfătuiesc foarte mult să nu te mai gândești la asta, spuse Harry. Ar fi fost nefericiți împreună.

— Și Adderley o va face fericită? Mama căzu înapoi între perne și închise ochii.

— Clara o să-l strunească. Și dacă nu o să-l dea pe brazdă, cine știe? Poate că o să cadă într-un șanț sau o să fie călcat de un poștalion, după care ea va fi o tânără văduvă. Ia încearcă să privești partea bună a lucrurilor.

Ar fi trebuit să știe că nu asta era abordarea cea mai potrivită. Lady Warford nu era în stare să guste gluma, în măsura în care era o glumă.

Clara încercă o altă abordare, mai pragmatică.

— Mă întreb ce va spune Lady Bartham când va auzi că urmează să fiu expediată fără zestre, nici măcar cu o rochie de mireasă.

Lady Bartham și Lady Warford erau rivale aprige în societate. Pretindeau însă că erau cele mai bune prietene.

După o clipă de tăcere, mama se ridică din nou. Își șterse ochii cu batista și spuse:

— Dorințele mele n-au nici o importanță. Trebuie să ținem cont de poziția tatălui tău. O să-l conving să te lase să-ți cumperi rochia de mireasă. Dar nu de la târfele alea franțuzoaice, preciză ea fluturându-și batista. Vei merge la doamna Downes.

— La Downes's? țipă Clara. Aiurezi, mamă? Și-a închis magazinul.

Își recăpătă suflul. Trebuia să fie calmă. Ținând cont că avea un frate nechibzuit și o mamă isterică, responsabilitatea cădea pe umerii ei. Din fericire, Lady Warford era prea absorbită de propriile emoții pentru a le băga în seamă pe ale altora.

– A fost doar temporar, explică ea. Mi-a trimis un bilet ieri că a deschis din nou, slavă Cerului. O să mergi acolo. Poate că cinstea ți s-a făcut țândări, dar vei fi îmbrăcată respectabil.

– Prea bine, mamă, rosti Clara supusă.

Harry îi aruncă o privire ascuțită. Sora lui îi răspunse cu una de avertizare.

Între timp, la numărul 56 de pe St. James's Street, surorile Noirot se uitau la un mic anunț, nevenindu-le să-și creadă ochilor.

Ediția din acea zi a ziarului *Spectacle* venise la ceva timp după ce se deschisese magazinul. Pentru că dimineața fusese deosebit de ocupată, nu avuseseră timp decât să-l frunzărească rapid.

Acum însă, supraveghetoria lor extrem de competentă, Selina Jeffreys, se ocupa de zona de prezentare, așa că putuseră să urce toate în studioul Marcellinei. Cele trei surori se ingrămădiseră peste masa de desen, cu privirile ațintite asupra anunțului de douăsprezece rânduri în care doamna Downes se declara încântată să anunțe că terminând o scurtă perioadă de „renovare“, își deschisese din nou atelierul de croitorie.

Sophy aflate vestea cu o seară în urmă, la petrecere, și le-o comunicase imediat. Toate sperau să nu fie decât obișnuita bârfă fără temeii. Aveau și așa destule necazuri.

– Blestemată să fie, mormăi Marcelline. Trebuia să fi încheiat socotelile cu ea. Își închisese magazinul. A spus că pentru reparații, dar și-a dat afară personalul. Eram convinsă că va fugi pe furiș din Londra ca o viperă ce este.

Vipera era Hortense Downes, proprietăreasa magazinului cunoscut la Casa Noirot drept Dowdy's¹. Cu câteva săptămâni în urmă, ea împreună cu una dintre favoritele ei le aduseseră în pragul ruinei. Dar surorile întorseseră sortii în favoarea lor, expunând-o astfel lumii întregi drept o impostoare și o escroacă.

¹ Dowdy (în lb. engleză, în original) – femeie îmbrăcată fără gust (n.red.)

Sau cel puțin așa crezuseră.

— Treaba aia cu furatul desenelor mele ar fi trebuit s-o termine, zise Marcelline scuturând neîncrezătoare din cap.

— A dat vina pe cusătoresele ei, îi explică Sophy. Le-a spus clientelor că a dat afară întregul personal și a angajat o altă echipă.

— Naiba s-o ia, exclamă Marcelline. Cine să știe că Hortense Nesuferita e atât de deșteaptă încât să-și recâștige reputația?

— Asta aș fi făcut și eu, dacă eram în locul ei, spuse Sophy. Dădeam vina pe personal. Și aveam grijă să fac public „adevărul” cum că am fost victima angajatelor nerecunoscătoare. Apoi, le-aș fi trimis clientelor scrisori personale înaintea publicării anunțului.

— E foarte grav, conchise Marcelline. Câte afaceri am pierdut din cauza mea? Cum Sophy și Leonie se uitară una la alta, fără să scoată vreo vorbă, suspină: Am înțeles. E mai rău decât credeam.

— Lady Warford are o influență extraordinară, comentă Leonie. Nimeni nu vrea să mai cumpere de la un magazin pe care ea îl boicotează.

— Dar se îmbracă atât de prost! observă cu năduf Marcelline.

— Ea nu e de aceeași părere și nimeni n-are curajul să i-o spună, zise Sophy. Nu că restul doamnelor din înalta societate ar fi mai pricepute decât ea. Sunt ca oile, după cum știm prea bine. Ea este șeful și ele o urmează.

— Și ea mă urăște, completă Marcelline.

— Cu o ură absolută, turbată, genul de sentimente pe care cei de felul ei îl rezervă de obicei pentru anarhiști și republicani, zise Sophy.

Marcelline începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere.

— N-ar fi fost deloc rău dacă Lady Clara ar fi intrat în bucluc cu bărbatul potrivit, spuse Leonie. Ar fi putut da tonul în modă fără drept de apel și ne-ar fi ajutat să ne facem o clientelă printre membrele tinerei generații.

— Dar a ales pe cine nu trebuia, bombăni Marcelline. Se întoar-se la masa de desen, împinse deoparte ziarul, își luă caietul de schițe și începu să deseneze cu linii puternice, furioase. Spune-mi adevărul, Leonie.

— Ne paște ruina, declară sora ei fără ocolișuri.

Nimeni nu scoase o vorbă despre soțul Marcellinei, care le-ar fi putut cumpăra magazinul de mai multe ori din banii de buzunar.

Ele nu doreau să fie cumpărate. Țsta era magazinul lor. Cu trei ani în urmă sosiseră de la Paris după ce pierduseră totul. Veniseră cu un copil bolnav, câteva parale și talentul fiecăreia dintre ele. Marcelline câștigase bani la jocurile de noroc, ajutându-le să pornească.

Acum se simțea de parcă ar fi distrus tot ce construiseră. Totul pentru dragoste.

Dar Marcelline avea dreptul să iubească și să fie iubită. Munci-se atât de mult. Îndurase atâtea. Avusese grijă de ele toate. Merita fericirea.

— Am mai fost și înainte pe marginea prăpastiei, zise Sophy. Asta nu-i mai rău decât ce-am trăit la Paris, ca să nu mai vorbim de holeră.

— Am supraviețuit și aici catastrofei, adăugă Leonie.

— Cu ajutorul lui Clevedon, preciză Marcelline. Ajutor pe care nu ne-a făcut plăcere să-l acceptăm, dar l-am acceptat pentru că n-am avut de ales.

— Și ne-am asigurat că este un împrumut, stăruie Leonie.

— Pe care se pare că acum nu-l putem achita, spuse Marcelline mișcându-și furioasă creionul. Suntem atât de departe de a-l rambursa, că va trebui să mai cerem unul. Sau să ne resemnăm cu prăbușirea. Leonie avea dreptate, la urma urmei. Ne-am apucat de o treabă mult prea grea pentru noi.

Cu o lună în urmă, când ducele de Clevedon le găsisese acest nou sediu, Leonie le avertizase că n-aveau suficientă clientelă pentru a întreține un magazin mare pe St. James's Street.

— Noi întotdeauna ne apucăm de treburi care ne depășesc, zise Sophy. Am venit de la Paris fără un sfanț și am construit o afacere în numai trei ani. Ne-am pus în minte să o prindem de clientă pe Lady Clara și am făcut-o, deși nu în maniera în care intenționaserăm. N-am fi ceea ce suntem dacă am acționa ca femeile obișnuite. Nu vād de ce ar trebui să intrăm în rândul lumii doar pentru că Lady Clara, clienta noastră cea mai bună, a făcut o greșeală cu un bărbat, așa cum fac aproape toate femeile, sau pentru că mama ei

ne poartă pică. Eu una nu o să abandonez doar din pricina unui mic recul.

Marcelline își ridică ochii din desen și, în sfârșit, zâmbi.

– Numai tu puteai numi ruina iminentă un „recul“.

– Necazul cu tine e că ești îndrăgostită și te simți vinovată de asta, ceea ce este absolut ridicol la o Noirot, o muștră Sophy.

– Are dreptate, spuse Leonie. Te-ai măritat cu un duce. Se presupune că ești pe deplin mulțumită de tine însăși. E o reușită grozavă. Nimeni altcineva, din ambele ramuri ale familiei, n-a mai făcut asta, după câte știu eu.

– Nu numai un duce, dar unul uluitor de bogat, completă Sophy. Fiica ta se joacă în castele de-adevăratelea.

– Așa că alungă-ți gândurile negre, îi ceru Leonie.

– Mă așteaptă eșecul, gemu Marcelline. Un eșec uriaș, catastrofal – de care va râde acea reptilă oribilă de Dowdy. Asta mă îndreptățește să am gânduri negre.

– Nu, nu-i adevărat, o contrazise Sophy. Nu va râde și noi n-o să ne prăbușim. Ne vom gândi la ceva. O facem întotdeauna.

– Trebuie doar să ne gândim rapid, căci avem mai puțin de o lună până la scadența plății, le atenționează Leonie.

Mijlocul verii, 24 iunie, era ziua de plată a chiriilor și de reglare a conturilor.

În acel moment se auzi o bătaie în ușă.

– Ce este? întrebă Marcelline.

Prin ușa întredeschisă se zări Mary Parmenter, una din cusătoresele lor.

– Cu voia dumneavoastră, Alteță, doamnelor, Lady Clara Fairfax e aici. Și Lord Longmore.

Capitolul 3

„Există cu siguranță o oarecare legătură între rochie și minte, un observator atent poate descoperi niște asemănări;

atât cei care șovăie, cât și cei cu păreri de nezdruccinat sunt influențați de o rochie frumoasă sau urâtă.“

Lady's Magazine & Museum, iunie 1835

Longmore decise că era un soi de bordel pentru femei.

Magazinul avea chiar și o discretă intrare în spate, rezervată fără îndoială târfelor scumpe și bărbaților care le întrețineau.

Cu câteva clipe mai înainte, o femeie modestă, dar frumos îmbrăcată îi condusese pe acolo până la etaj, pe treptele discret luminate, acoperite de covoare. Peisaje și schițe clasice de rochii ornau pereții verde-deschis.

Contele fusese în sala de prezentare de la Casa Noirot, dar asta era o cu totul altă lume.

Încăperea în care femeia îi rugase să ia loc arăta ca o sală de așteptare. Alte picturi delicate pe pereții de un roz stins. Piese de porțelan drăguțe. Dantelărie ce orna mesele și spătarele fotoliilor. Chiar și aerul mirosea a femei, dar era delicat. Nările sale percepură doar o urmă de miros, ca și când pe acolo ar fi trecut un buchet de flori și ierburi. Nota fină, senzuală și îmbietoare, evoca imaginea unor sclave din harem. Odalisce.

Era foarte tentat să se lungească pe covor și să ceară hașiș și dansatoare.

Ușa se deschise, și toate simțurile i se alarmară.

Nu era însă decât femeia îmbrăcată elegant, purtând o tavă pe care o puse pe o frumoasă măsuță de ceai. Longmore observă că lângă farfuria de biscuiți trona o carafă, în locul obișnuitului ceainic.

—Deci așa te-au prins în mreje, mormăi el când rămaseră singuri. Ți oferă de băut din belșug.

—Nu, îți oferă ție de băut, știind că te vei plectisi, spuse Clara. Deși nici mie nu mi-ar strica un întăritor. Of, Harry, ce naiba o să mă fac? gemu ea cu ochii licărind sumbru.

El știa acea privire. Prevestea lacrimi.

Scena îl luase pe nepregătite. Clara păruse binedispusă pe drum, cu bărbia în vânt și cu un aer de fermitate pe chip. Cererea

ei de a merge la Casa Noirot venise ca un lucru firesc, atitudinea supusă față de mama lor fusese doar o prefăcătorie.

Clara, de o frumusețe angelică, îi lăsa pe toți să creadă că era dulce și ascultătoare. Oamenii confundau însă indiferența cu docilitatea. Ea era genul de fată căreia în general nu-i păsa de un lucru sau altul, dar și dacă îi păsa, putea fi la fel de încăpățânată ca un catâr.

De când surorile Noirot îi acaparaseră atenția, dezvoltase idei fixe în legătură cu îmbrăcămintea. Longmore își înăbuși panica.

– La naiba, Clara, spuse el. Să nu te smiorcăi. Spune care-i treaba și să terminăm.

Ea își găsi batista și își șterse grăbită ochii.

– E mama. Mă calcă pe nervi.

– Asta-i tot?

– Nu-i destul? Sunt subiectul de batjocură al întregii societăți, mă așteaptă un măritiș în grabă și mama nu face decât să-mi repete în amănunt tot ce am greșit.

– Și asta va fi încă o greșeală, zise el arătând cu mâna de jur împrejur.

– Ce mai contează încă una? Măcar asta îmi va mai ridica moralul. Spre deosebire de nepriceputa aia din Bedford Square căreia mama îi este devotată în mod absurd.

Harry o condusesese acolo pentru că așa voise ea... și pentru că n-ar fi vrut să se afle nicăieri în altă parte.

Propunând o vestimentație uluitor de scumpă, dar incredibil de seducătoare, Casa Noirot era extrem de *franzuzească*. Mai presus de toate însă, era cuibul lui Sophy Noirot.

Dacă un bărbat trebuia să-și piardă vremea la o croitorie de dame, asta era locul, dar nu trebuia să uite că vizita avea să-i aducă necazuri suplimentare Clarei.

– Mama o să facă tărăboi, spuse el. Și tu o să suporti totul de una singură.

– Hainele o să merite întreaga tevatură.

Era ultima șansă a Clarei de a fi extravagantă, în cazul în care el nu găsea un mod de a se descotorosi de Adderley, restabilind totodată și reputația surorii sale.

Nu era sigur că Lady Clara voia să scape de Adderley, dar dacă nu voia, era ori proastă, ori nebună, ceea ce însemna că dorințele ei n-aveau nici o importanță.

Probabil că se încruntase fără să vrea, căci ea spuse:

– Eu o să mă distrez, dar știu că tu o să te plictisești de moarte. Nu trebuie să rămâi. O să iau o birjă la întoarcerea acasă.

– O birjă? Ești nebună? Nu vreau să mai aud și restul. Longmore duse mâna la tâmplă, își ridică vocea cu o octavă și, pe tonul teatral pe care mama sa îl perfecționase, declamă: „Cum de-ai *putut* face asta, Harry? Să-ți lași propria soră într-o birjă mizerabilă? Dumnezeu știe cine a văzut-o umblând pe străzile Londrei ca o precupeață. O să-mi fie rușine să-mi privesc prietenele în ochi!”

Din spatele lui se auzi un foșnet de fuste și un chicot înăbușit. Se întoarse, conștient că pulsul i se întetise.

Trei tinere – una brunetă, una blondă și una roșcată – îl priveau cu o expresie de interes politicos. Ultimele două aveau niște ochi mari, șocant de albaștri, în care licărea un amuzament abia perceptibil.

Mai precis, îl observase doar în ochii ei, de vreme ce surorile lui Sophy Noirot puteau foarte bine să fie umbre sau un cor antic – sau perdele de ferestre, la drept vorbind.

Toate erau interesante și drăguțe, fără a fi niște mari frumuseți, dar ea le punea pe celelalte în umbră.

O privire era de ajuns ca să-i remarce părul blond-deschis, cârlionțat, acoperit de boneta de dantelă spumoasă. Avea ochi enormi, expresivi, de culoarea celui mai pur safir. Un năsuc trufaș. O gură plină, îmbietoare. O bărbie ascuțită și încăpățanată. Mai jos de gât... ah, era încă și mai bine. Decolteul era delicios, în ciuda stilului vestimentar ciudat, socotit o culme a modei.

– Înălțimea Voastră, spuse Clara ridicându-se de pe scaun și făcând o reverență.

– Te rog nu-mi spune așa. Acum e vorba de afaceri. De ce să nu pretindem că suntem în Franța, unde te-ai adresa unei ducese cu *madame*, la fel cum te adresezi unei modiste. Gândește-te la mine doar ca la simpla dumitale croitoreasă.

– *Cea mai mare* croitoreasă din lume, completă Sophy.

– Și dumneata ce-ai fi în cazul ăsta? se interesă Longmore.

— Cealaltă mare croitoreasă din lume.

— Cineva ar trebui să-ți explice cum stă treaba cu superlativele. Dar să nu uităm că engleza nu e prima dumitale limbă.

— Nu este unica mea primă limbă, milord, spuse ea. *Le français est l'autre.*¹

— Poate că cineva ar trebui să-ți explice și înțelesul cuvintelor „unic“ și „prim“, zâmbi el.

— Ah, da, vă rog să mă luminați, milord, spuse ea, deschizându-și larg ochii de un albastru intens. Niciodată nu m-am priceput prea bine la cifre. Leonie se plânge mereu de asta. „N-o să înveți niciodată să numeri?“ mă tot ceartă.

— Cu toate astea, începu Longmore. Atunci își dădu seama că ea îl îndepărtase de sora lui, care se îndrepta împreună cu celelalte două spre o altă ușă. Încotro te furișezi? o întrebă.

— Să mă uit la modele, spuse Clara. O să le găsești îngrozitor de plictisitoare.

— Asta depinde.

— De ce depinde? vru Sophy să știe.

— De cât de plictisit mă simt. Se uită în jur. Nu-i prea mare distracție pe-aici.

— Clubul dumitale e doar la câțiva pași de-aici. Poate că ar trebui să aștepți acolo. Vom trimite după dumneata când termină Lady Clara.

— Nu-mi vine să plec, spuse el. Simt că trebuie să stau pe-aici și să-mi exercit influența liniștitoare.

— Dumneata? O influență liniștitoare? se miră Sophy.

— Femei agitate. Haine. O posibilă prăduire a contului bancar al tatălui nostru. Se pare că e necesar un cap limpede de bărbat.

— Harry, știi că tatei nu-i pasă cât cheltuiesc pe haine, spuse Clara. Îi place să arătăm bine. Și știu că nu-ți pasă ce cumpăr. A fost drăguț din partea ta să mă aduci aici, dar nu e nevoie să mă păzești. Sunt în perfectă siguranță.

Contele se uită la cele trei surori, zăbovind asupra lui Sophy. După o clipă de reflecție, își alese cu grijă cuvintele:

¹ Franceza e cealaltă (în lb. franceză în original)

- Foarte bine. Un bărbat poate gândi limpede când nu e înconjurat de femei. Pe deasupra, trebuie să-mi creez un alibi.

Sophy mușcă momeala și privirea i se ascuți imediat.

- De ce? Ai de gând să omori pe cineva?

- Nu încă. N-o să mă lași să-l omor pe mire. Nu, vreau un alibi pentru Clara, care nu trebuia să vină aici.

- Mama a spus că trebuie să mă duc la Downes's, dar Harry s-a milostivit de mine...

- M-am milostivit de mine însumi, își întrerupse el sora, după care privirea i se întoarse spre Sophy: Am adus-o aici să evit muștrările, țipetele și suspinele, asta-i tot.

- Atunci, tot ce pot face drept mulțumire este să-ți ofer un alibi, spuse tânăra croitoreasă.

El își putea închipui o sumedenie de gesturi de recunoștință, dar pentru început era bine și așa.

- Ceva nu prea complicat, îi sugeră, făcând-o să-și dea peste cap ochii ei mari și albaștri.

- Știu asta.

- Sunt un bărbat simplu.

- Îți propun ceva atât de simplu, că și un idiot ar putea să-și amintească. Când Lady Clara se întoarce acasă, va spune că te-ai îmbătat și că ai condus-o aici în loc de Downes's, insistând, în beția dumitale, că ăsta e locul.

- Ah, este perfect! exclamă încântată Clara.

- Admirabil, încuviință Longmore la rândul lui. Ar putea spune că m-am postat lângă ea și am silit-o să comande șaizeci sau șaptezeci de rochii și douăsprezece duzini de cămăși și...

După aceea, mintea lui o luă razna; imagini de desuuri de muselină și dantelă îi invadară creierul, iar undeva în toată această dezordine se găsea o drăcoaică blondă, pe jumătate dezbrăcată, cu o privire angelică. Flutură din mână, îndepărtând viziunea. Acum nu era momentul. Abia își începuse asediul și știa că avea de cuccerit o fortăreață plină de capcane.

Pe de altă parte, dacă ar fi fost ușor s-ar fi plictisit teribil.

- ...și toate celelalte lucruri dintr-un trusou, continuă el. Și atunci când mama, trezindu-se în cele din urmă din leșin, va cere ca fica ei să anuleze comanda, Clara va apela la tatăl și stăpânul

casei, care în onestitatea lui desăvârșită, va spune că pur și simplu nu se pot anula comenzi uriașe dintr-o simplă toană.

Sophy își încrucișă brațele. Ceva sclipi în ochii ei albaștri. În afară de asta, expresia ei era impenetrabilă.

— Bine, spuse ea. Rămâi la asta. Nu înflori.

— Nici o grijă, râse el. În orice caz, e destul de simplu să dau o tușă de veridicitate poveștii. Tot ce trebuie să fac e să dau o raită prin clubul meu și să beau încontinuu până când vei termina să-l ruinezi pe tata. După aia, când o voi duce pe Clara la reședința Warford, încăpățânarea mea de bețiv va fi perfect credibilă, încheie Longmore pornind spre ieșire.

Cobora pe scări când auzi pași grăbiți și fâșăit de fuste în spațele lui.

— Lord Longmore!

Îi rostise numele la fel cum o făcea toată lumea, deschizând vocalele și atenuând consoanele. Cu toate astea, accentul franțuzesc era inconfundabil.

Contele se uită în sus și o zări în capul scărilor, sprijinită de balustradă.

Priveliștea era excelentă: putea să-i vadă pantofii de satin și panglicile încrucișate ce atrăgeau atenția asupra curbării fine a gleznelor ei grațioase. Văzu mătasea delicată a ciorapilor accentuând linia delicată a gambei. Fără efort, mintea lui completă detaliile invizibile, oprindu-se la locul de deasupra genunchilor unde erau prinse jartierele — jartiere care în imaginația lui erau roșii, brodate cu expresii franțuzești lascive.

Pentru o clipă tăcu, sorbind-o cu privirea.

— A fost o ieșire frumoasă din scenă, remarcă ea.

— Așa mă gândeam și eu.

— Mi-a dispăcut să o stric, dar mi-a venit o idee.

— Ești un fenomen. Întâi un alibi, apoi o idee. Și toate în aceeași zi.

— Credeam că mă poți ajuta.

— Îndrăznesc să spun că așa putea, zise el, admirându-i gleznele.

— Cu mama dumitale.

— Ce vrei să-i faci? se interesă el nedumerit.

– La modul ideal, mi-ar plăcea să o îmbrac.

– Asta ar fi dificil, având în vedere că te urăște. Adică nu pe dumneata în mod special, ci în calitate de rudă apropiată a ducesei de Clevedon de coproprietară a magazinului împreună cu ea.

– Știu, dar sunt sigură că o putem convinge. Adică eu pot s-o conving. Cu un pic de ajutor.

– Ce propui, domnișoară Noirot? Să o adorm și să o car, leșinată, în cuibul dumitale, unde o vei vârfi cu forța în rochii îndrăznețe?

– Doar în ultimă instanță. Planul pe care-l am în vedere este destul de simplu, și nimeni nu va ști vreodată că ai fost complicele dușmanului.

– Aici e Londra, o atenționează el. Nu există ceva de genul „nimeni nu va ști vreodată“.

– Nu, realmente, pe cuvânt...

– Nu că mi-ar păsa ce știe cineva, o întrerupse el.

– Bine, spuse Sophy. Mereu uit. Dar pe mine chiar nu trebuie să mă recunoască nimeni.

– Te referi la o deghizare?

– Doar pentru mine. Trebuie să merg la Dowdy's, știi, și...

– Și ce e Dowdy's?

– Văgăuna reptilei de Hortense Downes, monstrul care o îmbracă pe mama dumitale în acele rochii jalnice. Trebuie să intru în magazinul ei.

În lumea lui Sophy hainele erau alfa și omega, Longmore o știa prea bine, și lumea întregă risca să fie distrusă din cauza poziției greșite a unei funde.

– Propui o expediție de spionaj pe terenul adversarului, conchise el.

– Da. Întocmai.

– Ai de gând să arunci în aer magazinul?

– Numai în ultimă instanță.

Era bucuros să o însoțească, indiferent dacă arunca sau nu totul în aer. Ar fi fost fericit să o însoțească oriunde. Dar dacă ar fi acceptat pe loc, Sophy ar fi avut motiv să plece, și el încă nu se săturase să-i privească gleznel.

Pretinse că stătea să cântărească faptele.

— Durează numai o oră, insistă ea. N-ar trebui să-ți perturbe programul ocupat.

— În mod normal, nu, dar trebuie să mă ocup de chestiunea Adderley, și asta necesită o reflecție profundă și îndelungată.

— Problema Adderley nu e a ta. Nu ți-am spus că o să ne ocupăm de asta surorile mele și cu mine?

— Nu e genul de probleme pe care vreau să-l las în seama femeilor. Lucrurile ar putea să ia o turnură neplăcută, și nu mi-ar plăcea deloc să-ți strici frumoasele dumitale rochii.

— Crede-mă, Lord Longmore, am avut de-a face și înainte cu situații extrem de încurcate.

Îi întâlni privirea și văzu în acei frumoși ochi albaștri un licăr de o duritate surprinzătoare. Dispăru într-o clipă, amintindu-i însă contelui de bărbatii care o urmăriseră și ieșiseră șifonați din această experiență.

Era ceva mai mult decât se arăta la prima vedere: de asta își dăduse și el seama mai devreme.

— Lasă-mă să mă gândesc, spuse într-un târziu. Lasă-mă să mă gândesc la asta în abisul răcoros al clubului meu, adăugă el coborând mai departe treptele.

Două ore mai târziu

În acea după-amiază sumbră, ploioasă, din apropierea vestitului bovindou al clubului White's, de unde Beau Brummell prezida cu câteva decenii în urmă, izbucni un freamăt neașteptat. Într-un minut, zgomotul crescuse suficient pentru a-i atrage atenția lordului Longmore.

Se așezase în camera de zi cu un exemplar din *Foxe's Morning Spectacle*, dornic să citească relatarea lui Sophy despre dezastrul din ajun. În ceea ce privea stilul înzorzonat, dramatic și atenția fanatică acordată fiecărui centimetru al rochiei Clarei, Sophy se autodepășise. Clara fusese „întruchiparea inocenței, indusă cu cruzime în eroare“, Longmore era fratele răzbnător prin excelență, iar descrierea rochiei — mustind de o franceză misterioasă știută doar de femei — ocupa aproape două din cele trei coloane ale

primei pagini. Articolul ei izgonise practic toate celelalte bârfe pe care Foxe le numea știri.

Longmore le citise deja dimineată, după micul dejun. Acum, la a doua lectură, nu găsi nimic nou. Era neclar cât bine i-ar fi făcut această relatare Clarei, doar dacă nu era decât primul pas dintr-o campanie. În acest caz, abia aștepta deznodământul.

După ce chicoti la vederea colecției inegalabile de adjective și adverbe pe care o afișase cu mândrie Sophy, își mută atenția la celelalte bârfe și știrile sportive, apoi trecu la paginile cu anunțuri. Casa Noirot acaparase spațiul de primă mână, inghesuind în colțuri obscure reclamele la toalete portabile, dinți artificiali și maioneză.

Atunci descoperi anunțul doamnei Downes.

Se întreba care putea fi legătura între nevoia lui Sophy de a fi condusă la magazinul rivalei sale și anunț, când cineva de la bovindou se interesă:

– Cine-i aceea?

– Glumești, spuse altcineva. Nu știi?

– Dacă știam, mai întrebam?

Alte voci se alătură discuției.

– Hempton, ai fost în comă în ultimele luni?

– Cum să nu fi auzit de mezialianța secolului? Se vorbește despre ea din Siberia până în Țara de Foc.

– Dar nu poate fi mireasa lui Sheridan.

– Nu-i vorba de fuga aceea, netotule!

– Te referi la Clevedon? spuse Hempton. Dar el s-a însurat cu o brunetă. Asta de aici e blondă.

Longmore aruncă ziarul cât colo, sări din fotoliu și se apropie de bovindou.

Bărbații care se îngrămădeau la fereastră se grăbiră să-i facă loc.

Sophy Noirot stătea pe trotuarul opus al străzii. Vântul îi lipise poalele rochiei galben-stins de picioare și îi învolbura dantelele fustei și ale juponului în față. O rafală îi dăduse peste cap obiectul înzorzonat pe care-l ținea pe post de umbrelă. Ploaia torențială se potolise, transformându-se într-o burniță ușoară, și silueta

estompată zărită printre grupurile de vehicule, călăreți și pietoni părea desprinsă dintr-un vis.

Comentariul de la bovindou dovedea că nu era un vis, cu excepția faptului că în acel moment Sophy juca rolul principal în fanteziile desfrânate ale oricărui bărbat.

Era reală. Purta un fel de eșarfă ce-i atârna până la genunchi – sau unde se presupunea că-i erau genunchii, sub toți metrii aceia de dantelă și muselină. Pe părul blond stătea cocoțată o pălărie caraghioasă, abundând de dantelă, panglici și pene aranjate sub forma unei mori de vânt olandeze. Longmore o putu observa mai bine când se aplecă să i se adreseze unui puștan murdar. Îi dădu ceva și el traversă în fugă strada, ferindu-se de călăreți și trăsuri.

Sophy își ridică privirea drept spre Longmore și zâmbi.

În clipa următoare, toți bărbații de la bovindou se uitară la el și zâmbiră.

Zâmbi și el, la rândul lui.

Fără grabă, termină paharul cu vin, reciti anunțul, apoi ceru să i se aducă lucrurile.

Își puse pălăria și mănușile, apucă bastonul de plimbare și ieși. Burnița dispăruse într-un abur fin și vântul se domolise.

Tânăra femeie se deplasase puțin să contemple mulțimea care se foia în Piccadilly sub ochii curioși ai tuturor bărbaților care treceau pe lângă ea.

Longmore coborî imperturbabil treptele și traversă strada.

– Aș fi crezut că vei găsi un puști mai aproape de magazin pentru a-mi aduce mesajul că sora mea e gata să plece acasă, spuse el. De ce n-ai trimis o servitoare sau o cusătoreasă? Trebuia să vii dumneata în persoană? Pe ploaie?

– Da.

– Să înțeleg deci că ai ceva special să-mi spui.

– Probabil că aș fi putut să-ți spun și în altă parte, dar asta era un bun prilej să-mi arăt noua mea pălărie de concepție proprie. Nu sunt un geniu la rochii cum e Marcelline, dar pălăriile mele sunt destul de bune.

Contele se uită la moara de vânt care se ițea printre celelalte zorzoane.

– E o aiureală, însă una fermecătoare.

Gropițele care apărură în obrajii ei îi făcură inima să-i tresară într-un fel ce-l uimi.

– Sper să fie destul de fermecătoare încât să-ți slăbească împotrivirea, spuse ea.

– Ce împotrivire?

– La planul meu.

– Ah, ăla. Să te conduc la Dowdy's.

– Trebuie să aflu ce pun la cale.

– Cred că asta e evident. Ca în cazul tuturor oamenilor de afaceri care se respectă, scopul lor e zdrobirea concurenței.

Longmore porni mai departe pe St. James's Street, întrebându-se ce avea să mai născocoască pentru a-l convinge să facă un lucru pe care avea de gând să-l facă oricum.

– Știi asta, spuse ea încercând să țină pasul. Dar trebuie să știi exact cu ce ne confruntăm: vechiul magazin sau ceva nou, ceva la care nu ne-am așteptat. Trebuie să văd dacă locul e același și rochiile sunt aceleași.

– Cred că vei fi șocată dacă-ți dezvălui că pentru mine toate rochiile arată la fel.

– N-aș fi deloc șocată, doar ești bărbat. Și ăsta-i motivul rugăminții mele. Am nevoie de un bărbat masiv, puternic, în cazul în care aș fi descoperită și dau de necaz cu bătaușii de la Dowdy's. Oprindu-se pentru o clipă, adăugă: Pe când îi făceam probe surorii duminicale, s-a întâmplat să pomenească de Lady Gladys Fairfax, regretând că nu ne putem noi ocupa de ea.

– Verișoara Gladys, zise el. Să nu-mi spui că vine la nuntă.

– Nu știi cine va primi invitații, dar când Lady Clara i-a menționat numele, mi-a venit ideea salvatoare.

Ajunseră la colțul cu Bennet Street. Longmore se opri să vadă dacă se apropiau trăsuri sau călăreți și, când drumul fu liber, o luă de cot și traversară repede împreună. Imediat ce ajunseră pe trotuarul opus, îi dădu drumul brațului. Încă simțea căldura pielii ei sub palmă, iar valul de fierbințeală i se năpusti în vintre atât de brusc, încât îl ameți.

Intrarea din spate a magazinului era printr-o curte îngustă din Bennet Street. Ea așteptă până intrară în curte, apoi spuse:

— Din câte povestea Lady Clara, mama dumitale va merge la Dowdy's la începutul săptămânii pentru a-și comanda o rochie de nuntă. Eu aş putea lipsi de la magazin vineri dimineată. Poți să mă conduci atunci?

După agitația din St. James's Street, curticica în care se aflau părea ciudat de liniștită. Longmore percepse o mireasmă oarecum familiară ce plutea spre ei. Se apropie încet și se holbă la ușa discretă, pretinzând că se gândea intens în vreme ce adulmeca. Femeie, desigur, și... lavandă... și ce altceva?

Își dădu seama că i se aplecase capul spre gâtul ei, dar se îndreptă.

— Mardeiași? se miră el. Într-o croitorie?

— Două brute mari. Chipurile trebuie să se ocupe de bețivi și hoți, sau asta pretinde Dowdy. Personal, cred că i-a angajat ca să intimideze cusătoresele. Știi, la fel ca în bordeluri, unde...

— Asta-i distractiv, zise el. Și dumneata vei fi deghizată, desigur.

— Da.

— Ca servitoare, presupun.

— Nici gând! Cum să cumperi o servitoare rochii scumpe? O să fiu verișoara dumitale, Gladys.

Lord Adderley anunțase imediat logodna în ziare, dar veștile circulară prin Londra în răstimp de ore — chiar mai repede decât *Spectacle* le putea tipări. Până luni, croitorul lui, cizmarul, pălărierul, cârciumarul, tutungiul și alții care-i asigurau confortul și distracția îi redeschisera conturile și îi acordară credit.

Scăpase ca prin urechile acului.

Încă o săptămână și ar fi fost nevoit să fugă în străinătate. În vreme ce nobilii nu puteau fi arestați pentru datorii, nu erau imuni la alte neplăceri, ca de exemplu să li se taie creditul. Creditorii lui păreau uniți într-o conspirație, deoarece absolut toți, inclusiv negustorii, îi tăiaseră creditul simultan, cu două zile înaintea balului de la Lady Igby.

La perspectiva nunții dispoziția lor devenise mai iertătoare.

Sărbători luni seară cu domnul Meffat și Sir Roger Theaker într-un separeu de la hotelul Brunswick. Închinarea unul în cinstea

altuia pe tot parcursul cinei. La finalul mesei, vinul le dezlegase limbile, ceea ce nu conta, pentru că nu se afla nimeni prin preajmă.

– Ai reușit la mustață, îl felicită Sir Roger.

– Periculos de scurtă mustața asta, oftă Lord Adderley.

– N-am fost sigur dacă o să reușești, spuse domnul Meffat.

O păzeau ca vulturii, zău așa.

Lord Adderley ridică din umeri.

– De îndată ce am văzut-o pe Lady Bartham că se așază la bârfe cu Lady Warford, am știut că din partea aia n-o să am nici un ne-caz pentru o vreme.

– Longmore era cel care mă îngrijora, preciză domnul Meffat.

Adderley rezistă impulsului de a-și pipăi falca lovită. Avusese mai multe motive de îngrijorare ca oricine. Îl trecuseră toate nădușelile, lucru pe care i-l explicase viitoarei sale logodnice prin emoția stârnită de șansa de a fi atât de aproape de ea, de a o ține în brațe – cu alte cuvinte, toate prostiile obișnuite.

– Aveam nevoie doar de câteva minute, și el era în cealaltă parte a sălii, le spuse tovarășilor săi. Totuși, reprezentarea voastră rapidă a fost cea care a salvat situația.

Treaba lui Meffat și a lui Theaker fusese să atragă atenția spre terasă fără a exagera totuși prea tare. Nu era cea mai dificilă sarcină din lume. Trebuia doar să spună cineva: „Mă întreb ce are de gând să facă Adderley pe terasă. Cine e femeia care e cu el?” Era de ajuns să audă unul sau doi invitați, după care, pradă curiozității, toți aveau să se îndrepte spre terasă.

Clara fusese cel mai ușor de manevrat. Deși nu mai era o școlăriță – avea douăzeci și unu de ani, mai în vârstă decât ar fi preferat Adderley – era la fel de neștiutoare ca un copil în ceea ce privește dragostea. Nu trebuise decât să-i umple permanent paharul cu vin, să o învârtă în jurul sălii până când amețea și să-i șoptească versuri la ureche. Cu toate astea, trebuia să fie atent. De la prea mult vin și prea multe învârteli ar fi putut să vomite – pe ultima lui jachetă bună.

– Măcar te-ai ales cu o frumusețe, comentă Theaker. Îndeobște, când tații le dau o zestre mare e din cauză că se uită cruciș sau sunt pline de coșuri ori crăcănate.

– Adică, în general, sunt niște pocitanii, traduse Meffat.

– Sunt norocos, recunosc Adderley. Știu asta. Puteam nimeri cu mult mai rău.

Clara era o frumusețe, și asta făcea ca împreunarea cu ea și zămisirea de urmași să fie mai plăcute. Cu toate astea, nu era pe gustul lui, era cam grăsană. Lui îi plăceau femeile mai gingașe și ar fi preferat o brunetă.

Pe de altă parte, avea o zestre enormă, fusese vulnerabilă și calul de dar nu se caută la dinți.

– Doamne cât este de naivă, spuse Theaker. Te-a urmat ca o mieluşea.

– Asta n-o să-ți facă necazuri, întări Meffat.

Reședința Warford

Miercuri, 3 iunie

Clara își ținu firea până când închise ușa dormitorului în urma ei, moment în care se repezi să se așeze la masa de toaletă.

– Milady? spuse camerista ei, Davis.

Clara scoase un suspin. Și încă unul.

– Ah, milady, oftă Davis.

– Nu știi ce să faci izbucni Clara îngropându-și fața în palme.

– Haideti, haideti, milady. O să vă fac o ceașcă bună de ceai și o să vă simțiți mai bine.

– Îmi trebuie ceva mai mult decât ceai, spuse Clara căutând în oglindă privirea cameristei.

– O să pun un strop de coniac în el.

– Mai mult decât un strop.

– Prea bine, milady.

Davis se grăbi să iasă, iar Clara scoase biletul primit de la Lord Adderley.

Un bilet de dragoste plin de cuvinte frumoase, genul acela de cuvinte menite să topească inima unei fete romantice.

Bineînțeles că vorbele erau frumoase. Pusese la scris de poeți: Keats, Lovelace și Marvell, și încă mulți alții. Până și de Shakespeare! Își imagina că nu avea să recunoască niște versuri dintr-un

sonet de Shakespeare! Ori era un idiot desăvârșit, ori o lua pe ea de proastă.

– Mai curând ultima variantă, bombăni Clara mototolind biletul și aruncându-l pe jos. Mincinosul! Totul a fost o minciună, știam eu. Cum de-am putut fi atât de naivă?

Nemulțumită că domnul Bates nu o solicitase la dans, îl urmărea învârtind-o prin sală pe Lady Susan Morris, fata lui Lady Bartham. Lady Susan era o brunetă mignonă; pe lângă ea, Clara se simțea întotdeauna greoaie și stângace.

Și după aceea?

Un moment de chin. Apoi Lord Adderley apăruse lângă ea cu un pahar de șampanie și o replică menită să o facă să zâmbească.

„Lingușeli“, ar fi spus mama. Poate că asta era. Sau poate că furase cuvintele de la niște scriitori talentați, ca în cazul biletului pe care i-l trimisese.

Șampanie, vals și lingușeli, iar Clara mușcase momeala.

Și acum... Ce era de făcut?

Se îndreptă spre fereastră și privi pe geam. În grădină, ploaia șfichiuia tufișurile și florile, culcându-le la pământ. Dacă ar fi fost bărbat – dacă ar fi fost Harry – s-ar fi strecurat afară și ar fi fugit cât de departe ar fi putut.

Dar nu era bărbat și n-avea nici o idee cum să fugă.

Timp, își zise. Singura ei speranță era timpul. Dacă ar fi putut lungi logodna luni și luni în șir, avea să apară un nou scandal și toată lumea avea să-l uite pe asta.

Atunci intră Davis cu ceaiul.

– Am pus câteva picături în plus, dar trebuie să-l beți repede, o sfătui ea. A sosit Lady Bartham, și Lady Warford a spus că trebuie să coborâți imediat.

– Lady Bartham, oftă Clara. Asta necesită mai mult decât câțiva stropi. O sticlă întregă, mai curând.

Vizita fu încă și mai neplăcută decât se așteptau. Lady Bartham era atât de veninoasă în compătimirea ei, încât atunci când plecă, Clara era cuprinsă de o furie oarbă și mama avea o cumplită durere de cap.

A doua zi de dimineață, Lady Warford anunță că se săturase până peste cap de această logodnă dezgustătoare și de insinuările

tuturor. Trebuiau să studieze calendarul și să fixeze o dată pentru nuntă.

— Bineînțeles, mamă, spuse Clara. La toamnă, poate. Orașul nu va fi atât de aglomerat atunci.

— La toamnă? strigă mama. Ai înnebunit? N-avem nici o clipă de pierdut. Trebuie să fii măritată înaintea terminării Sezonului, până la ultima recepție a Reginei.

— Păi mai sunt doar trei săptămâni!

— E timp suficient să organizăm o nuntă, chiar și una mare — că despre una mică nu poate fi vorba. Știi ce o să spună lumea. Și dacă afurisitele alea de croitorese franțuzoaice la care te-a dus Harry nu-ți pot termina ținutele de mireasă la timp, cu atât mai rău. Nu e vina mea dacă odraslele mele nu-mi dau ascultare cu nici un chip.

Capitolul 4

În zilele noastre, grație preselor cu aburi, vapoarelor și trăsurilor cu aburi, abia ce creierul prolific al croitoreșelor sau modistelor franțuzoaice oferă elegantelor Parisului o nouă bonetă cu garnituri, că frumoasele Londrei o au și ele.

La Belle Assemblée, martie 1830

Vineri, 5 iunie

Longmore mută frâiele într-o mână și cu cealaltă își scoase ceasul de buzunar.

„Ora unsprezece“, spusese Sophy. Dimineața, pentru că nobilii făceau cumpărături după-amiază, și ea trebuia să le o ia înainte.

— Este important să ajung înaintea clienților favoriți ai lui Dowdy, îi explicase. Patroana și ajutoarele ei se vor învărti în jurul doamnelor cu buzunarele pline, lăsându-le pe domnișoarele

neinteresante din provincie în seama vânzătoarelor de mâna a doua. Va fi cu adevărat util să văd modelul pentru rochia mamei dumitale. De vreme ce este una dintre cele mai importante cliente, trebuie să am acces la Hortense Nesuferita ori la maistra principală.

Era exact ora unsprezece. Longmore privi către cer. Înnoat, dar fără amenințarea ploii, așa cum insistase lacheul lui. Reade nu era foarte încântat că rămăsese acasă. Dacă ploua – așa cum îl asigurase pe Înălțimea Sa că fără îndoială urma să se întâmple – cine avea să ridice acoperișul trăsurii?

Păi, în cazul ăsta, s-ar fi resemnat să se ude, hotărî Longmore.

Deși era de folos pentru a îngriji caii și în lupta cu scandalagii băuți, de data asta un lacheu i-ar fi stat mai mult în cale.

Contele își puse în buzunar ceasul și se întoarse să se uite la ușa magazinului. Sophy îi dăduse întâlnire nu la Casa Noirot, ci la pasmanteria aflată ceva mai departe pe St. James's Street, lângă Palat. Pentru înlăturarea bănuielilor.

Era de-a dreptul caraghioasă.

– Vere? se auzi o voce familiară.

Longmore clipi. Era vocea lui Sophy și nu era. În mod clar, ea trebuia să fie, dar ochii îi spuneau altceva. Femeia ce stătea pe caldarâm lângă trăsura lui era atât de greu de descris, încât probabil că s-ar fi uitat la ea fără ca de fapt să o vadă.

Pelerina de un maro întunecat îi ascundea silueta. Boneta verde, captușită cu dantelă, îi disimula mare parte din păr. Ce se vedea era moale, fără luciu și îmbâcsit. Își plantase o alunică pe o latură a nasului ei perfect și pe acel nas își pusese o pereche de ochelari colorați care-i închideau ochii albaștri strălucitori până la un gri tulbure.

Își dădu seama că rămăsese cu gura deschisă, așa că se reculese repede.

– Iată-te!

– M-ai fi văzut mai devreme dacă nu ai fi visat cu ochii deschiși, spuse ea la fel de arțăgoasă ca Gladys – și cu același accent lipsit de eleganță. Se urcă în trăsură la fel de neîndemânatic precum ar fi făcut-o verișoara lui.

Dacă n-ar fi știut, ar fi crezut că ruda sa apropiată îi juca o festă. Dar verișoara Gladys nu se ținea de feste. N-avea imaginație.

— Cum ai reușit? Sigur n-ai cunoscut-o. N-a ieșit din Lancashire de ani buni.

— Lady Clara este o foarte bună imitatoare, și a fost destul de ușor să o încadrez într-un tip. Noi avem obiceiul să evaluăm o femeie de îndată ce intră în magazin. În general, se împart în câteva categorii.

— Gladys aparține unei categorii? Îmi pare rău să aud asta. Întotdeauna am socotit-o unică, iar pentru omenire asta e mai mult decât suficient.

Se concentrează asupra cailor. Deși își făcuseră plimbarea de dimineață prin Hyde Park, erau încă nervoși. Se părea că erau la fel de neobișnuiți ca și el să străbată străzile comerciale la o oră de vârf, laolaltă cu oamenii de rând. Indiferent de motive, o căutau cu lumânarea: încercau să sară la alte trăsură, o porneau brusc la goană, luau la ochi trecătorii și mușcau toți caii care, după capul lor, nu se uitau cum trebuie.

În mod normal, contele s-ar fi distrat. Astăzi însă, îl scoteau din fire. Avea de dus o bătălie cu femeia șireată de lângă el și trebuia să nu-și piardă cumpătul. Deocamdată însă, mai important era să ajungă întregi la Piccadilly, după care trebuia să-și găsească drumul prin marele nod de circulație dinspre Regent Street.

— Ce dracu' fac toți oamenii ăștia pe stradă cu noaptea-n cap? bombăni el.

— Au auzit că nobilul conte de Longmore se va trezi înainte de amiază, râse ea. Cred că vor să marcheze evenimentul cu lumini festive și artificii.

El mâna trăsură încă din copilărie și nu-și amintea când mai trebuise să facă un asemenea efort.

— Cred că dumneata sperii caii, o muștră.

— Cred că nu-s obișnuiți cu străzile aglomerate în plină zi, replică Sophy.

— Poate că-i supără alunița, sugeră el.

Sau poate că parfumul ei era de vină. Nu era cel al lui Gladys, ci unul foarte delicat, mai mult o adiere decât o mireasmă: femeie și lasomie, și încă o aromă pe care n-o putea identifica.

Nu, mirosul nu-i deranja pe cai. Îi dădea lui o agitație de care nu se putea ocupa acum. Asta nu era singura perturbare.

Era extrem de conștient de fustele ei umflate ce se atingeau de pantalonul lui și putea auzi jupoanele fâșâind sub fustă. Le auzea foarte clar, acoperind zgomotele amestecate ale animalelor, trăsurilor și pietonilor.

Trebuia neapărat să o abordeze și nu putea, iar caii îi simțeau nervozitatea.

Era atât de ridicol, încât izbucni în râs.

– Ce s-a întâmplat? se interesă ea.

– Dumneata, o lămuri el. Plus faptul că sunt treaz la ora asta ca să te conduc la o croitorie.

– Știi că te trezești înainte de amiază în anumite ocazii.

– Nu ca să merg la cumpărături.

– Nu. Pentru o cursă la hipodrom. Un meci de box. O partidă de lupte. O licitație de cai. Nu sunt sigură că pot oferi o emoție pe măsură.

– Mă aștept să fie destul de distractiv când o să fii descoperită, ceea ce e posibil să se întâmple. Va trebui să te dezbraci ca să ți se ia măsura. Dacă o să-ți cadă alunița când îți vei scoate hainele? Dacă o să ți se agațe ochelarii de perucă?

– Mi-am pus câteva straturi de haine în plus, îl liniști ea. Nu intenționez să le las să treacă de primul sau al doilea. Și, aproape, nu e perucă. Mi-am pus un amestec de ouă în păr. Se spune că-ți lasă părul strălucitor când îl speli, dar efectul e contrar.

Spălarea părului avea să fie o bătaie de cap, se gândi el. Era des și ondulat și, dacă nu cumva își adăuga meșe false, așa cum procedau anumite femei, era și lung. Oare până la talie? Văzu cu ochii minții un păr lung, blond, revărsându-se pe un spate gol și catifelat.

Abia aștepta să-l vadă și în realitate.

– Pomeniseși de niște mardeiași, așa că nu puteam rata ocazia unei bătăi pe cinste. E singurul lucru ce m-a scos din pat. Știi cât a trecut de când cineva mi-a făcut serviciul de a se apăra de mine?

– Dacă aș fi un domn și te-aș vedea că te îndrepti spre mine cu pumnii ridicați, aș rupe-o la fugă în cealaltă parte, îl asigură ea.

– Mardeiașii nu sunt domni. Ei n-o să fugă.

– Dacă te plictisești de moarte, după cum pretinzi, n-ai decât să te iei la hartă cu cineva, îi sugeră Sophy.

– Stai să vedem dacă sunt acolo. N-am auzit încă de ciomăgari angajați într-o croitorie.

– N-ai băgat de seamă pentru că nu te-ai gândit niciodată cum se conduce un magazin. Observi doar dacă serviciul e bun sau nu, însă oamenii de ordine sunt folositori când ai de-a face cu bețivani ce dărâmă lucrurile sau pipăie cusătoresele. Cele mai rele sunt bandele de hoți. Vin în grupuri mici de câte doi sau trei, toți îmbrăcați respectabil și părând a nu se cunoaște între ei. Unul le ține ocupate pe vânzătoare în timp ce restul își umplu buzunarele. Au buzunare speciale cusute în haine. Sunt foarte iuți de mână. Ai fi uimit cât pot fura dacă nu ești atent, chiar și pentru o secundă.

– Atunci voi unde vă ascundeți băieții musculoși de la magazin? vru el să știe.

– Noi n-avem nevoie de mardeiași. După cum știi, am început la Paris, în cadrul afacerii de familie, de la o vârstă foarte fragedă. Stai să văd. Cred că Marcelline avea nouă ani, iar eu, cam șapte sau opt și Leonie, vreo șase. Când ești băgat într-o treabă de mic copil, reacționezi instinctiv la fiecare detaliu. Bețivi, hoți, bărbați care cred că magazinele de modă sunt bordeluri – suntem perfect capabile să rezolvăm noi înșine toate astea.

Contele își aminti privirea cruntă ce-i apăruse pe față când îi spusese că a avut de-a face cu situații încurcate. Nu avu însă timp să urmărească acea idee. Pe când coteau pe Oxford Street, în fața trăsorii apărură doi băieți. Înjurând din greu, Longmore își abătu din drum caii cu o clipă înainte să-i lovească pe copii.

Inima îi bubuia. Doar un moment de întârziere sau neatenție și băieții ar fi putut fi omorâți.

– Uitați-vă pe unde mergeți, idioților! tună el, acoperind nechezatul cailor și comentariile vizitiiilor din preajmă.

– Au, târfă pocită! strigă o voce în urechea lui. Lasă-mă în pace, scroafă ce ești!

– Ah, nu, n-aș crede, replică Sophy.

Longmore se uită în direcția aceea și constată că un băietan zdrențaros atârna pe jumătate peste bancheta. Sophy îl ținea zdravăn de mână privindu-l înveselită.

Contele trebui să-și mute iarăși atenția în fața pentru a struni caii.

– Ce dracu’? De unde a apărut?

– De nicăieri! urlă băiatul zvârcolindu-se în van. Nu făcui niica, doar ce vrusei și io un drum de-a moaca, și muierea asta holbată d-acilea încercă să-mi smulgă mâna.

Cel puțin asta presupuse Longmore că zisese puștiul. Accentul cockney¹ era aproape de neînțeles. Nimica era „niica“, sunetele erau scoase din cuvinte și puse greșit la altele, iar câteva vocale păreau că sosiseră acolo de pe alte planete.

– Și voi ai să-ți încălzești mâna în buzunarul domnului? replică ea.

Longmore își înăbuși râsul.

– Nici că m-am apropiat de buzunaru’ lu’ domnu’! Ce, arăt io că-s bătut în cap?

– Nici vorbă, spuse Sophy. Ești deștept și iute pe deasupra.

– Nu-s de-ajuns de iute, mormăi băiatul.

– Mi-aș fi dorit să vezi scena, *vere*, i se adresă ea lui Longmore. Cei doi care apăruseră în față erau meniți a-ți atrage atenția, pe când ăsta sărise în trăsură și-și făcea treaba. Drăcușorul aproape că mi-a scăpat. I-au trebuit două secunde să sară în locul lacheului. Probabil că i-ar mai fi trebuit vreo două să-ți ia ceasul de buzunar – poate că și sigiliile și batista – în vreme ce aveai ambele mâini ocupate cu hățurile. Aș spune că m-au crezut o femeie bine-crescută care doar s-ar fi zgâit sau ar fi strigat neajutorată în timp ce el și-ar fi înșfăcat prada și ar fi șters-o. Întorcându-se spre puști, îi zise: Data viitoare, te sfătuiesc să te asiguri că e doar o persoană în trăsură.

„Data viitoare?“ Longmore aproape că dădu peste un vânzător de plăcinte.

– Ce dată viitoare? O să facem un ocol spre cel mai apropiat post de poliție și-l lăsăm acolo.

Băiatul slobozi un șir de blesteme năucitoare și se zbătu cu sălbăticie. Dar probabil că Sophy își întetise strânsoarea, pentru că se opri brusc și începu să se vaite că-i rupsesse mâna.

¹ Dialect al claselor populare din estul Londrei (n.tr.)

— Imediat ce ies din harababura asta o să-ți dau câteva de n-o să le uiți prea curând, îl informă Longmore. Verișoară, vrei să-i dai una sau să-i faci ceva să-l potolești între timp?

— Nu cred că ar trebui să-l ducem la poliție, spuse ea. Cred că ar trebui să-l luăm cu noi.

Longmore și băiatul reacționară în același timp.

— Nuuuuu! răcni puștiul.

— Ți-ai pierdut mințile? se interesă contele.

— Nu, n-o să mă iei, zise băiatul. Nu merg nicăirea cu tine. Am preteni care or să vie acușica. După aia o să-ți pară rău. Și crez că mi-ai rupt și o coastă că stau așa îndoit.

— Potolește-te, îi ceru Longmore, simțind că avea nevoie de liniște ca să se descurce prin mintea întortocheată a lui Sophy. Nu putea face în același timp asta și să mai și traducă engleza stricată a hoțomanului. Ce propui să facem cu el? o întrebă pe Sophy.

— Este ca o zvărlugă, spuse ea. Ar putea fi de folos pentru treaba noastră.

Ocupat cu hățurile, Longmore nu putu să-i arunce puștiului decât o scurtă privire. Părea de zece sau unsprezece ani, deși era greu să le apreciezi vârsta copiilor din clasele de jos. Unii arătau cu mult mai mari decât erau în realitate, în timp ce alții, scunzi din cauza lipsei de hrană, păreau mai mici. Băiatul ăsta avea părul blond sub șapca ponosită și, în vreme ce gâtul nu arăta prea curat, n-avea un strat de câțiva centimetri de murdărie ca alții. Purta haine uzate, prea largi, dar erau cârpite și nu foarte soioase.

— Nu văd cum ar fi de folos, în afara cazului când ai avea nevoie de un hoț de buzunare, remarcă el.

— Ar putea să țină caii, spuse ea.

— Ar putea, nu-i așa? Propui să-mi dau caii pe mâna unui mic hoț ticălos?

Băiatul se calmă dintr-odată.

— Cine să stea cu ochii în patru, să vadă cine intră și cine iese și să dea alarma dacă se ivesc necazuri? întrebă Sophy.

Partea proastă era că avea dreptate.

— Nu-l cunoști pe derbedeul ăsta, nu știi nimic despre el, stăruie Longmore. Poate că e un bandit căutat de poliție și care luni trebuie deportat. A încercat să-mi fure ceaul. Pe deasupra,

s-a cățărât în spatele trăsurii! Trebuie să fii nerușinat să faci asta, chiar foarte nerușinat, sau să-ți lipsească o doagă. Dacă îți închi-pui că-mi dau o pereche de cai de rasă pe mâna banditului ăstuia nebun, îți sugerez să te mai gândești. Și să iei și ceva pentru scrân-teală, dacă tot ești pe-acolo.

-Vai de mine, făcu băiatul indignat. Nu mi-s hoț de cai.

-Doar hoț de buzunare, preciză Longmore întărâtându-l.

-Cum te cheamă? vru Sophy să știe.

-N-am nici un nume, spuse băiatul. Asta mă scapă de neca-zuri, nu?

-Atunci o să-ți spun Fenwick, decretă ea.

-Ce?

-Fenwick, repetă Sophy. Dacă n-ai un nume, îți dau eu unul, gratis.

-Nu ăsta, protestă băiatul. Ie un nume urât de tot.

-Mai bine decât nici unul.

-Ia-n ascultă dom'le, îl strigă băiatul pe Longmore. Oprește-o.

Contele nu putu răspunde. Se străduia prea tare să nu rădă.

-Ăsta nu-i un domn oarecare, e chiar un lord căruia ai încercat să-i ușurezi buzunarul.

-Înălțimea Ta, oprește-o! Fă-o să-mi lase și mâna, că mi-o rupe. Așa o zgrițuroaică n-am mai văzut de când îs!

Longmore se uită la Sophy. Aceasta îl studia pe micul pungaș palid și spurcat la gură cu o expresie gânditoare – sau așa părea. Nu putea fi sigur. Pe de-o parte pentru că nu putu să-i arunce decât o privire. Pe de altă parte, lentilele îi ascundeau ochii.

Văzu însă destul: zâmbetul jucăuș din colțul gurii și înclinarea capului când îl privea pe băiat, ca o pasăre pândind o rămă.

-Păi, acuma ai dat de ne cazuri, Fenwick, spuse el. Ea *cugetă*.

Tatăl lui Sophy fusese un Noirot și mama ei o DeLucey. Nici una din familii nu-și bătea capul cu filantropia, fiind prea ocupate să fie mereu cu un pas înaintea autorităților.

Deși verișoara Emma le luase pe Sophy și pe surorile ei și le învățase o meserie, ele pendulaseră mereu între părinți și ea. Prima parte a vieții lor nu fusese protejată. Învățaseră cum

să supraviețuiască pe străzi. Printre alte talente, învățaseră și cum să cântărească oamenii cu rapiditate.

Sophy văzuse și auzise destule în câteva minute pentru a înțelege că băiatul era o pasăre rară. Cu foarte puțin exercițiu, se putea dovedi foarte util. Nu avea de gând să permită să fie aruncat în închisoare cu delincvenții de rând.

– Suntem foarte aproape de postul de poliție de pe Great Marlborough Street, spuse ea. N-ar fi o problemă să te las acolo, Fenwick. Sau, dacă preferi, ai putea veni cu noi acolo unde mergem, să-i păzești caii Înălțimii Sale și să fii cu ochii în patru.

– Și la ce să fiu io cu ochii-n patru, vreau să știu?

– La bucluc. Crezi că poți să-l recunoști?

– N-am nici cea mai mică îndoială cu privire la talentul lui în materie, comentă Longmore.

– Dacă-ți faci treaba bine, continuă ea, o să mă îngrijesc să ai o masă bună și un loc sigur de dormit.

– Unde anume? se interesă Longmore.

– Stai liniștit, n-aveam de gând să-ți bag pe gât.

– Dar n-o să-ți bag nici ție pe gât. Nu știi nimic despre el. Probabil că e plin de păduchi...

– Asta-i calomnie, zău așa! strigă băiatul.

– Dă-mă în judecată, replică Longmore.

– Să nu crezi că n-o s-o fac. Nu-i mai mulți păduchi pă mine decât pă Maiestatea Voastră. Am făcut baie!

– La botez? spuse Longmore. Ba nu, uitasem: ești nebotezat.

– Fenwick merge, admise băiatul. Cucoana poa' să-mi zică și Georgy Plăcintă, dac-o vrea, dacă-mi dă de mâncare și un locșor de somn. Dar n-o s-o facă, nu-i așa?

– Ai auzit de Societatea Modistelor pentru Educația Femeilor Nevoiașe? spuse Sophy.

– Păi da, zise puștiul mijind ochii.

– Sunt foarte apropiată de doamnele care o conduc, îl informă ea. Nu putea fi mai apropiată: ea și surorile ei fondaseră asociația cu un an în urmă. Dacă ai auzit de locul ăsta, atunci știi că nu facem promisiuni deșarte. Văzând că ajunseseră la Bedford Square, rosti pe un ton grav: Ascultă aici, Fenwick. Asta-i prăvălia pe care

Înălțimea Sa și cu mine vrem să o vizităm. Făcu semn cu capul spre Dowdy's. Știi locul?

– Fac haine pentru granguri. O fată pe care o știam io lucră acilea, da' o dădură afară fără pricină.

Sophy spera că fata se dusese la Societatea Modistelor. Ea și surorile ei ar fi trebuit să se intereseze de soarta cusătoreșelor concediate de la Dowdy's, însă fiecare lucru la timpul său.

– În vreme ce Înălțimea Sa și cu mine suntem în magazin, o să ai grijă de cai și-o să stai cu ochii în patru, spuse ea iute. Să fluieri lung și ascuțit ca să ne dai de veste în caz că vom fi întrerupți. Dacă-ți faci treaba mulțumitor, și eu o să mă țin de cuvânt. Ne-am înțeles, Fenwick?

– Fără șmecherii? zise băiatul.

– „Fără șmecherii“, îl imită Longmore. Ce tupeu mai are pușlamaua!

– Arăt eu ca și când aș fi o șireată? spuse Sophy.

Băiatul o studie lung, holbându-se la ochelarii colorați.

– Da, spuse el în cele din urmă. Pe deasupra, strângi cu mâna aia mai rău ca o cătușă.

– Păi vezi, știam eu că ești isteț, zâmbi ea. Dar fără șmecherii.

Îi dădu drumul la mână, iar puștiul se maimuțări frecând-o și cercetând-o să nu aibă oase rupte. Mormăi ceva despre „muieri nebune“ și „lorzi bătăuși“.

– Lasă baltă bombăneala, zise Longmore. N-am de gând să-mi petrec toată ziua la cumpărături cu o femeie. Ori o faci, ori nu. Hotărăște-te. N-am timp de pierdut la palavre.

– Fii dumneata însuți, îi spuse Sophy contelui când acesta coborî pe caldarâm, după o interminabilă discuție cu Fenwick – despre cai, presupunea ea, și despre soarta care-l aștepta dacă nu-și făcea treaba.

– Eu însumi? se miră el. Ești sigură?

– Am nevoie ca dumneata să fii exact dumneata. Lord Longmore, cel mai mare fiu al lui Lady Warford, clienta preferată de la Dowdy's. De asta era necesară implicarea lui, se gândi ea. Trebuia să-și salveze afacerea, și asta însemna să meargă în teritoriul inamic, să afle ce punea la cale concurența. Cel mai simplu era să-l

folosească pe el ca parte a deghizării. Nu-i nevoie să te prefaci. Fii doar dumneata însuși.

– Trebuie să mă prefac însă că dumneata ești Gladys.

– O să-i semăn așa de mult, încât nu va fi nevoie să te prefaci.

Lasă totul în seama mea.

– Și dacă te descoperă?

– Fii dumneata însuși, repetă ea. Râzi.

– Dacă dumneata ai fi cine ești, ar merge, dar cu Gladys e o altă poveste. O să fie derutant, rosti el încruntându-se.

– Ba deloc. Tot ce trebuie să faci este să fii dumneata însuși. Nu te gânde la asta. Nu-i nevoie de gândire, declară ea îndreptându-se spre ușă în felul hotărât în care merg anumite domnișoare stângace.

Longmore i-o luă înainte și îi deschise ușa.

În mintea ei, Sophy deveni pe dată Verișoara Gladys – banală, stângace și sensibilă la jigniri. Păși înăuntru. Cu gura strânsă, privi împrejur, dând clar de înțeles că nu avea să fie ușor de mulțumit. În același timp, totuși, era încă Sophy Noirot. Evaluând ambianța cu un ochi priceput, rămase mai mult decât oarecum surprinsă – și tulburată – de ce descoperea.

Deși nimeni nu putea egala talentul Casei Noirot, cineva încercase. Pereții fuseseră proaspăt zugrăviți într-o tentă pală de piersică, iar finisajul era crem, cu o sumedenie de accente colorate. Acel cineva se străduise să aranjeze artistic țesăturile. Câteva atârnav pe inele mari lângă vitrine. Altele erau puse pe tejghele, arătând ca și cum cu doar câteva minute în urmă fuseseră desfăcute pentru o clientă. Un catalog cu ilustrații de modă stătea deschis pe o masă, ca o invitație la studiu. Fotolii confortabile stăteau în mici grupuri prin încăpere, dându-i aerul agreabil al unui salon privat. Pe măsuțele de alături erau reviste atât pentru bărbați, cât și pentru femei.

Zona de prezentare, deși nu atât de obsesiv de curată ca la Casa Noirot, era cu mult mai îngrijită decât înainte.

Explicația se afla în spatele tejghelei, Sophy o știa prea bine.

Dowdy angajase o franțuzoaică. Era draguța, elegantă și grațioasă, cu părul blond aranjat atrăgător sub o splendidă bonetă de dantelă. Acum afișa un zâmbet de întâmpinare ușor ezitant

în timp ce o măsura cu privirea pe Sophy/Gladys. Ochii de un căprui-deschis se îndreptară vădit uşuraţi spre Longmore.

Oricât de subtil ar fi fost refuzul, nu era într-atât de subtil pentru un suflet delicat ca al lui Gladys. Franţuzoaica nu ar fi trebuit să dea nici un semn de exasperare. Ar fi trebuit să se arate tot atât de încântată să o vadă ca şi când ar fi avut-o în faţa ochilor pe Regina Adelaide.

În croitorii intră multe personaje care par să nu promită nimic, la fel ca şi falsa Gladys. Modul în care sunt servite poate schimba cu totul situaţia. Franţuzoaica părea că o percepe pe Lady Gladys Fairfax mai degrabă ca pe o povară greu de suportat decât ca pe o provocare interesantă, aşa cum ar fi tratat-o Sophy şi surorile ei. Feţele lor s-ar fi luminat atunci când ar fi zărit-o în pragul magazinului.

– Doamna Downes? spuse Sophy.

– Eu sunt *madame* Ecrivier, domnişoară, răspuse franţuzoaica. *Madame* Downes este ocupată pe moment, dar eu...

– Ocupată! interveni Longmore, făcându-le să tresară pe amândouă. Unde naiba să fie ocupată, dacă nu în propriul ei atelier? ăsta e atelierul ei, presupun? Ar fi de dorit să fie. M-am chinuit ca dracu' să vin până aici. A fost un accident pe Oxford Street la care toată lumea s-a oprit să caşte gura, încetinind circulaţia în trei direcţii.

Sophy era mult prea experimentată în înşelătorii ca să-şi arate sentimentele. Prin urmare, se abţinu să se holbeze la el. Spusese că era confuz şi ea se alarmase pe moment, temându-se că acest subterfugiu era peste capacităţile lui intelectuale.

Iată însă că, din întâmplare sau nu, contele îşi crease o intrare minunată, care îi permitea ei să continue şarada.

– Nu i-a spus Lady Warford doamnei Downes să aştepte nişte membri ai familiei în această săptămână? Fiica domniei sale, Lady Clara – ştiţi, verişoara mea – se mărită. Desigur că mătuşa mea trebuie să vă fi informat. Nu văd cum de-ar fi putut să uite. Mi-a spus că a comandat o rochie pe care s-o poarte la nuntă. A comandat-o de la acest atelier. Luni, dacă nu mă înşel.

Şi făcuse o scenă nemaipomenită, potrivit relatării lui Lady Clara, când aflase că aceasta din urmă nu se dusese la Dowdy's.

- Da, domnișoară... milady. Și cât se poate de sigur că...

- Iată-o pe verișoara mea care a venit să se îmbrace pentru nunta surorii mele, preluă Longmore ștafeta. Prima nuntă în familie, aș putea adăuga. Și unde e proprietăreasa? Ei poftim, foarte frumos vă tratați clientele. Păi, Gladys, hai să plecăm. Cine era cealaltă modistă pe care a pomenit-o Clara? Un nume franțuzesc, nu-i așa? Pe St. James's Street. Dacă aș fi știut că o să fim ignorați aici, m-aș fi scutit de o călătorie neplăcută.

Madame Ecrivier era cuprinsă de panică.

- Ah, nu, ah, nu, milord! Nu v-am ignorat. Doar o clipă, dacă-mi permiteți. O să trimit pe cineva să o informeze pe *madame*. Mii de scuze. Desigur că *madame* o va servi pe domnișoara. Dacă vreți să mă scuzați un moment, o să aranjez eu totul.

Franțuzoaica se strecură și dispăru în spatele unei uși de după tejghea. Deși închisese ușa, Sophy putu să-i audă vocea înaltă vorbind prin tub cu altă persoană.

Longmore se îndreptă către vitrină și privi afară.

- Trăsura e încă acolo, spuse el pe o voce joasă. Fenwick n-a vândut caii încă.

Când își coborî glasul, acesta deveni răgușit, iar sunetul o făcu pe Sophy să înțepenească, precum un animal care adulmecase mirosul primejdiei. Îi luă un moment să scape de acest simțământ.

- Animalele dumitale nu pot fi mai în siguranță de-atât, remarcă ea. E emoționat.

- Nu o arată.

- A învățat să-și ascundă sentimentele importante.

Contele râse scurt și se îndepărtă de lângă fereastră, începând să examineze sala. Pipăi un balot de muselină, apoi întoarse paginile în catalogul de schițe. Se mișca cu o grație neglijentă, dar nu era lejeritatea obișnuită a unui aristocrat leneș.

Prezența lui atât de aproape o făcu să se înfioare. Era un bărbat, doar un bărbat, își spuse. Cu toate astea, aura de primejdie care-l înconjura îi dădea senzația că prin încăperea umbla un lup.

Auzi pași și voci apropiindu-se de ușa care ducea spre zona din spate a atelierului.

- Dacă aș fi știut că astfel îi tratează negustoresele din Londra pe cei mai buni cumpărători, mi-aș fi făcut rochia la Manchester,

roști ea mai tare. Să fii lăsată să aștepti la nesfârșit – când nu mai e nici un alt client în atelier! Sunt sigură că servitoarele mele mi-ar fi putut coase ceva la fel de elegant ca orice e oferit aici. Și la un preț cu mult mai mic.

Dowdy năvăli pe ușă. Era o femeie dureros de slabă, de înălțime medie. Pelerina brodată ce-i acoperea mânecile *à la folle*¹ ale rochiei de muselină ajută la crearea iluziei unui corp mai plin. Bucele brunete, dese, îi încadrau fața sub boneta dantelată de tul.

Per ansamblu, arăta bine, trebui Sophy să admită. Ce păcat că nu le oferea clientelor ținute la fel de spectaculoase ca aceea pe care o purta ea însăși!

– Milady, milord, scuzele mele, spuse ea într-un suflet. Nu m-am așteptat să veniți atât de devreme.

– Magazinul se deschide la ora zece, observă Longmore, sau cel puțin așa mi s-a spus.

– Afișul din vitrină așa arată, adăugă Sophy.

– Aveți dreptate, domnișoară... milady, zise Dowdy năpustindu-se de după teighea. Am fost chemată pentru... ăă... hm... o mică problemă în atelier. Dar acum totul e în ordine. O rochie pentru nunta lui Lady Clara Fairfax, nu-i așa? Ați dori să frunzăriți catalogul de schițe, milady? Avem ultimele modele de la Paris și o selecție splendidă de mătăsuri.

Judecând după firimiturile de pe pelerină, probabil că savurase un mic dejun tihnit.

– Mătușa mea mi-a recomandat să mă las în mâinile dumatiale, spuse Sophy.

– Și atenție, să o aranjezi bine, porunci Longmore. Să nu încerci să-i vâri pe gât verdele ăla putred din care ai cumpărat prea mult din pricină că l-ai văzut într-o lumină proastă. Pe când Sophy își înăbușea un hohot de râs, el continuă: Verișoara mea o fi ea provincială, dar...

– Eu, provincială?

– Draga mea, ideea ta de rafinament e să asști la o prelegere despre păsările împăiate de la Muzeul din Manchester.

¹ „Ca la nebuni” (în lb. franceză în original) – mâneci largi terminate cu o manșetă îngustă. Denumirea face trimitere la cămașa de forță. (n.tr.)

— Cele mai bune filaturi sunt în Manchester! strigă ea.

— Bineînțeles, Înălțimea Voastră, interveni Dowdy. Dar trebuie să pun o vorbă bună pentru mătasurile noastre de la Spitalfields. Chiar cred că avem exact materialul potrivit pentru dumneavoastră. *Madame* Ecrivier, te rog arată-i domniei sale mătasea despre care vorbesc.

Frânzuoaica o cercetă scurt din priviri pe Sophy, apoi se îndreptă ușor spre un sertar de unde scoase un cupon de mătase albastră.

— Albastru! făcu Sophy. Dar eu nu port niciodată albastru.

— Cu cel mai mare respect, milady, poate că a sosit momentul.

— Ce culoare poartă mătușa mea? se interesă Sophy. Nu pot purta aceeași culoare și știu că-i place albastrul.

Dowdy zâmbi:

— Regret că nu putem divulga această informație. Înălțimea Sa...

— Să n-o divulgi! se răsti Longmore. Ia ascultă aici. Nu accept să vă bateți joc de verișoara mea. Și nu intenționez să stau pe-aici și să-mi pierd timpul. Al dracului să fiu dacă n-o să ne arătați ce poartă mama la nuntă. Pe legea mea, doar nu credeți că o să mergem să le povestim gazetarilor?

Îl aruncă lui Sophy o privire piezișă cu ochii lui negri, arzători.

— Știi, vere, găsesc acest magazin extrem de obositor, oftă Sophy. Mătușa m-a asigurat că o să ne bucurăm de toată atenția. Dar mai întâi am fost lăsați să așteptăm și apoi dintr-odată se codesc în legătură cu ținuta mătușii, când e de cea mai mare importanță ca rochia mea să o completeze pe a ei.

— Vă cer iertare, dar Lady Warford ne-a interzis în mod expres să împărtășim detaliile, spuse Dowdy. Era îngrijorată că s-ar putea face copii înaintea nunții, ceea ce, regret să o spun, s-a mai întâmplat în trecut. Alte croitorese, vedeți domniile voastre, își trimit fetele în magazin să spioneze și...

— Ți se pare că arătăm ca spioane ale croitoareseleor? întrebă Longmore. Mă jur că asta este cea mai așasantă experiență din câte am avut vreodată. Haide, verișoară. M am săturat până peste cap de șovăielile și amânările astea, pufni el luând o spre ușă.

Vai, Doamne, era *perfect!* își zise Sophy urmându l.

- Nici nu pot să mă gândesc la ce o să-i spun mătușii, bombăni ea. Știi că o să mă întrebe de ce am mers în cealaltă parte, la croitoreasa franțuzoaică de pe St. James's Street. Cum îi zice?

- Casa Noiro, spuse el deschizând ușa.

Sophy auzi o înjurătură înăbușită în spatele ei. Apoi:

- N-ai priceput, *madame* Ecrivier? Arată-i doamnei mătasea pe care a ales-o Lady Warford.

Longmore închise ușa și se întoarse spre cele două vânzătoare.

- Și modelul, ceru el.

- Modelul? Ochii ca mărgelile ai lui Dowdy se măriră.

- M-ai auzit. Asta-i verișoara mea proaspăt venită din provincie. Nu se simte deloc în largul ei la Londra, și tratamentul pe care l-a primit aici astăzi nu a făcut nimic s-o liniștească. Arată-i modelul. Dacă-i place, o să rămânem. Dacă nu, asta va fi ultima dată când ne veți vedea.

Era Gladys, din cap până-n picioare. Nu ieșise din pielea personajului nici chiar pentru o clipă.

Nici Longmore nu o făcu. Păi, cum să greșescă, când tot ce i se ceruse era să fie el însuși, un rol pe care-l putea juca la perfecție.

Sophy, pe de altă parte... dar prefăcătoră era a doua ei natură. Reacționa la orice ar fi spus el exact cum ar fi făcut-o Gladys. Avea același amestec de aroganță și stânjeneală ce o făcea pe Gladys atât de exasperantă. Și aceeași vulnerabilitate.

Verișoara Gladys era o companie dezagreabilă, cu toate astea lui îi stârnea o anumită compasiune.

În unele momente aproape uita că nu era Gladys, însă parfului îi amintea imediat cu cine avea de-a face.

Se distrase de minune, dar, când ea plecă în altă cameră cu cele două croitorese, Longmore începu să se neliniștească. Nu-i spusese cum să procedeze în cazul în care ar fi fost descoperită. Respinsese posibilitatea. Dar când o dezbrăcau, cum ar fi putut să nu observe că nu avea silueta îndesată ca un cartof?

Spusese că avea pe ea multe straturi. Câte? Cât timp i-ar fi luat lui să i le dea pe toate jos?

În minte îi veniră imagini care-l făcură să zâmbească. Se lăsă în voia lor doar pentru o clipă. Se aștepta la probleme – în realitate, era nerăbdător să se confrunte cu ele.

Trebuia să fle mai atent la ce se întâmpla în jurul lui.

Își puse bastonul rezemat de un scaun, luă o revistă de femei de pe o măsuță din apropiere și apoi o puse la loc. Merse spre vitrina magazinului, își puse mâinile la spate și se uită afară.

Cu toate fâșiile colorate de țesături și panglici care atârnavă expuse, nu era ușor să vadă ce se petrecea, dar își găsi o poziție care-i permitea să nu-l piardă din ochi pe Fenwick.

Trăsura se afla pe partea cealaltă a străzii, lângă spațiul verde îngrădit din mijlocul pieței. Longmore o lăsase acolo pentru că locul era umbrit și vehiculul nu stătea în calea birjelor care luau sau dădeau jos pasageri.

Auzi ușa din interior deschizându-se, așa că se întoarse repede să se uite. Era însă doar o fată cu un aer obosit care purta o tavă cu un pahar de vin și o farfurie de biscuiți. După un moment de ezitare, puse tava pe masa cea mai apropiată de fotoliul unde-și lăsase bastonul, apoi luă câteva reviste de sport și le așeză alături, mutând revistele de femei pe o comodă. La sfârșit îl întrebă dacă mai putea să-i aducă ceva.

– Nimic, spuse el. Cât mai durează?

– Nu mai durează mult, Înălțimea Voastră. E numai o rochie. Dar deoarece domnia sa e o clientă nouă, au nevoie de câteva minute să-i ia măsurile.

Mai spuse ceva, dar un strigăt de afară îi atrase contelui atenția la vitrină. Văzu doi bărbați masivi mergând grăbiți pe lângă trăsura lui spre spațiul verde. Fenwick nu se zărea nicăieri.

Longmore se năpusti afară din magazin.

Capitolul 5

„Numeroasele băi publice din Londra sunt spațioase și utilitate cu mare grijă în interesul vizitatorilor. Prețul obișnuit pentru o baie rece este de un șiling, iar pentru

o baie caldă de 3 șilingi și 6 centime; dar dacă vizitatorul se abonează pentru un trimestru sau mai mult, cheltuiala scade proporțional. Băile cu apă de mare costă 3 șilingi și 6 centime, sau dacă apa e caldă aproximativ 7 șilingi și 6 centime.“

Leigh's New Picture of London, 1834

Strada, spre deosebire de arterele comerciale din apropiere, era aproape pustie. Contele traversă repede – la timp ca să-i vadă pe cei doi bărbați ieșind din spatele trăsurii, cu Fenwick zvârcolindu-se între ei. Unul din indivizi era aproape la fel de înalt ca Longmore, dar mai masiv. Celălalt era nu cu mult mai scund, dar subțire și musculos. Amândoi aveau cicatrice pe față. Amândoi aveau nevoie de un bărbierit. Amândoi purtau haine scumpe, dar fără gust.

Cel mai solid prinse mai bine jacheta zdrențuroasă a lui Fenwick.

– Te-am prevenit să nu mă faci să alerg după tine, mârâi el. Dar ai șters-o și m-ai înfuriat la culme. N-o să scapi de data asta, hoțule, pușlama jechoasă.

– Nu mi-s jegos, izbucni Fenwick. Ia-ți labelle împuțite de pe mine! Se zbatu, dar probabil că bruta apucase mai mult decât gulerul jachetei. Altfel, băiatul ar fi putut să se strecoare din haine. Am preteni, să știi tu că am, ș-o să te facă să-ți pară rău! Își ridică privirea și-l văzu pe Longmore. Uite! Uite-l pe unu’.

– Ce dracu’ înseamnă asta? se răsti contele. Băiatul avea grijă de caii mei.

– Cu tot respectul, sir, ați fost înșelat. Blestematul ăsta mic nu trebuie crezut nici cât negru sub unghie.

– Lasă-mă pe mine să hotărâsc. Dă-i drumul.

– Iertare, sir, dar mai bine nu. O să fie buclucu’ naibii după aia.

– I-am zis de nu știu câte ori să-și ia tălpașița, interveni al doilea bărbat. Domnița nu-l vrea aici. Nu dă bine la vecini.

– Păi, nu puteam să plec, nu? se burzului puștiul. Înălțimea Sa m-ar fi spânzurat, pă bune, dac-aș fi plecat de la locu' meu. N-ați spus așa, Maiestate?

– O să fii spânzurat oricum zilele astea, lătră prima brută.

– Lasă-l în pace, îi ordonă Longmore.

– Cu tot respectul, sir, să nu vă fie milă de-alde ăsta, spuse al doilea. Trebuia de mult să ajungă la casa de corecție, zău așa, și asta dac-o fi norocos, că aicea-i treabă de mers la zdup, dacă mă-ntrebi pă mine. Să se mocăiască și să se dea bolnav când i s-a spus...

– Eu i-am cerut să stea, îl întrerupse Longmore. Deja am obosit de la discuția asta. Lasă-l în pace pe băiat și cărați-vă.

Primul bătăuș se uită la tovarășul său. Amândoi se uitară la băiat, apoi peste drum, spre magazin.

– Să vă spun eu ceva, sir. Lu' doamna nu-i place deloc să fie contrazisă.

– Ce chestie, pufni Longmore. Nici mie.

– Păi ce-ar fi să-l scot eu pe ticălosul ăsta mic afară din piață, unde să nu-l mai poată vedea cucoana, propuse tipul mai solid. Farley aci de față o să aibă grijă de caii domniei voastre, sir. Și puteți pleca să vă vedeți de treabă...

– Nu mă iei tu nicăierea! N-o să merg! Fenwick îi dădu un picior tipului care-l ținea.

Primul individ îi trase puștiului una peste cap, azvârlindu-i șapca murdară pe jos.

Longmore se aruncă asupra bătăușului.

Dinspre sala de prezentare veni un țipăt înăbușit.

Sophy, ale cărei urechi erau făcute pâlnic ca să descopere semnele de necaz de afară, își puse pelerina și ieși în fugă din vestiar.

Dowdy și Ecrivier se repeziră după ea.

– Dar corsajul dumneavoastră, milady, împăimă Dowdy.

Sophy alergă către vitrină, unde cusătoreasa stătea cu mâna la gură.

Ajunsesese la timp să vadă un tip solid luându și avânt spre Longmore, care se eschivă și îl lovi înapoi suficient de tare pentru a-l face să se clatine.

— Îmi cer mii de scuze pentru Farley și Payton, Înălțimea Voastră, spuse Dowdy. Dar înseamnă că iar a apărut pe-aci puștiul acela care aduce numai necazuri. O s-o trimit pe fată afară să...

Sophy o dădu la o parte și căută o armă. Bastonul lui Longmore stătea sprijinit de un fotoliu de lângă ea. Îl apucă și fugi afară.

O auzi pe Dowdy strigând-o, însă continuă să traverseze strada în goană.

După ce-l doborâse pe cel mai mare, Longmore se îndreptă spre al doilea, dar Fenwick se hotărî să ajute și se aruncă spre adversar într-un vârtej de pumni și șuturi.

Ignorându-i protestele, Sophy îl trase pe micul vagabond din încăierare.

Imediat, contele îl apucă pe tipul mai slab și îl aruncă în gard, însă bătașul sări înapoi și se îndreptă spre el amenințător. În același timp, cel mai solid se culese de pe jos, scoase un răget și o porni în fugă spre Longmore.

Sophy aruncă cu bastonul în calea ticălosului, care se împiedică și se prăvăli greoi pe caldarâm.

Longmore îl înșfăcă pe subțirel și îl dădu din nou de gard. De data asta, individul se făcu grămadă la marginea gardului.

— E timpul s-o ștergem, decise Longmore.

Sophy se urcă în trăsură. Fenwick ezita, privind cum brutele se clătinau pe picioare.

— Și tu zurliu, îi porunci contele.

Băiatul sări pe locul lacheului, iar Longmore liniști rapid caii agitați și le dădu semnalul de plecare.

Pe când se îndepărtau, Sophy strigă:

— Spune-i stăpânei voastre să-mi anuleze comanda. Nu-mi plac oamenii pe care i-a angajat.

Bedford Square și drumurile adiacente, departe de învăl-mășeala marilor străzi comerciale, erau practic pustii. Îi luă lui Longmore doar o clipă să iasă din piață și să se îndrepte spre Tottenham Court Road.

Zona era suficient de liniștită încât să audă răsuflarea grea a pasagerilor.

Chiar și el respira mai zbruciumat decât ar fi trebuit. Pe de altă parte, și lupta se dovedise mai dificilă decât în mod normal.

– Dumnezeule mare, oftă Sophy, nu pot să vă las singuri nici un minut.

– Mă plictiseam, spuse Longmore. Nu m-ai sfătuit dumneata să mă vâr într-o bătaie dacă mă plictisesc? Începusem să mă și distrez, când dumneata și cu hoțomanul ăsta zăpăcit a trebuit să vă amestecați. Cum dracu' să am parte de-o încăierare pe cinste dacă trebuie să fiu atent la o pereche de băgăreți și să mă asigur că nu dau peste ei – sau că nu sunt omorâți din greșeală?

Astfel se condimentase o zi ce se anunța a fi plicticoasă.

– Doar nu poți crede că mai stăteam în magazin când îmi dăduseși o ocazie perfectă să-mi fac o ieșire rapidă, replică ea. Plus pretextul să anuliez comanda pentru rochia aia urâtă. Într-adevăr, nu putea să iasă mai bine nici dacă am fi plănuit-o noi.

– Ce vrei să spui, domnișoară? se iți Fenwick din spate. Ne-am băgat în tot necazu' ăsta, am fost cât p-aci să fiu târât la casa de corecție, și nici măcar n-ai vrut afurisita aia de rochie?

– Umblă cu șmecherii, rase Longmore. Chiar tu ai spus-o, dacă-mi aduc bine aminte.

Pentru că traficul nu-i dădea de furcă, putu să o privească mai pe-ndelete. Era complet răvășită; boneta urâtă îi atârna strâmb într-o parte a capului, părul încălzit era desfăcut pe spate și lipit de frunte și obraji. Și corsetul îi alunecase în neorânduială.

– Îți cad hainele de pe dumneata, remarcă el.

– Ah, zise ea vârându-și mâna pe sub pelerină să-și închidă rochia. După un moment de luptă, mormăi în șoaptă ceva în franceză, apoi rosti cu glas tare: Nebuna aia m-a închis greșit. Nu știu ce-a făcut, dar nu pot să-mi deschii blestematul ăsta de corset. Fenwick, te rog să mă ajuți.

– Ba nici dacă mă pici cu ceară, spuse băiatul. E chestii care le fac și chestii care nu, și să mă amestec în copii și nasturi femeiești e o chestie la care nu mă bag.

– Hai, nu fi așa de fandosit. Doar nu te aștepți ca Lord Longmore să oprească caii și să mă închidă el.

– Mai bine el decât io, spuse Fenwick. Nu le ating pe alea nici să mă tai.

—Lașule, îl certă Longmore, gândindu-se că ziua devenea din ce în ce mai bună. O coti pe o stradă lăturalnică și opri trăsura. Îl trimise pe Fenwick să țină caii, apoi se întoarse spre Sophy: Întoarce-te într-o parte, nu sunt acrobat.

Ea își desfăcu pelerina, coborând-o de pe umeri, după care se răsuci și își aplecă capul.

Contele își dădu seama că atmosfera se schimbase; acum vibra de tensiune.

Gâtul ei stătea dezvelit în fața lui. Neted, cu o piele perfect albă și o umbră de auriu la baza părului.

Aproape că-i putea gusta pielea. Se aplecă, singurul lui gând fiind acela că voia să-i lingă ceafa precum o pisică linge smântâna.

—Apropo, ai fost strălucit în magazin, îl lăudă ea.

—Mi-ai spus să fiu eu însumi, zise el cu o voce îngroșată.

Îi putea mirosi pielea, cu o tentă de lavandă și... pin? Abia dacă se putea concentra la copci. Se holbă la gâtul ei gingaș.

—Cred că e undeva pe la mijloc, spuse Sophy.

—Ce anume?

—Copca pe care a băgat-o în brida greșită. E o bridă cusută, o vezi? Nu e o bridă de metal.

Longmore își îndreptă atenția spre rochie. Țesătura era adunată spre mijlocul spatelui. Deasupra locului unde rochia era greșit închisă apăruse o mică deschizătură prin care se întrezăreau desuurile. Muselină fină. Brodată. Cu flori mici.

Își înăbuși un geamăt.

—Ai intrat perfect în atmosferă, continuă ea. Ai fost genial.

El își drese glasul.

—Am fost eu însumi.

Își spuse să nu se pripească, dar nu era ușor. Să reziste tentației nu avea nici un sens pentru el. Pe de altă parte, nu câștiga nimic dacă ceda acum, într-un loc public. Chiar și un neghiob precum contele de Longmore putea înțelege asta.

„Fă-ți treaba și gata“, se îndemnă.

Sarcina nu-i cerea nici un efort, căci era obișnuit să incheie și să descheie îmbrăcămintea femeilor. O făcuse purtând mănuși, și nu numai o dată. O făcuse pe întuneric. O făcuse la niște viteze ce puteau fi omologate ca recorduri pentru emisfera de nord

în timp ce femeile șuierau: „Grăbește-te, pentru numele lui Dumnezeu, că vine soțul meu!”

Ar fi trebuit să-i ia doar câteva secunde, dar se încurcase ceva și, oricât ar fi bâjbâit, nu ajungea nicăieri. Își simțea degetele ca niște cârnați. Indiferent cum încerca să ajungă la copcă, dădea greș și cu fiecare eșec se înfierbânta tot mai mult.

– Ce s-a întâmplat? vru ea să știe.

– Ale naibii, copcile astea, răbufni el.

– Cred că nebuna aia le-a îndoit, altfel n-ar trebui să fie mare lucru. N-avem o armată de servitoare și nu poți conta mereu pe vreo soră. În caz de nevoie, trebuie să te poți îmbrăca fără ajutor.

– Precis ești al naibi de flexibilă, remarcă el.

Ce greșeală să facă o asemenea afirmație! Ea tăcu, și mintea lui începu să zugrăvească imagini. Ca și cum n-ar fi fost destul de înfierbântat.

Nu era obișnuit să se poarte cum trebuie pe termen lung. Sophy era... flexibilă, iar mintea lui stăruia asupra acestei idei. Și mirosea a femeie și a lavandă, și a proaspăt. Și putea să-i vadă câte ceva din desuuri. Capul îi stătea să explodeze.

– Lord Longmore?

Încercă să se adune.

– Copca e fie îndoită, fie răsucită, explică el. Nu pot să văd care e problema.

Nu putea să vadă deoarece mireasma și căldura corpului ei îi năuciseră simțurile; singurul lui gând era acela că trebuia să-și țină mâinile acasă. Pulsul îi crescuse, trimițându-i valuri de fierbințeală în vintre.

„Dumnezeule!”

– Probabil că s-a prins în cusătura tivului, opină ea. Tipa se grăbea foarte tare. Abia aștepta să termine cu mine. Sunt surprinsă că nu m-a lăsat pe mâna franțuzoaicei aleia, Ecrivier. Ai văzut despre ce era vorba, fără îndoială.

– Ar fi trebuit să-l pun pe băiat să facă asta. Are mâinile mai mici.

– Haide, trage și nu te gândi că se rupe ața, îi ceru Sophy cu un tremur ușor în glas. Putem să o reparăm cu ușurință. Sau și mai

bine, las-o așa. Tot ce trebuie să faci e să închizi suficient de mult astfel încât corsetul să stea la locul lui.

– E doar o blestemată de copcă! Nu mă dau bătut în fața unei bucăți de metal – în nici un caz când tâlharul ăsta stă și se uită, încropind glume de mahala.

Contele își îndreptă umerii și își scoase mânușile.

De data asta, când îi atinse spatele, ea se înfioră. Palmele lui erau transpirate.

Se aplecă mai aproape, mijind ochii. Găsi bucata de ață în care se agățase copca și o rupse. Respiră adânc, nedându-și seama că-și ținuse răsufierea.

O auzi și pe Sophy că trage aer în piept.

„Aha, carevasăzică!“ Observase și ea. Și nu în felul în care simți o muscă cum ți se așază pe piele sau un câine ce-și împinge botul în mâna ta, ci în acel fel special, feminin.

Mașina de asalt avansase. Cu mari sacrificii, dar o făcuse.

Vesel, închise restul de copci și nasturi, îi trase pelerina peste umeri și se întoarse să-și pună mânușile.

Dăduse o luptă intensă cu sine însuși, cu temperamentul său năvalnic, și ieșise victorios. Făcuse progrese.

– Poți să vii înapoi, lașule, îi spuse lui Fenwick. E îmbrăcată cum se cuvine acum.

Lord Longmore mâna trăsura spre St. James's Street într-o viteză amețitoare.

Pe când se avântau în circulația aglomerată, Sophy auzea oamenii țipând și înjurând, dar se dădeau la o parte din calea lor.

Se agățase de marginea trăsurii și se ruga să poată merge și mai repede.

Încă putea să-i simtă mâinile pe spate și răsufierea caldă pe gât. Îi mai răsuna încă în urechi vocea joasă și răgușită.

Voința ei dispăruse. Simțise cum și creierul i se topea, la fel și mușchii; aproape că se lăsase pe spate în mâinile lui, îngăduindu-i să facă tot ce voia.

Din fericire pentru ea, Longmore nu intenționase să facă nimic. Tot din fericire, drumurile urmau să li se despartă. O ajutase să-și atingă scopul, iar acum Sophy nu voia decât să meargă acasă,

să-și toarne un pahar sau patru de coniac și să le spună surorilor ei ce aflate.

Când ajunseră la magazin, aproape că sări din trăsură. Dădu să se repeadă înăuntru, când își aminti de băiat. Dumnezeuule mare! Cum putuse să-l uite?

Se întoarse.

– Păi ce mai aștepți? Haide, Fenwick.

Puștiul se uită îngrijorat la magazin, dar începu să coboare.

– Nu, stai pe loc, îi ordonă Longmore.

Băiatul se opri, plimbându-și privirea de la unul la celălalt.

– Tu o să vii cu mine, îl înștiință contele. O să mă îngrijesc să mănânci și să-ți gădesc un culcuș. Este o plăcintărie bună peste drum...

– Nici gând, interveni Sophy. Eu am fost cea care a făcut promisiunea.

– Așa-i, Înălțimea Voast', confirmă Fenwick.

– Ai mai multă încredere în ea decât în mine? se răsti Longmore. Știi ce-i asta? urmă el arătând către Casa Noiroț. O croitorie de dame. Plină numai cu *femei*.

– Poate-i mai bine să stau cu dumnealui, domniță, spuse Fenwick. E mai mare decât domnia ta.

– Ba nu, n-o să stai. Eu te-am găsit prima.

Se îndreptă spre trăsură, iar băiatul se trase înapoi spre cel mai îndepărtat colț al banchetei.

– Fără supărare, domniță, dar 'mnealui m-a salvat să fiu târât la casa de corecție. Fără să mai punem la socoteală că putea să mă strivească sub picior ca pe-un gândac dac-ar fi vrut.

– Eu ți-am salvat viața scoțându-te din încăierare înainte să calce cineva pe tine din greșeală, spuse Sophy. Și dacă Înălțimea Sa voia să te strivească, ar fi făcut-o imediat după ce ai încercat să-l jefuiești. Acuma, hai să mergem și încetează să fii ridicol.

Se întinse să-l ia de mână, dar Fenwick se trase înapoi.

– N-am timp de prostiile astea, pufni Longmore. Bună ziua, domnișoară Noiroț.

Sophy trebui să se dea înapoi din calea bidiviilor nerăbdători să pornească.

Rămânând pe loc, cu mâinile încleștate, îl privi cum se îndepărtează.

Nu era o idee prea bună să o lase spumegând de furie pe caldarâm. Cu toate astea, o idee cu mult mai rea era să o lase să-i ofere adăpost micului pungaș. Oare cine erau complicii băiatului? Cât de înrăit era în fărădelegi? Înrahit sau nu, putea fi intimidat de tipi mai duri ca el și pus să deschidă ușa din spate a magazinului pentru o bandă de hoți și asasini.

— Credeam c-o cheamă Gladys, se auzi glasul subțire al lui Fenwick.

— Are o sută de nume, după cum îi convine, îl lămuri contele. Să nu încerci să le ții minte. O să te alegi doar cu o durere de cap.

Dintr-odată răsună un țipăt nervos.

Se uită în acea direcție și văzu că Sophy/Gladys tropăia pe lângă trăsură.

— Să-mi dai băiatul înapoi! se rățoi ea.

— Du-te acasă! strigă el.

Sophy scoase un țipăt nefiresc, apoi se clătină și se prăbuși grămadă pe caldarâm, sub ochii uimiți ai trecătorilor.

Longmore opri trăsura, îi aruncă frâiele lui Fenwick și își făcu loc prin mulțimea care se adunase iute.

— Dați-vă imediat la o parte, naiba să vă ia! Vreți s-o călcați în picioare?

Ridică de jos trupul inert, spunându-și să nu intre în panică. Femeile leșinau mereu. Erau obișnuite să facă așa ceva. Nu mureau din asta.

Totuși, știa că Sophy muncea ore în șir și fusese implicată într-o bătaie cu puțin timp în urmă — o bătaie ce îl lăsase cu răsuflarea tăiată. Se aruncase în mijlocul încăierării și se descurcase minunat, demonstrând o gândire neobișnuit de rapidă, în special pentru o femeie.

Conștiința îi trăgea pumni. Nu foarte dureroși, e drept, întrucât conștiința lui nu era pregătită de luptă.

— La naiba, la naiba, la naiba, mormăi el.

O purtă pe St. James's Street, urmat de un alai de gură-cască, și o coti pe Bennet Street. În acel moment, se uită în spate la mulțimea de curioși.

— Cărați-vă, le spuse ritos, iar ei se risipiră de îndată.

O duse în curtea îngustă și dădu un șut în ușa dosnică.

Un minut.

Dacă ar mai fi avut la dispoziție un singur minut, Sophy ar fi putut să-l ia pe Fenwick de acolo. Imediat ce țipase, stărnise curiozitatea oamenilor din jur. Privitorii i-ar fi luat partea mamei neajutorate care urla ca din gură de șarpe că-i fusese smuls copilul de lângă ea. Ar fi arătat atât de demnă de milă, încât băiatului i-ar fi părut rău și ar fi venit, era sigură de asta.

Dar Longmore, blestemat să fie, nu-i acordase acel minut, sau măcar o clipă de gândire. O luase pe sus, ca și când ar fi fost un balot de panglici.

Și acum era strivită de pieptul lui mare, cald și puternic, cu un braț muscular pe sub genunchi și cu celălalt ținând-o de spate.

— Poți să-mi dai drumul, îi spuse.

Îl simțea încordat. Apoi, privirea întunecată, printre gene, îi întâlni ochii.

— Cât de brusc? se interesă el fără s-o lase jos.

— N-o să-l iei pe băiatul ăla. Eu l-am găsit. Dumneata l-ai fi dus la poliție.

— Trebuia s-o fac. Nu putem avea încredere că o să aibă grijă de cai dacă e căutat de autorități. Pun pariu că o să găsim foi volante solicitând prinderea lui.

Pieptul lui era foarte cald. Mușchii ei se relaxau, iar corpul tânjea spre o contopire deplină cu trupul lui mare și puternic.

— Pune-mă jos sau o să țip, îl amenință.

— Joci murdar, constată el.

— Așa joc eu.

O lăsă jos, dar fără s-o bruscheze. Se arătă extrem de grijuliu, slăbindu-și strânsoarea treptat, astfel că ea alunecă încet de-a lungul trupului lui, peste o suprafață mare de stofă de lână, bumbac și mătase, toate saturate de mirosul amețitor de bărbat, până când picioarele îi atinseră pământul.

Știuse că era primejdios, avea această reputație. Presupusese însă că era primejdios doar în sensul evident: masiv, sălbatic și nesăbuit. Își dădea seama acum că primejdia nu era doar *evidentă*. Era mortală.

— Îți recomand să te scutești de-o seamă de necazuri și să nu mi te mai opui, îi spuse. Vreau băiatul și nimic nu mă va opri.

El o ascultă gânditor, iar privirea lui întunecată deveni rece. După o clipă rosti:

— Știi, nu-mi vine greu să cred asta.

— Avem nevoie de un băiat în magazin.

— Mi-ai spus că n-aveți nevoie de ăștia. Așa ai spus cu câteva momente înainte ca el să năvălească în viețile noastre.

— N-avem nevoie de bătauși, preciză ea răbdătoare. Dar avem nevoie de un flăcău să facă mici comisioane și să ducă mesaje și pachete. Nu e nici prea mic, nici prea mare pentru a fi îndrumat. E iute, ager și arată bine. Cu o baie...

— Și o despăduchere...

— Și haine pe măsură, și puțină educație, o să fie perfect.

Longmore făcu o grimasă provocată de chinurile gândirii, după cum își imaginează Sophy.

Așteptă, simțind cum picături de transpirație i se strecurau printre sâni. Dacă n-ar fi fost o Noirot, și-ar fi încleștat mâinile și ar fi scrâșnit din dinți pentru a se stăpâni să nu facă o gafă enormă. Având în vedere însă că era o Noirot, era de mirare că se mai putea gândi încă la băiat.

Mulțumită verișoarei Emma, Sophy și surorile ei erau construite dintr-un material mai rezistent decât multe alte femei. Așteptă neclintită, întrebându-se de ce naiba nu venea nimeni la ușă. Sprijinul surorilor îi era indispensabil.

— Foarte bine, spuse Longmore țăfnos. Vocea îi coborâse cu o octavă, și sunetul ei o făcu să-și piardă capul. Sunt de acord că nu e o idee complet nebunească, dar ar fi mai bine dacă i-aș comunica-o eu. O să-i dau de mâncare mai întâi și o să-l îmbunzez. După aia, o să-l aduc înapoi.

— Nu care cumva să pui la cale vreo șmecherie, îl avertiză ea. Observându-i privirea iritată, întrebă: Ce-i?

— Șmecheriile sunt specialitatea *dumitale*, domnișoară Noirot. A mea este să pocnesc oamenii. Dar sunt flatat că mă socotești într-atât de isteț încât să te pot păcăli.

Scoase un scurt hohot de râs și plecă.

— Spune-le surorilor mele că m-am întors, zise Sophy trecând repede pe lângă Mary, servitoarea care în sfârșit deschisese ușa.

Se grăbi să urce scările, îndreptându-se spre camera ei. Trebuia să se spele și să se schimbe. Trebuia să se spele cu apă rece.

Își smulse de pe ea pelerina și rochia urâtă, apoi se luptă cu șireturile corsetului amintindu-și de acel răstimp nesfârșit, chinător în care Longmore își făcuse de lucru la copcile rochiei ei.

N-avea nevoie de nici un memento.

Merse hotărât spre șemineu și trase de șnurul clopoțelului, după care umplu un vas cu apă, își scoase alunița și își frecă fața.

N-avea timp să se spele pe cap. Asta era o treabă ce mânca mult timp, dar trebuia să se dezbrace de hainele acelea oribile. Unde naiba era Mary?

Ușa zbură de perete. Nu era Mary, ci Marcelline.

— Draga mea, ești bine?

— Nu. Ajută-mă, vrei? Urăsc hainele astea. Nu aduc decât necazuri. Când o să mi le scot, vreau să le arunc direct în foc.

— Sophy!

— Trebuie să ies din corsetul ăsta. Am trei straturi pe dedesubt și simt că mă sufoc.

— Sophy!

— O să povestesc după ce-mi dau jos afurisitele astea de haine.

Marcelline se puse repede pe treabă și, un moment mai târziu, Sophy azvârli corsetul la podea.

— Înțeleg că treburile n-au mers prea bine, murmură sora ei.

— Treburile au mers splendid, o contrazise Sophy.

Își spuse să nu fie toantă. Longmore nu conta. Era un mijloc spre atingerea unui scop. Ceea ce conta era magazinul.

Începu să-și smulgă hainele de pe ea. Pe când își scotea strat după strat cu ajutorul Marcellinei, îi povesti cât de minunat fusese și Longmore, aristocratul nătărău și arogant. Îi povesti cum, mulțumită lui, putuse să cerceteze în amănunțime

modelul și mătasea pe care o alesese Lady Warford. Îi spuse Marcellinei despre reamenajarea de la Dowdy's și despre modista franțuzoaică.

-Asta nu-i bine, oftă Marcelline.

-Nu e ceea ce am sperat, dar putea să fie și mai rău, spuse Sophy. Mobilierul nostru e încă mai bun decât cel de la Dowdy's. Tot ce trebuie să facem e să-l aranjăm mai atrăgător. Casa Noirot trebuie să arate diferit. Trebuie să arate cu zece pași înaintea lui Dowdy's. Oamenii nu bagă de seamă diferențele subtile.

Asta cerea o sumă de care ele nu dispuneau. Dar Leonie avea să născocoască o soluție. Trebuia să o facă. Sophy nu se putea gândi la toate.

-Și tiparele? întrebă Marcelline. Rochia lui Lady Warford?

-O să le-o dăm fetelor de la Societatea Modistelor s-o descoasă și apoi să o refacă. Bineînțeles, Lady Warford nu va observa nimic.

-Cum va putea să stea lângă fiica ei și să nu vadă diferența?

-E exact cum era Lady Clara înainte să devină clienta noastră. Ochiul ei este needucat, și pe moment nu văd nici un mod de a o educa. Mai întâi trebuie să-mi concentrez atenția asupra viitoarei mirese. Acum, ea e singura ce ne mai apără de dezastru. Dacă va continua să cumpere de la noi, ne-am asigurat de un client. Dacă se mărită cu Adderley, nu-și va permite ținutele de la Casa Noirot. Cum Marcelline se plimba prin încăpere fără să scoată o vorbă, Sophy continuă: Leonie ar spune că trebuie să ne stabilim prioritățile. Avem trei probleme, și dacă ar fi să le clasificăm de la cea mai simplă la cea mai complicată, aș spune că Lady Warford e cea mai dificilă, Lady Clara următoarea ca dificultate și Dowdy's cea mai ușor de rezolvat. Ești de acord?

Marcelline dădu din cap, încă în mișcare.

-Știm ce să facem cu Dowdy's, cel puțin în prima fază, așa că o să mă ocup de Lady Clara, propuse Sophy.

-Ar fi de ajutor dacă am ști ce-i în capul ei, replică Marcelline oprindu-se din patrulare.

Lady Clara trecuse pe la ele miercuri, când comandase încă o rochie de călărie și două pălării, dar Sophy fusese ocupată cu Lady Renfrew, una dintre clientele vechi și loiale.

– Ce-ar fi să o aducem mâine pentru probă? sugera Sophy. Aș putea-o face să vorbească.

– Putem trimite o cusătoreasă cu un bilet, acceptă Marcelline. Dar nu-mi place deloc să-i reamintesc unei anumite persoane de la reședința Warford că ea este clienta noastră fidelă.

– Atunci să-l rugăm pe Lord Longmore să ducă biletul. Ar trebui să-și facă apariția cam peste o oră.

Întrucât Marcelline ridică nedumerită din sprâncene, Sophy îi povesti despre Fenwick și despre încercarea lui Longmore de a o șterge cu acesta.

– Ce drăguț din partea lui! spuse Marcelline râzând. Încearcă să te protejeze de un ucigaș periculos. Numai dacă ar ști.

Fenwick era un mic nevinovat față de ele. Nu că ar fi furat vreodată din buzunare, dar nu exista vreo înșelătorie sau vreun șiretlic al străzii pe care să nu îl știe. La Paris avuseseră de a face cu tot soiul de pungăși și nemernici. La un moment dat, în timpul epidemiei de holeră, Parisul fusese aproape complet sub imperiul anarhiei. Dar ele supraviețuiseră.

– Nu m-am gândit la asta, zise Sophy. Eram prea furioasă pe aroganța lui. Atât de furioasă, că pentru un moment mi-au pierit toate ideile din minte. Numai pentru o clipă, te asigur. Apoi am făcut o scenă și am leșinat. Din nefericire, a trebuit să leșin pe caldarâm, ceea ce e scârbos.

– Pot să-mi închipui, surâse Marcelline. Dar n-ai putut să te gândești la o chestie mai puțin dezgustătoare?

– N-aveam timp. Mă temeam că o să plece. Conduce trăsura ca un vizitiu beat și nici că-i pasă ce-i în calea lui.

Marcelline împinse într-o parte cu piciorul grămada de haine urâte.

– Sunt de acord cu tine că ar trebui să le ardem. Și o s-o trimit pe Mary să-ți pregătească o baie bună. Ar trebui să-ți spălăm aiureala aia din păr, adăugă ea privindu-i cosițele îmbâcsite.

– Asta va trebui să aștepte până diseară, spuse Sophy. V-am lăsat toată ziua singure și am o clientă pe care o aștept după-masă.

O să-l strâng bine sub o bonetă frumoasă din dantelă și nimeni n-o să bage de seamă.

– Nu ieși în seara asta?

– E numai petrecerea lordului Londonderry, și acolo nimeni nu o să poarte rochiile noastre.

– Bine, spuse Marcelline. Ai nevoie de un somn zdravăn la noapte.

Ceea ce-i trebuia lui Sophy erau două mâini mari care să-i dezmiereze trupul, ducând-o în ispită.

„Într-una din zilele astea“, își promise. Dar nu aveau să fie mâinile lui Longmore, căci urmările ar fi fost groaznice.

Avea și așa destule treburi grele de care să se ocupe. Acum, tot ce trebuia ea să știe despre Longmore era dacă urma să-l aducă pe băiat înapoi sau o silea să ia măsuri drastice.

Se îmbărbătă reflectând pe îndelete la aceste măsuri.

După mai mult de două ore de când plecase cu Fenwick, Longmore își făcu iarăși apariția la intrarea din spate a magazinului de modă. Îi ceru servitoarei Mary, care răspunsese la ușă, să-i transmită lui Sophy Noirot că i-l adusese înapoi pe „micul ei derbedeu“.

Servitoarea îi conduse într-o cameră de la parter. Avea un aspect mai simplu decât salonul de la etaj, fiind gândită pentru scopuri mai mult comerciale, judecând după numeroasele dulapuri și sertare.

Deși aici nu intrau clientele, încăperea era extrem de curată, ca toate celelalte părți ale magazinului pe care el le văzuse.

Fenwick nu-și putea lua ochii de la dușumea, ca și când nu mai văzuse în viața lui așa ceva. Probabil că nu văzuse una atât de curată.

Avură doar câteva minute să se întrebe ce era în dulapurile și sertarele acelea, înainte de a apărea Sophy, care se debarasase complet de personajul Lady Gladys.

Puștiul n-o recunosc. Păstră tăcerea mult timp, ceea ce nu-i stătea în caracter, holbându-se la ea.

– Da, e aceeași doamnă, spuse Longmore pierzându-și răbdarea. După cum am spus, are o sută de nume și poate întruchipa

o sută de personaje diferite. Iar acesta, adăugă el, este iubitul dumatile Fenwick.

– Ce i-ai făcut? se miră Sophy.

– I-am dat jos câteva straturi de murdărie.

– Parcă i-ai fi dat jos și câteva straturi de piele.

Fenwick își recăpătă glasul:

– Înălțimea Sa mă puse să fac o îmbăiere. I-am zis că am făcut îmbăiere săptămâna trecută. Crez că m-au jupuit de piele pe față.

– Baie, interveni Longmore. Nu „îmbăiere“. Cred, nu „crez“. Pronunță corect, așa cum ți-am arătat.

– *Cred*, rosti Fenwick cu o grijă exagerată.

– Mi-am obosit creierul traducând din nu știu ce limbă vorbește el, oftă contele.

– Am mâncat plăcintă, povesti încântat puștiul. O plăcintă cu carne mare cât țeasta mea. Arătă cu mâinile. Am mers în nu-ș ce magazin și mi-a găsit țealele astea. Sub privirea aspră a contelui, reluă: *Lucrurile* astea.

– Am fost la un vânzător de haine de-a gata de lângă băi, explică Longmore. Știi că vrei să-l bagi într-o livrea dichisită, dar n-avea rost să-l curăț din cap până-n picioare ca după aia să-l îmbrac la loc în zdrențele pe care le purta el.

Sophy îl privi cu o expresie mai blândă ca de obicei.

Era cumva aprobare? Doamne, Dumnezeu! Însemna că mai înaintase un pas, gândi Longmore.

– Fenwick și cu mine am vorbit pe-ndelete, spuse el. Am ajuns la concluzia că ar fi mai fericit în serviciul dumatile decât oriunde altundeva unde m-aș fi gândit eu să-l duc. O să aibă un acoperiș deasupra capului, mese regulate, haine neobișnuit de bune și un culcuș unde e puțin probabil că va fi jefuit, bătut sau târât la închi-soare ori la casa de corecție.

– Nici măcar eu n-aș fi putut să pun mai bine problema, zâmbi ea.

– Poate că nu, dar ai fi folosit mai multe adjective. În orice caz, n-am putut afla numele lui adevărat sau de unde vine ori cui aparține, dacă e într-adevăr al cuiva. E foarte posibil să nu știe nici el. Străzile Londrei erau pline de copii abandonăți care nu-și

cunoscuseră părinții, așa că n-ar fi fost de mirare. Îndrăznesc să afirm că dumneata poți să-i afli secretele, continuă Longmore.

Înainte ca ea să poată răspunde, intrară surorile ei.

Fenwick se holbă la ele stupefiat, iar contele nu-l putea învinovați pentru asta. O singură femeie Noirot era destul de uimitoare cu horbotele, mânecile bufante, fustele, volănașele și panglicile ei. Însă cele trei împreună, în toate culorile curcubeului, toate foșnind în timp ce se mișcau, ofereau o experiență halucinantă.

– El este Fenwick, îl prezentă Sophy.

Cele trei femei îl priviră pe băiat cu aceeași expresie de interes politic.

Longmore se întrebă ce se petrecea în capul lor. Nu, în realitate se întreba ce îi trecea doar ei prin cap.

– Am făcut baie, le înștiință puștiul.

– Cu săpun, completă Longmore. Păi, ce aveți de gând, îl țineți sau nu?

Ducesa de Clevedon zâmbi.

– Cred că o să se descurce foarte bine.

– Da, haide, Fenwick, zise Leonie cu vioiciunea ei obișnuită. Deocamdată o să te ia în primire servitoarea noastră, Mary. Suntem cam ocupate azi. Dar o să vorbim mai târziu, după ora închiderii. Își puse o mână pe umărul băiatului și îl conduse pe ușa interioară.

– Ce amabil din partea dumneavoastră că l-ați curățat și îmbrăcat, i se adresă ducesa, încă zâmbind.

– M-am gândit că va fi mai ușor să-l iau pur și simplu la baie publică și să-i las pe cei de-acolo să-l spele temeinic, spuse el. Dar acum e al dumneavoastră, și n-o să vă mai rețin de la clientele domniei voastre.

Făcu o plecăciune și se întoarse să plece, când auzi un zgomot. Camera nu era departe de ușa din spate pe care se pare că încerca să o doboare cineva.

Își aminti de bătăușii tocmiți de Dowdy's. În aceeași clipă își aminti că Fenwick pomenise despre prietenii lui. Micii pungași mergeau de obicei în gașcă conduși de un tâlhar mai mare.

Blocând-o pe Sophy cu un gest ferm, se îndreptă repede spre culoarul scurt și deschise brusc ușa.

Fratele lui, Valentine, stătea cu pumnii ridicați, gata să lovească din nou în ușă.

– Ce dracu'? bombăni Longmore. Chiar *toată* lumea știe de ușa asta?

– Te-am căutat pretutindeni, spuse Valentine. Am încercat la tine acasă, apoi la White's, apoi m-am dus la reședința Clevedon – dar nu te văzuseră, și ducele nu era acasă, și nimeni nu știa unde plecase. Apoi m-am gândit că poate ai cheful toată noaptea, așa că am venit înapoi, să te caut la Crockford's, și cineva de acolo mi-a spus că te-a văzut cum o luaseși pe Bennett Street cu puțin timp în urmă. Am venit aici și ți-am văzut trăsura. Am încercat cinci uși în curtea asta blestemată. Ce e aici?

– N-are importanță ce-i aici. Ce naiba vrei?

Valentine privi peste umărul fratelui său. Acesta se întoarse și văzu că Sophy îl însoțise pe culoar.

– Mai degrabă ți-aș vorbi afară, spuse Valentine. S-a întâmplat ceva.

– E Lady Clara, murmură Sophy.

Ochii lui Valentine se măriră.

– Cum dracu'...

– Ce-a mai făcut de data asta? întrebă Longmore. Și-a omorât logodnicul? Pe mama?

– Ea știe chiar totul? replică Valentine cu privirea ațintită spre Sophy.

– Este cumnata lui Clevedon, nătărăule. E practic din familie.

– Nu din familia *noastră*, îl corectă Valentine.

– Nu fi încrezut, frățioare. Te face să arăți constipat. Ce-a mai făcut Clara acum?

– Nu vrei să vii afară? Nu țin să aflu chiar toată lumea.

– Lumea asta află oricum totul, zise Longmore făcând semn spre Sophy.

Valentine mormăi în barbă, lăsă să-i scape un oftat, apoi păși pe culoar, închizând ușa în urma lui.

– Clara a șters-o, anunță el.

Capitolul 6

„Unele persoane sunt de părere că cel mai grandios lucru în natură este o navă lansată pe abisurile oceanului; dar dați-mi, pentru tainica mea satisfacție, poștalioanele care se revarsă în valuri seara în Piccadilly, fac praf caldarâmul și înghit drumul ce le stă în față spre Land's End!¹“

William Hazlitt, *Schițe și eseuri*, 1839

– Nu fi tâmpit, spuse Longmore. Clara niciodată n-ar...

– Domnii mei, interveni Sophy. Aici nu-i cel mai bun loc pentru a discuta problema. Se circulă prea mult. Se închid și se deschid uși.

– Ce dracu' e de discutat? izbucni Longmore. Doar n-o s-o iei în serios.

Expresia ei era însă cât se poate de serioasă.

– Te sfătuiesc să o faci, zise ea. Dar un loc mai liniștit ar fi mai bun.

Se îndreptă spre camera din care tocmai venise Longmore fără să privească în spate. Pentru o clipă, contele îi urmări mișcarea soldurilor. Apoi observă că și fratele lui se uita la același lucru.

– Nu sta acolo ca un lemn, îl dojeni. Tu ești ăla care vrea să țină totul în mare secret.

O urmară în încăpere, iar Sophy închise ambele uși.

– Asta e o furtună într-un pahar cu apă, tipică pentru familia Fairfax, declară Longmore. Clara e incapabilă să fugă. Nu se poate îmbrăca singură. Abia dacă știe cum să mănânce singură. N-are nici un ban. Unde ar putea merge?

– A luat-o pe Davis, spuse Valentine.

– Haide, fii serios.

– Ce fel de glume îți imaginezi tu că fac?

¹ Cel mai vestic punct al peninsulei Cornwall și al Angliei. Adesea este folosit pentru a sugera o distanță mare (capătul lumii). (n.tr.)

– O doamnă nu poate păstra secrete față de camerista ei, explică Sophy. A trebuit să-i spună lui Davis. Deși Davis probabil că a primit vestea cu mare tristețe, n-ar pălăvrăgi și n-ar lăsa-o pe Lady Clara să plece de una singură.

Destul de adevărat. Davis era un câine de pază teribil de fidel și de protector. De asemenea, era – sau cel puțin așa credea Longmore – cu picioarele bine înfipite în pământ.

– Clara a plecat cu cabrioleta ei cam pe la prânz, spuse Valentine. Avea o grămadă de bagaje despre care a spus că erau haine vechi pe care le ducea la o acțiune de caritate. După aceea avea de gând să o viziteze pe strămătușa Dora în Kensington și să rămână acolo peste noapte. A mai făcut asta. Nimeni n-a bănuit nimic. N-am fi știut adevărul decât mâine, dacă strămătușa Dora n-ar fi venit să o vadă pe mama astăzi. După aia a izbucnit tărăboiul, așa cum vă puteți închipui.

Longmore era uimit că nu se auziseră de acolo urletele. Reședința Warford era doar la câteva străzi distanță, de cealaltă parte a Green Park.

– Lady Clara a lăsat vreun mesaj? se interesă Sophy.

Valentine înțepeni brusc. Își scoase pălăria și făcu o plecăciune după toate regulile artei.

– Nu cred că am avut onoarea, spuse el.

„Măgar încrezut!”

– Domnișoară Noirot, permiteți-mi să vi-l prezint pe fratele meu, Valentine Fairfax, rosti Longmore.

Încă o plecăciune excesiv de politicoasă din partea nătângului, care spuse:

– Domnișoară Noirot, poate că veți fi atât de amabilă să mă lăsați să discut cu fratele meu între patru ochi.

Sophy făcu o reverență fără mare legătură cu regulile etichetei. Se lăsă în jos într-un freamăt de funde, dantelă și muselină, scoțând un foșnet asemănător cu murmurul publicului scandalizat de la teatru atunci când o târfă își făcea apariția în lojă. Se ridică, grațioasă ca o balerină, apoi se uită la Valentine, toată numai ochi mari și albaștri:

– Nu mă pricep deloc. Întrebați-l pe Lord Longmore.

– În privința asta nu m-am hotărât încă, zise Longmore. E limpede însă că n-are sens să încerci să-i ascunzi vreun secret.

Valentine, privind cu totul vrăjit în ochii aceia mari și albaștri, n-auzise nici un cuvânt.

– Un mesaj, îl îmboldi Longmore. A lăsat sora noastră vreun mesaj?

Valentine se scutură, ieși din transă și scoase din străfundurile vestei o bucată de hârtie pe care i-o înmână fratelui său.

Textul era concis:

Nu o să mă mărit cu omul acela. Prefer să fiu dezonorată pentru tot restul vieții mele și să trăiesc în mizerie.

C.

– Ah, bine, făcu Longmore. Asta ne mai lipsea acum: o dramă.

Totuși își aminti cum se boțise fața Clarei cu o săptămână în urmă, când venise la Casa Noirot. Spusese... Ce spusese oare?

Ceva despre mama lor care o necăjea. Ceva despre căsătorie. Căsătoria în mare grabă.

Căsătoria cu care n-ar fi fost nevoită să se confrunte, dacă Longmore și-ar fi îndeplinit o sarcină simplă a cărei necesitate i se părea chiar și lui dincolo de orice îndoială: să-l țină pe Adderley departe de ea.

Sophy întinse mâna, luă biletul și parcurse rapid cele câteva rânduri, apoi întoarse hârtia. Pe exterior, Clara scrisese „Mama“.

– Imediat ce mama și-a dat seama că nu se dusesse la mătușa Dora, a alergat la etaj și a întors pe dos camera Clarei, povesti Valentine. Biletul era vârat în cutia de bijuterii a Clarei. Luase tot ce era acolo. Nu că ar fi avut ceva prea valoros. De obicei, mama îi împrumuta bijuteriile, iar pe cele bune le ținea sub cheie.

– Ar putea să-și vândă hainele, sugeră Sophy. Camerista s-ar putea ocupa de asta. De aceea a luat toate acele bagaje. Observându-le privirile uimite, îi lămurii: Rochiile ei, mai ales cele făcute de noi, i-ar aduce o sumă frumoșică.

Atunci Longmore simți primul fior de panică.

Clara. Pe drum. Însoțită doar de cameristă, expusă tuturor pericolelor.

I se făcu rău.

— Îmi imaginez că mama n-a stat degeaba, zise Valentine. O fi găsit dulapurile și sertarele golite.

— S-a oprit din țipat îndeajuns ca să poată cerceta? întrebă sarcastic Longmore.

— N-a țipat deloc. Mai întâi a leșinat, apoi a început să plângă, după care s-a închis în camera Clarei. Nu lasă pe nimeni înăuntru și nu vorbește cu nimeni.

— Ah, nu. Sărmana femeie! Sophy își puse mâna la gură și închise ochii. Doar pentru o clipă lăsă să se vadă o urmă de emoție. Longmore înțelese în acel moment cât de rară era priveliștea: Sophy vădea o emoție autentică. Nu știa cum de înțelesese că era sinceră, dar știa, în același fel cum o recunoștea pe tânăra femeie indiferent cum se deghiza. Licărul de sensibilitate dispăru, și ea se învioră: Ar fi fost de dorit să lase mai multe indicii. Dar și-a luat camerista, hainele și niște fleacuri pentru amanet, deci a premeditat totul. Dar să le luăm pe rând. Trebuie să descoperim încotro a luat-o.

— Noi? întrebare frații în același timp.

Lord Valentine Fairfax, pe care Sophy îl văzuse de multe ori până acum, semăna cu fratele lui mai mare doar la statură. La înfățișare semăna cu sora lui, Clara. Cu toate astea, legătura lor de rudenie era evidentă. Pe fața lor se succedară cu rapiditate aceleași expresii: surpriză, derută, iritare.

Erau aristocrați. Creierile lor nu erau prea dezvoltate și categoric nu erau deprinse să înțeleagă subtilitățile.

Sophy arboră un aer confuz.

— Am presupus că vreți să mă ajutați.

— Să te ajutăm? repetă Lord Longmore.

Lord Valentine reacționează politicos:

— Este foarte... ăă... amabil din partea dumne-voastră, domnișoară... ăă...

— *Noirot*, idiotule. Ți-am mai spus. Cumnata lui Clevedon. Și dacă ea...

– Da, desigur, spuse Lord Valentine. Cred că putem apela la Clevedon să ne ajute la organizarea căutării.

– Aha, da? făcu Sophy. Și unde propuneți să se înceapă căutarea?

– Păi... Lord Valentine se încruntă și se uită spre fratele lui.

– Pentru că nu sunt dumirită de unde ați începe, urmă tânăra femeie. Poate că greșesc, dar mi se pare că o să aveți nevoie de o echipă foarte numeroasă de căutare, să cercetați fiecare drum care iese din Londra pentru a-i da de urmă și apoi toate posibilele direcții spre... ei bine, spre oriunde. Cei doi se uitară unul la altul și apoi spre ea. Sophy continuă în același ritm alert: Nu mă pot opri să nu mă întreb, de asemenea, cum o să faceți toate astea fără a atrage atenția asupra faptului că Lady Clara Fairfax a fugit de acasă însoțită doar de camerista ei. Poate că mă înșel – sunt doar o negustoreasă – dar am crezut tot timpul că fetelor de familie bună nu li se permite să plece așa, pur și simplu, de capul lor. Îmi închipui că, dacă o fată a făcut așa ceva, familia ei n-ar vrea să se știe.

– Păi... îngăimă Lord Valentine, în timp ce Longmore scoase o înjurătură urâtă.

Sophy ar fi putut adăuga câteva la fel de urâte, în două limbi. Era foarte grav, din multe motive. O fată bine educată, călătorind însoțită doar de o cameristă. Tot atât de bine și-ar fi putut picta o țintă roșie pe spate. Și pe față. Și dacă lumea întreagă avea să afle, după ce se întâmplase cu Adderley... Nimic nu i-ar mai fi putut reface reputația.

Nu puteau decât să sperie că fata se răzgândise și că în acele momente se află în drum spre casă. Sophy era însă prea lucidă ca să se bizuie pe speranță.

Mulțumită experienței de o viață, nu își exterioriză nimic din frământările intime.

– Am o rețea vastă de cunoștințe la care pot apela în situații din acestea, le spuse. Și mai bine, îl avem pe Fenwick. Presupun că și el își poate chema gașca. Cineva din aceste două grupuri o fi observat două femei într-o cabrioletă care arată așa și pe dincolo, mergând în cutare direcție.

Era momentul pentru comentarii. Cei doi bărbați o priveau însă fără să scoată un cuvânt, ambii cu aceeași expresie atentă pe față. Presupunea că se gândeau intens la spusele ei. Nu se putea aștepta nimeni să facă două lucruri deodată.

— Tot ce am nevoie de la domniile voastre este o descriere a vehiculului și a caracteristicilor lui distinctive. Își ridică micul ceas de buzunar care îi atârna de cordon și îl deschise. Este aproape patru și jumătate. Cu puțin noroc, o să primim vești înainte de lăsarea serii.

— Lăsarea serii! exclamă Lord Valentine. Draga mea fată, e plecată deja de ore întregi. La lăsarea serii ar putea fi în Dover sau Brighton sau chiar pe o navă traversând Canalul spre Continent.

— Domnișoara Noirot nu este draga ta fată, prostănac arogant ce ești, interveni Longmore.

— Are nevoie de documente ca să traverseze spre Continent, le atrase atenția Sophy.

Spre deosebire de familia Noirot, Lady Clara nu avea de unde ști cui să se adreseze pentru a obține pașapoarte falsificate, scrisori de credit și altele asemenea sau cum să le falsifice pe ale ei.

— Asta înseamnă să căutăm doar pe tot teritoriul Marii Britanii, conchise Lord Valentine.

— Mulțumesc foarte mult pentru că subliniezi evidența, bombăni Longmore.

— Am vrut doar...

— Nu contează ce a vrut, domnișoară Noirot, îl întrerupse frațele său. Nu știe ce vrea să spună și fiind foarte sensibil, ca toți cei aidoma nouă, intră în panică la orice fleac.

— Cred că sunt motive de panică, spuse ea. Asta nu-i bine.

— Ai spus acum câteva clipe că putem să fim de folos. Ce vrei să fac?

— Sau eu, bineînțeles, completă Lord Valentine.

Sophy n-avea de ales. Nu se putea descurca de una singură. Ajutorul lor era esențial.

— Lord Longmore, îți propun să te duci acasă și să-i ceri valetului să-ți facă bagajul pentru o călătorie de câteva zile.

– Câteva zile! Lord Valentine își puse mâinile în cap. Călătorind doar cu camerista! Clara va fi ruinată în mod ireparabil!

Ruina Clarei era ultima dintre grijile lui Sophy în acest moment. Putea doar să spera că fata nu fusese atacată. Violată. Omorâtă. Era complet vulnerabilă. Nu știa absolut nimic. Uite cât de lesne profitase Adderley de ea.

– Te rog ia-ți lucruri pentru câteva zile, stăruie ea păstrându-și vocea joasă și calmă, iar expresia feței liniștită. Nu-și frământă mâinile. Lord Valentine trebuia potolit și Longmore trebuia să creadă că ea știa ce are de făcut. În clipa în care am vești, trimit după dumneata și o pornim la drum.

– Trimiți după noi, o corectă Lord Longmore.

– Eu sunt obișnuită cu dumneata. Lord Valentine și cu mine abia dacă ne cunoaștem.

Cel puțin Longmore înțelegea – până la un punct – de ce era capabilă. Știa de munca ei pentru *Spectacle*. N-ar mai fi trebuit să piardă timp explicând fiecare fleac. Colaboraseră destul de bine la Dowdy's.

Îl folosise atunci și avea să-l folosească și acum. Un instrument. Asta-i tot ce era el, își zise.

Se întoarse spre fratele mai mic:

– Milord, vă sfătuiesc să vă întoarceți la reședința Warford. Ce trebuie să faceți este să vă ajutați familia să găsească o scuză simplă pentru lipsa lui Lady Clara la primirea vizitatorilor acasă. O răceală severă sau ceva asemănător – ceva care să țină lumea la distanță.

– Ai vreo idee mai bună? întrebă Longmore, observând confuzia de pe chipul fratelui său. Trebuie să-ți subliniezi că domnișoara Noirot e foarte implicată în asta? Clara e clienta preferată a magazinului. Toate hainele pe care le comandă sunt concepute special doar pentru ea. Dacă pățește ceva, Casa Noirot o să rămână cu blestematul ei de trusou pe cap și o să se ducă totul de râpă – pentru că *nimeni* nu poate purta acele haine ca Lady Clara, explică el imitând emfaza lui Sophy. Ca să nu mai spun că spera să-i vândă și mai multe, odată ce vor născoci un plan să scape de Adderley.

– E tipic pentru tine să faci glume în astfel de momente, mormăi Lord Valentine.

– Nu glumesc, așa cum ai ști dacă tu ai fi fost cel șantajat și bătut măr în timp ce o însoțeai pe sora noastră să-și cumpere blestematele ei de haine.

– Nu e nici o glumă, interveni Sophy. Surorile mele și cu mine îl vrem pe Lord Adderley scos din peisaj. Vreau ca frumoasa duminică soră să-și ia un soț cu o avere considerabilă. Într-adevăr este cel mai bun client al nostru și într-adevăr am da faliment dacă n-ar putea să poarte minunatele veștminte de nuntă pe care i le facem.

Fără glumă. Un adevăr oribil. Mai adevărat decât își puteau închipui.

Longmore se îndepărtă de fratele lui, rămas stană de piatră.

– Domnișoară Noirot, ai spus că vrei o descriere a cabrioletei. Îți sugerez să iei o hârtie și un creion. Am comandat acea trăsura special pentru ea și îmi amintesc fiecare amănunt. Și dacă se întâmplă să uit ceva, Valentine ne va atrage atenția. Crede că ar fi trebuit să cumpăr o trăsura pentru *el*.

La puțin timp după aceea, cele trei surori Noirot se aflau în dormitorul lui Sophy, ajutând-o să-și facă bagajul. Le spusese despre Lady Clara și despre modul în care intenționa s-o caute. Spera ca ele să vină cu o soluție mai bună. Din păcate, își dădea seama că planul ei era departe de a fi mulțumitor în numeroase privințe.

Dar Marcelline și Leonie, care vedeau problemele la fel de limpede ca și ea, nu aveau nimic mai bun de oferit.

– Nu văd nici o altă variantă, oftă Marcelline. Este nu doar periculos pentru reputația ei să se anunțe această dispariție, ci și primejdios din punct de vedere fizic. Tot felul de ticăloși o să plece în căutarea ei. Ar putea fi sechestrată pentru o recompensă – și asta în cel mai fericit caz. *Mon Dieu*, sărmana ei mamă!

Marcelline avea o fiică pe care aproape că o pierduse. De două ori. Știa prin ce trecea acum Lady Warford. De fapt, toate trei înțelegeau de ce marchiza se închisese în camera ficei sale.

Lady Clara nu era nimic mai mult decât o clientă, dar Sophy era foarte îngrijorată.

– Vorbind despre ticăloși, spuse ea în vreme ce făcea sul niște ciorapi. Aș vrea să știu ce a făcut Adderley ca să o determine să-și ia câmpii.

– Mai contează? replică Leonie.

– Îmi doresc să fi știut înainte ca ea să plece. Ar putea fi de folos.

– O să afli atunci când o s-o găsești, zise Leonie. Și sigur că o s-o găsești. Trebuie.

– Bineînțeles că Sophy o s-o găsească, întări Marcelline. Dar dragele mele, ce dracu' o să-i spun eu lui Clevedon? O să fie înnebunit. Știți ce dragă îi e Lady Clara.

El pierduse o soră la o vârstă fragedă. Când soții Fairfax îl luaseră sub aripa lor, Lady Clara îi devenise ca o soră. Întotdeauna fuseseră apropiați. Deși avuseseră niște certuri cu puțin timp în urmă, Lady Clara participase la nunta lui cu Marcelline și se părea că le acceptase pe cele trei Noirot aproape ca pe niște surori.

– Dă-i ceva de făcut, sugeră Sophy. I-am spus lui Longmore că o să mă ocup de Adderley, dar nu pot fi în două locuri în același timp. Roagă-l pe Clevedon să afle foarte discret cât mai multe amănunte despre Adderley. Am nevoie de orice informație pe care o poate obține.

– Ce ar putea afla Clevedon în afară de ce este deja știut de toată lumea, cum ar fi pasiunea lui Adderley pentru jocurile de noroc și starea sa financiară? se miră Leonie.

– Scena aia de pe terasă n-a fost un act necugetat de pasiune, remarcă Sophy. Am știut că nu era ceva în ordine. Sunt sigură că a fost planificat. Adderley ar fi trebuit să lupte cu disperare pentru femeia pe care o iubea, dar l-a lăsat pe Longmore să-l lovească și pe Lady Clara să-l apere. Pune-l pe Clevedon să sape cât mai adânc cu putință. Poate afla la fel de multe la un joc obișnuit de cărți cum pot eu afla trăgând cu urechea la petreceri și discutând cu cocotele.

Luă pălăria pe care plănuiise să o poarte și se așeză să-i prindă un voal.

— Aș putea să cercetez mai amănunțit în finanțele lui Adderley, se oferi Leonie.

— Tu și cu Marcelline o să aveți destule de făcut, ocupându-vă de magazin cât timp o să lipsesc, spuse Sophy. Îmi pare rău că las totul în seama voastră.

— Nu fi caraghioasă! Trebuie s-o găsești. Asta-i pe locul întâi.

— Lady Clara face parte din familia noastră acum, indiferent dacă-i place sau nu mamei ei, spuse Marcelline. Încruntându-se la pălăria de care se ocupa Sophy, urmă: Că veni vorba de familii, iubito, trebuie să discutăm puțin înainte de plecare.

Deși traversase destul de rapid Londra după ce Fenwick venise să-l cheme, se făcuse aproape opt și jumătate când trăsura lui Longmore se apropia de cafeneaua Gloucester din Piccadilly. Soarele era la apus.

La fel ca în fiecare seară pe la ora asta, în piață domnea o stare de agitație și de tensiune. Cele șapte poștalioane erau gata de plecare și toți cei prezenți erau fie parte din spectacol, fie din spectatori.

Longmore știa că agitația fusese și mai mare cu câțiva ani în urmă. Atunci, toate cele treizeci și cinci de trăsuri ale Poștei Regale plecau din Londra în același timp — la ora opt — împreună cu o serie de diligențe. Deși amânarea plecării poștalioanelor cu o jumătate de oră redusese într-o câțva aglomerația, nu era tocmai locul și timpul potrivit pentru a o întâlni pe „verișoara Gladys”. Să găsească o femeie oarecare printre atâția oameni nu era ușor, mai ales pe înserate, când o mulțime de curioși asistau la plecarea poștalioanelor.

Apoi observă o foială neobișnuită într-un grup de spectatori. Bărbații se îmbrânceau, călcându-se pe picioare, riscând să cadă sub copitele cailor și roțile trăsurilor.

Explicația stătea chiar în mijlocul lor.

În loc de deghizarea obișnuită, în seara asta, Sophy etala ultima creație nebunească a Casei Noiroț. Rochia era de un mov discret, însă nimic altceva nu mai era discret. Pe umeri i se revărsa un guler lat. Sub el era încă un guler sau un fel de capă ce-i ajungea până la coate. Dedesubt se vedeau mânecile bufante de mărimea

unor butoiașe de bere. Metri întregi de dantelă neagră izvorau de sub gulerele rochiei de-a lungul părții din față. Niște chestii verzi ce voiau să fie lăstari înfrunziți țâșneau din calota pălăriei albe. Câteva funde verzi și un val de dantelă albă căptușeau partea din față a borului pălăriei, încadrându-i chipul – sau ce se putea vedea din el de sub vălul negru aranjat cu eleganță.

Era complet caraghios.

Era ciudat de atrăgător.

– Dumnezeule mare, gemu el. Doamne, Dumnezeule!

Ea îl zări și se îndreptă agale spre trăsura lui, unduindu-și șoldurile mai mult decât era necesar, după părerea contelui, prin gloata aceea de zurbagii. O urma un servitor de la han care-i ducea geamantanele.

– Uite-o, spuse Fenwick din locul său de la spate.

– O văd și eu, replică Longmore.

Înainte ca el să poată coborî să o ajute, o grămadă de bărbați se năpustiră spre trăsură. Unul întinse mâna să o ajute, dar contele se aplecă și i-o oferă pe a lui. Sophy o prinse și mâna lui mare, înmănușată, aproape că înghiți de tot mâna ei mai mică, în mănuașă moale de vițel. După o mică pauză, tânăra femeie se urcă în trăsură.

Cei de pe caldarâm tăcură în timpul acesta, admirând-o din spate. Se auzi un oftat când ea se așeză – cu un foșnet tulburător – pe partea stângă a banchetei și aproape că dispăru sub glugă.

Doi bărbați se luptară să ia bagajele de la servitor, dar el le aruncă repede în spate, unde Fenwick le aranjă lângă cele ale lui Longmore.

De vreme ce o răscoală părea iminentă și Longmore n-avea deloc timp pentru așa ceva, îndemnă cail să plece. N-avea de ales decât să stea la coadă după poștalionane.

– Nu-i cel mai potrivit moment de plecare din Londra, observă el. Toate poștalionanele o iau pe același drum în același timp prin Piccadilly spre Hyde Park Corner. Trebuie să le urmăim până când ajungem la Brompton Road. Poștalionul de Portsmouth cotește acolo și așa o să facem și noi.

– Prefer să plec în toiul aglomerației, spuse ea. Cu atâta du-te vino, un grup de călători atrage mai puțin atenția.

– Și cum ți-ai propus să nu atragi atenția în echipamentul ăla? se interesă el făcând semn spre ținuta ei. Ar trebui să fie o deghizare?

– Da. Sunt cea mai nouă cucerire amoroasă a dumitale.

El nu era sigur dacă auzise bine. Străbăteau pavajul de granit după un lung șir zgomotos de trăsuri. Zeci de copite loveau pietrele, lanțuri zăngăneau și o sumedenie de roți huruia și vuiiau.

– Ești ce anume? o întrebă privind-o lung.

– Sunt o demimondenă, îl lămuri ea. Surorile mele și cu mine am căzut de acord că nimeni din cei care te cunosc n-o să-și aducă aminte dacă te văd cu o femeie de moravuri îndoielnice – și pe mine e cu mult mai puțin probabil să mă recunoască cineva decât pe dumneata. Nici măcar clientele Casei Noirod nu prea bagă de seamă fețele noastre.

Era complet ținută. Nici un om cu ochii în bună stare nu putea să uite fața ei înșelător de angelică, ochii ușor oblici, de un albatru tulburător, nasul obraznic, buzele pline și îmbietoare.

– Nu suntem la fel de invizibile ca servitoarele, dar pe-aproape, continuă nebuna. De asemenea, oamenii înclină să nu recunoască o persoană care e în afara mediului ei obișnuit. Am ales special această rochie pentru că mă face să arăt foarte luxos – și e mai îndrăzneță decât ar purta o englezoaică respectabilă. Vezi dumneata, sunt o văduvă veselă, explică ea atingându-și vâlul cochet. Și nimănui nu i se va părea ciudat că femeia care te acompaniază a preferat să-și acopere fața în public.

– Te-ai autonumit amanta mea, spuse el, înăbușindu-și un surâs. E frumos din partea dumitale.

– Nu-i un sacrificiu. Majoritatea deghizărilor mele sunt neconfortabile și deloc drăguțe. Nici hainele mele obișnuite nu sunt foarte atrăgătoare.

– După gustul cui, mă întreb. Îmi amintesc de o pălărie cu un soi de aranjament în formă de moară de vânt din care țâșneau funde, flori, pene și mai știu eu ce alte chestii.

– Poți fi mai îndrăzneț cu pălăriile, dar nu poți purta acest tip de ținută în Londra. Sperie clienții. Marcelline e singura care ajunge să poarte cele mai excentrice creații ale ei, pentru că ea e cea

care merge la Paris. Și să nu uiți, femeile căsătorite au o libertate de mișcare mai mare atât aici, cât și acolo.

Longmore știa prea bine acest aspect. Și bărbaților li se permiteau mai multe în compania lor.

Sophy nu era măritată, dar era o modistă întru câtva franțuzoaică. Practic era același lucru.

— Chiar dacă aș merge la Paris, n-aș putea să port exact ce poartă ea, continuă Sophy. Femeile nemăritate de acolo vor să arate și mai mult decât englezoaicele că sunt neprihănite. Fuste simple, părul strâns la spate. Nu înțeleg ce găsesc bărbații atrăgător în asta, dar pe de altă parte... Cu un râset ușor, continuă: Ce-ți pasă dumitale? Important e că astfel nu vom stârni curiozitatea nimănui. Pe deasupra, oamenii vor fi atât de ocupați să se holbeze la ținuta mea, încât n-o să dea mare atenție feței.

Virgină?

Nu putea fi virgină. Ar fi fost absurd. Cu trupul ăla și mersul ăla și... și era *modistă!*

— Că tot veni vorba despre virgine, spuse el, hai să discutăm despre sora mea.

Ținând seama de biletul adus de Fenwick, Sophy avea motive serioase să creadă că Lady Clara călătorea pe Portsmouth Road. Câțiva dintre prietenii puștiului zăriseră cabrioleta la Hyde Park Corner. După aceea, vehiculul fusese observat pe Knightsbridge Road, îndreptându-se spre Kensington. Dar după cum spusese un băiat de la poștă, mai târziu, la un han din Fulham, o femeie care arăta ca un buldog întrebuse care era cel mai bun drum spre Richmond Park.

— S-a făcut că se îndreaptă spre casa mătușii ei, apoi s-a întors și a luat-o, se pare, spre sud-vest, conchise Sophy. Richmond Park are vreo însemnătate pentru ea?

— Nici una de care să știu eu. Dacă ar fi să ghicesc, singurul loc la care mă pot gândi este Bath. Când era mică, soră-mea mergea destul de des la Bath cu bunica dinspre tată. Erau foarte apropiate. Bunica Warford a murit acum vreo trei ani, și Clara a suportat foarte greu pierderea. Întotdeauna i-au plăcut doamnele în vârstă, prietenele bunicii. Însă nu-mi vine în minte nici o cunoștință din Richmond Park.

– Poate nici nu știe unde se duce, opină Sophy. I s-o fi întâmplat ceva cumplit, care a determinat-o să fugă de acasă orbește. Pur și simplu a fugit.

Ajunseră la bariera de la Hyde Park. Spre deosebire de poștali-oane, trăsura lor trebuia să se oprească, iar Longmore trebuia să achite o taxă.

Profită de pauză ca să-l controleze pe Fenwick. Băiatul stătea pe scaunul din spate, cu brațele încrucișate în poziția caracteristică a pajilor, uitându-se la cerul ce se întuneca cu repeziciune.

Și contele se uită în sus. Nori groși li se adunau deasupra capetelor. Nu era îngrijorat. Acoperișul trăsurii era bun și, dacă se pornea o ploaie puternică, putea să monteze apărătoarea. Locul din spate nu avea acoperiș, însă Fenwick avea să se descurce. Olney îi dăduse o umbrelă, iar Reade – foarte nefericit că rămăsese acasă – fusese convins să-i cedeze una dintre vechile lui pelerine.

După barieră trecură pe lângă hanul White Horse și barăcile infanteriei.

– Nu pot înțelege ce i-a venit surorii mele, bombăni el. A fost întotdeauna înțeleaptă.

– Înțeleaptă, dar neștiutoare, preciză Sophy.

Longmore detectă o mică șovăială în vocea ei. Îi cunoștea de-acum toate schimbările de ton. Câteodată, într-o mulțime, o identifica doar după glas, chiar dacă adopta un accent provincial.

Se uită la ea. Își ținea mâna pe frunte. Vălul era la locul lui, disimulându-i expresia feței, și totuși chiar și el putea să-și dea seama că era supărată.

– Ce mai e acum? rosti cu asprime.

– Nu știe nimic, oftă Sophy. Chiar și pentru o fată de douăzeci și unu de ani, e jalnic de naivă.

Inspiră adânc, iar Longmore privi fascinat cum pieptul i se ridica și cobora. Nu s-ar fi cuvenit, date fiind împrejurările, însă era bărbat, iar ea era îmbrăcată ca o cocotă la modă.

Trecură de canalul Westbourne și se apropiară de hanul Rural Castle. Răsunau cornurile poștali-oanelor, care de acolo își separau drumurile. Cel de Portsmouth o lua pe Brompton Road, direcție pe care urmau s-o apuce și ei în curând.

– Are trei frați. Nu-i așa de neștiutoare, spuse el. Știe cum sunt bărbații. Trebuia să aibă atâta minte încât să nu-i încurajeze pe nici unul din descreierații ăia.

– O femeie poate crede că are habar despre ce e vorba, dar până când nu se întâmplă, până când nu o atinge un bărbat, nu știe.

Longmore își aminti reacția femeii de lângă el când îi suflase pe gât. Era oare posibil ca ea să nu fi știut ce credea el că știe?

Ipoteza era ridicolă. Doar nu era o școlăriță. Crescuse la Paris. Era modistă. Și avea un mers care-ar fi scos din minți orice bărbat.

Trecu de Sloane Street și coti pe Brompton Road. Nu mai era decât un poștalion, nu prea departe de ei.

– Poate că asta e, spuse Sophy.

– Ce să fie?

– Poate că avea chiar și mai puțină experiență decât fetele de vârsta ei. Cât e de atunci? Numără pe degetele înmănușate. O lună de când l-a trimis pe cumnatul meu la dracu'. Mă gândesc doar ce-a fost pentru ea. Închipuie-ți că îți petreci cea mai mare parte din viață presupunând că o să te măriți cu o anume persoană și apoi îți dai seama că nu e ce-ți dorești. Sunt sigură că s-a simțit eliberată și ușurată după ce l-a respins pe ducele de Clevedon, dar după aceea... Trebuia să se regăsească. Trebuia să facă ceea ce fac celelalte fete la șaptesprezece sau optsprezece ani în primele lor sezoane mondene.

– Venerabile! Vocea ascuțită a lui Fenwick întrerupse o tiradă filozofică foarte complicată. Ascultă, Luminăția Ta!

– Înălțimea Ta! îl corectă Sophy. Ți-am explicat. Cât de greu e să-ți aduci aminte?

– Înălțimea Ta! repetă supus Fenwick. Mai bine ați închide în față cât puteți de bine. Bate vântul de la răsărit.

– Ce e puștiul ăsta, o sfârlează de vânt? pufni Longmore.

În acel moment începu să răpăie ploaia.

– Mai bine v-ați grăbi, Maiestate, insistă băiatul. Vremea o să se strice urât într-o clipă.

Capitolul 7

„La Putney Heath, la miazăzi față de sat, este un obelisc ridicat de Corporația Londrei cu o inscripție comemorând un experiment făcut în 1776 de către David Hartley, Esq., pentru a demonstra eficacitatea metodei de construcție a caselor rezistente la foc pe care el a inventat-o și pentru care a primit o bursă de 2500 £ de la Parlament.“

Samuel Lewis, *Un dicționar topografic al Angliei*, 1831

Vremea se strică într-adevăr foarte repede. Vântul începu să sufle cu putere, făcând ca ploaia să lovească din lateral, astfel încât nici chiar prelata nu-i putea apăra în întregime.

Totuși, orice vizitiu putea conduce o trăsură pe ploaie. Vremea asta nu putea încetini Poșta Regală, darămite să o oprească. Vizitiții poștalioanelor mergeau mai departe prin furtuni, inundații, grindină, lapoviță și viscole. Pe moment, Longmore se lupta doar cu o ploaie urâtă. Fără tunete și fulgere ca să agite caii.

Prin urmare, își continuă drumul.

Furtuna creștea în intensitate, ploaia bătea câteodată drept în față și altă dată îi lovea din lateral, în funcție de rafalele de vânt.

Deși luna în creștere nu apunea decât la primele ore ale dimineții, vijelia îi acoperise lumina. Ploaia șiroia pe acoperiș, împiedicându-l pe Longmore să vadă caii și drumul din fața lui. Estompase și razele slabe aruncate pe drum de felinarele trăsuri. Cum bezna se adâncea, încetini treptat până ajunse la un pas de plimbare.

Trecuseră de Queen's Elm; acum înainta aproape orbește, încrezându-se mai mult în cai pentru a ține drumul drept. Din fericire, era un drum principal pentru căruțe, lat și neted, ceea ce scădea riscul de a nimeri într-un șanț.

Totuși, trebuia să se concentreze la mânatul bidiviilor. Nu putea fi vorba de o conversație. În orice caz, cu ploaia ce bătea

pe acoperiș și cu vântul șuierându-le pe la urechi, ar fi trebuit să țipe pentru a se face auziți.

Trecură prin sate ce se puteau observa doar datorită luminilor de la câteva ferestre. Nu prea multe. La țară era ora culcării. Hanurile și tavernele funcționau încă, dar în rest nimic.

Contele se uită în stânga. Doar mâna înmănușată a lui Sophy, strânsă pe mânerul curbat al banchetei, lăsa să i se întrevadă teama.

Deși își mută repede privirea către drum, o parte a minții lui rămăsese pradă uimirii. Nu-i venea în cap nici o altă femeie care să nu fi urlat sau să nu fi plâns până acum, strigându-i să oprească.

Începu să dezbată în gând această posibilitate.

Deși, din cauza ritmului lent, păreau să se afle pe drum de ore întregi, știa că nu ajunseseră prea departe. Nu traversaseră încă podul Putney, care se găsea la numai patru mile de Hyde Park Corner.

Prin ploaia șfichiuitoare, izbuti să distingă înaintea lor niște lumini ce pâlpâiau. Treptat începu să vadă contururile nedeslușite ale caselor – sau ceva ce semăna cu niște case. În sfârșit ajunseră la vechea clădire dublă de la barieră, cu acoperișul ei care se întindea peste drum. Acesta abătea cumva ploaia abundentă în timp ce așteptau ca portarul să le ia cei optsprezece pence și să deschidă poarta. Deși nu prea voia să se întindă la vorbă, bărbatul răspunse totuși întrebării lui Longmore.

Da, își amintea cabrioleta. Un vehicul extraordinar de frumos și o minunăție de cal. Două femei se adăposteau sub acoperișul rabatabil. Nu putuse să le vadă prea bine fețele. Una întrebuse pe unde se ajungea la Richmond Park.

La insistențele contelui, portarul se induplecă să-i ofere mai multe amănunte:

– Le-am zis să țină drumul ăsta până la răscruce, apoi să se uite după obeliscul de la Putney Heath și să meargă pe acolo, drept înainte. Le-am spus după ce să se uite. Nu-i greu să ții drumul principal, dar din oarece motive, unii se abat din drum și ajung la Wimbledon.

Grăbit, paznicul intră la adăpostul clădirii sale.

– Richmond Park, rosti Longmore. Trebuie să ridice glasul pentru a se putea face auzit prin vânt și ploaia zgomotoasă. Ce dracu' e acolo?

– Am citit că Richmond Park e minunat, spuse Sophy.

– Crezi că s-a dus să admire peisajul?

– Sper că da. S-ar putea să o calmeze.

El trebuie să se oprească din vorbă pentru a fi atent la intrarea pe pod. O construcție veche, îngustă, bolovănoasă, unde din loc în loc apăreau în chip neașteptat denivelări. Pe o asemenea vreme, într-o beznă deplină, trebuia să înainteze cu foarte mare prudență.

Prudența nu era stilul preferat al lui Longmore.

Scrâșnea din dinți când ajunse cu bine pe malul celălalt al Tamisei. De aici încolo se urca spre Putney Heath și obelisc, cam la două mile distanță.

Caii își târau picioarele pe drum în timp ce ploaia continua să-i biciuiască, șiroaiele scurgându-se de pe marginea acoperișului. Vântul șuierător, care întregea atmosfera de coșmar, sufla apăraia peste chipul lui Longmore și pe eșarfa pe care o purta la gât.

Deși știa că monstruosul ei costum de călătorie era alcătuit din straturi multiple, până la urmă umezeala avea s-o pătrundă până la oase, dacă nu o făcuse deja.

Îi aruncă o scurtă privire. Își întorsese capul într-o parte, așa că spatele bonetei ducea greul luptei cu ploaia mânată de vânt. Acesta era singurul semn de disconfort. Nici o vorbă de nemulțumire.

El se tot mira de asta, chiar în timp ce era atent la drum și se întreba ce să facă.

Când în sfârșit ajunseră la Putney Heath, vântul se stinse brusc. Din depărtare se auzi sunetul unui clopot, apoi un uruit amenințător. Longmore își răsuci la timp capul ca să vadă arcul luminos al unui fulger.

Vântul se întetă din nou venind din aceeași direcție. Îndrepta furtuna direct spre ei.

Sophy împietrise. Inima îi bătea cu putere de atâta timp, încât se simțea amețită. O îngrozea gândul că avea să leșine și să cadă din trăsură sub o roată. Dacă ea cădea, era posibil ca Longmore nici să nu-și dea seama, ținând cont de întuneric și de răpăitul neîncetat al ploii.

În siguranța căminului ei, sunetul ploii bătând pe un acoperiș, chiar și așa de puternic precum acesta, putea fi liniștitor.

Asta nu era deloc liniștitor. Sophy crescuse la oraș, doar în copilărie stătuse câțva timp la țară. Își amintea vag cum traversaseră Franța rurală când ea și cu surorile ei fugiseră din Parisul cuprins de holeră cu trei ani în urmă. Dar călătoriseră într-o trăsură închisă și nu noaptea, pe o vreme atât de mizerabilă.

Rațional, știa că nu o pândea nici o primejdie teribilă. În afara de faima sa de om nesăbuit, Longmore era și un vizitiu foarte priceput. Nu se putea să fie în mâini mai sigure într-o trăsură. Conducea cu acel calm magnific pe care britanicii îl considerau *de rigueur* la cei care mânuiau un bici. Caii păreau liniștiți și docili. Drumul era neted și bine întreținut. Pe margine erau răspândite hanuri. Se găsea repede un ajutor la nevoie.

Cu toate astea, nu putea să-și reprime anxietatea.

Plecase la drum preocupată înainte de orice de Lady Clara. Greutățile călătoriei, mai ales pe timp de noapte, nu-și făcuseră loc în mintea ei. În primul rând pentru că în acest moment al anului amurgul se prelungea până târziu, deci întunericul nu era deplin. În al doilea rând, seara promitea să fie una plăcută: când plecase de acasă spre cafeneaua Gloucester, presupusese că luna avea să le lumineze calea.

În loc de asta, erau înconjurați de o beznă infernală pe care luminițele întrezărite ici-colo nu făceau decât să-l accentueze. Păreau să înainteze printr-o pustietate sinistă.

Arcul unui fulger întrerupse monotonia sumbră, făcând-o să tresară. Longmore își întoarse capul brusc în acea direcție și, la lumina slabă a felinarelor trăsुरii, Sophy văzu cum i se încordase maxilarul.

– Ești bine? vru el să știe.

– Da, minți ea.

— Cailor n-o să le placă deloc o furtună cu tunete și fulgere, așa că m-am hotărât să nu risc. N-o să-i fii de mare ajutor surorii mele cu gâtul rupt. Va trebui să ne oprim.

Sophy se strădui să-și potolească bătăile puternice ale inimii. La oricâte pericole s-ar fi expus acum, întârzierea o neliniștea și mai mult. La Londra, după ce Fenwick îi povestise ce aflase de la prietenii lui despre cabrioletă, căutase Richmond Park pe o hartă. Nu era departe de capitală. Totuși, oricât de mică ar fi fost distanța, dacă însuși Longmore nu voia să riște continuând călătoria, atunci nici o persoană sănătoasă la cap nu ar fi încercat.

Nu peste mult timp intrară în curtea unui han. Fulgere albe luminau cerul și tunetele bubuiau tot mai des și mai tare, foarte aproape de ei.

În timp ce grăjdarii se grăbeau să ia în primire caii, Longmore o trase practic din trăsură și o purtă spre intrare, strigând peste umăr:

— Aveți grijă de puști. Dacă nu s-a înecat, uscați-l și dați-i ceva de mâncare.

Peste un minut, în vreme ce ea își scutura apa de pe rochie, contele i se adresă hangiuului cu aceeași nervozitate arogantă pe care o manifestase față de Dowdy și asistenta ei:

— Da, două camere. Mătușa mea are nevoie de o cameră a ei. Și ai face bine să-i trimiți o cameristă.

— Mătușa dumitale? spuse Sophy după ce hangiuul plecase grăbit să se îngrijească de camere.

O scânteie veselă se aprinse în ochii întunecați ai lui Longmore și un surâs slab îi ridică colțurile gurii.

— Poate nu știi că eu călătoresc întotdeauna cu mătușa mea. Sunt un nepot extrem de grijuliu. Din fericire, am o mulțime.

Numai de atât fusese nevoie: o licărire ștregărească în ochii lui negri și umbra unui surâs. Inima ei tresări și îi trimise valuri de căldură prin tot corpul, mai ales în pânțele. Trebui să lupte cu ea însăși ca să nu se repeadă la cea mai apropiată fereastră și să o deschidă larg, nu conta că e furtună. Avea nevoie de o porție mare de apă rece.

Își spuse să se liniștească. Probabil că el folosise acea privire cu sute de femei, cu același efect. În plus, ea era o Noirot. Ea era cea care trebuia să distrugă bărbații doar cu o privire.

În orice caz, trebuia să fie bucuroasă că Longmore avea un minim de înțelepciune.

Pentru că eufemismul *fille de joie*¹ dispăruse, „mătușă“ era probabil mai util decât „nevastă“. Longmore era cunoscut în regiune, și se știa prea bine că nu era însurat și n-avea nici un gând să-și pună pirostriile în viitorul apropiat.

– E ridicol, zise el consultându-și ceasul de buzunar. N-am mers nici măcar opt mile și e aproape zece și jumătate.

– Ea n-ar călători pe vremea asta, nu? spuse Sophy pe o voce joasă, deși erau singuri în încăpere. Dacă a vizitat într-adevăr parcul, nu crezi că la lăsarea întinericului s-a oprit la un han din preajmă?

– Sper să fie așa. Dar cine știe ce-i trece prin minte?

– O are pe Davis, îi aminti ea. N-ar lăsa-o pe stăpâna ei să se expună primejdiilor.

– Clara poate fi cumplit de încăpățânată. Speranța mea stă în cal. Oriunde se va duce, îi va fi al naibii de greu să schimbe caii. La cabrioletă este suficient unul, dar trebuie să fie puternic. Hanurile îi țin peăștia pentru poștalioane și diligențe. Probabil că va fi nevoită să-l păstreze pe cel cu care a pornit-o la drum, ceea ce înseamnă că va trebui să facă pauze lungi și dese ca să-l adape, să-i dea de mâncare și să-l lase să se odihnească.

Sophy nu știa mare lucru despre îngrijirea cailor. Ea și surorile ei fuseseră destul de ocupate să învețe nu doar meserie, ci și să se poarte ca niște femei de lume. Asta însemnase o realizare importantă pentru cele trei fete, în condițiile în care dispuneau de foarte puțin timp liber, dar nici n-ar fi putut să procedeze altfel. Cu toate că cei din familiile DeLucey și Noirot erau pungași și tâlhari mai mari sau mai mici, nu uitau niciodată că aveau o descendență nobilă. De asemenea, știau că accentul rafinat și bunele

¹ Prostituată (în lb. franceză în original, n.tr.)

maniere contribuiau în mare măsură la atragerea aristocraților creduli în plasa lor.

Învățarea croitoriei și deprinderea comportamentului elevat – fără a mai menționa căpătarea anumitor talente mai puțin nobile de la alde Noirot și DeLucey – nu le mai lăsaseră timp pentru finețuri precum echitația și arta îngrijirii cailor. Sophy putea să recunoască tipurile generale de trăsuri și să aprecieze un bideviu arătos, dar pentru restul trebuia să se bazeze pe cunoștințele lui Longmore.

– O să-l trimit pe Fenwick să se bage printre grăjdari, spuse el privind către ușa pe unde ieșise gazda lor. Vor fi observat cabrioleta dacă a trecut pe aici sau vor fi auzit despre ea de la băieții de la poștă. O să obținem informații mai amănunțite de la ei decât de la oricare paznic de barieră.

Imediat reapăru hangiuul, urmat de o servitoare durdulie. În vreme ce Sophy urca pe scări spre camera ei, Longmore rămase în urmă, discutând cu proprietarul hanului.

La mai puțin de zece mile distanță, la hanul Esher's Bear, Lady Clara stătea lângă foc studiind harta rutieră întocmită de Paterson.

– Portsmouth, îi spuse lui Davis. Suntem deja în această direcție și e numai o călătorie de o zi. Nici măcar șazeci de mile.

– Da, dar sunt mai puțin de douăzeci de mile până la Londra, milady, o atenționează camerista.

– Nu mă întorc, rosti ferm Clara. Nu o să mă întorc la *el*.

– Milady, nu e înțelept.

– Nu sunt înțeleaptă! Clara sări de pe fotoliu, lăsând ghidul să cadă pe podea. Am refuzat un duce pentru că nu mă iubea îndeajuns. Sărmanul Clevedon! Cel puțin el mă *plăcea*.

– Milady, toți cei care vă cunosc vă iubesc.

– Nu și Adderley, spuse Clara cu amărăciune. Cum de-am putut fi atât de oarbă? Dar am fost. Am crezut toate acele cuvinte romantice pe care le-a luat din cărți.

– Unii bărbați nu se pot exprima.

– Știu, dar nu asta era problema, nu-i așa? Nu asta era ade-vărata problemă. Cel mai umilitor a fost când Lady Bartham

a subliniat un lucru foarte simplu: dacă mă iubea sincer și mă respecta, n-ar fi făcut niciodată ce a făcut.

Domnia sa n-o spusese chiar așa de fățiș. Pe de altă parte, insultele lui Lady Bartham nu erau niciodată virulente. Se strecura pe lângă subiect ca un șarpe și din când în când, atunci când nu te așteptai, se repezea la tine, înfigându-ți niște colțișori atât de fini, încât abia dacă-i simțeai... până când, în clipa următoare, otrava te pătrundea.

– Portsmouth e un oraș maritim, milady, zise Davis după o clipă de tăcere. Foarte dur. Marinari și bordeluri și...

– E aproape, o întrerupse Clara. E port. Pot să mă îmbarc pe o navă și să plec departe. Nu poate fi chiar așa de periculos. Se duc acolo o mulțime de vizitatori. Dacă tot sunt dezonorată, de ce să nu văd lumea? Nici măcar n-am văzut Anglia! Unde mă duc eu vreodată? La moșia noastră din Lancashire și înapoi la Londra, și din nou în Lancashire. De când a murit bunica Warford, nu mă mai duc nicăieri. Obișnuia să mă ia cu ea și ne distram de minune, spuse ea înghițind în sec. Încă o chinuia dorul de bunica ei. Nimeni n-o putea înlocui, iar acum avea nevoie de sfaturile sale mai mult ca oricând. Obișnuia să-și conducă singură trăsura, știi? continuă ea, deși Davis știa foarte bine. Dar Clara simțea nevoia să vorbească, și camerista nu țipa la ea cum o făcea mama. Conducea excelent. Mergeam la Richmond Park și îi vizitam prietenele de acolo.

Făceau adesea excursii de o zi la Richmond Park și la Hampton Court. Clara alesese acum această destinație sperând cumva ca spiritul bunicii să-și facă apariția și să-i spună ce să facă. Părăsise parcul la fel de încurcată cum venise și se îndreptase către Hampton Court, dar înțelepciunea bunicii nu o vizitase nici acolo. O întâlnise pe bătrâna Lady Durwick, care o sfătuisese să se întorcă și să lase prostiile.

Nu știa încotro s-o apuce. Spre Portsmouth, pentru început. După aceea... undeva, oriunde. Dar nu la Londra. Nu înapoi la *el*.

Camera lui Sophy era mică, dar curată, și camerista se arăta foarte dornică să-i fie pe plac. Oamenii din toate păturile societății judecau după aparențe. În vreme ce accentul rafinat și hainele

elegante garantau un serviciu atent, bacșișurile generoase puteau ridica nivelul serviciilor la cea mai pură slugărnicie.

Sophy nu numai că era îmbrăcată elegant, dar avea și bani gheață. Marcelline o pusese pe Leonie să facă rost de fonduri pentru bacșișuri, iar Sophy nu se zgârcea să le împartă. Voia o cină gustoasă, un foc bun și o baie și era dornică să plătească pentru asta.

Le primi pe toate trei repede, fără bătăi de cap, în ciuda orei târzii și a numărului mare de clienți care se refugiaseră de furtună.

Era totuși prea agitată în legătură cu Lady Clara și magazinul, așa încât abia dacă ciuguli puțin din felurile de mâncare. De vreme ce, chiar în cele mai bune condiții, avea un somn ușor, știa că n-ar fi putut să adoarmă decât după ce făcea o baie. Asta avea s-o liniștească. Pe deasupra, trebuia să-și scoată îngrozitorul amestec de ou din păr. Își adusese săpunul ei favorit, înmiresmat cu lavandă și rozmarin.

Deși servitorii de la han aduseseră o cadă foarte mică, se îmbăiasă altă dată în condiții și mai primitive. Și nu, nu era cel mai simplu lucru cu puțință să-și spele părul fără ajutor, dar se descurcă.

Și astfel, cu timpul, mulțumită spălatului pe cap, băii și miresmei liniștitoare a săpunului – la care se adăugă un pahar cu vin –, agitația începu să se domolească.

Își puse cămașa de noapte, se înfășură în halat, își turnă încă un pahar de vin și se așeză într-un fotoliu lângă foc să-și usuce părul.

Pereții vechiului han erau groși, așa că auzea foarte puțin din ce se petrecea în afara camerei. Tunetele se îndepărtau și, chiar dacă ploaia continua să bată în fereastră, sunetul nu i se mai părea înspăimântător, acum că era în siguranță și uscată. Întotdeauna îi plăcuse ropotul ploii.

Își aminti de zilele ploioase de la Paris și de ploaia cețoasă de săptămâna trecută, când se plimbase pe St. James's Street ca să-l atragă pe Lord Longmore din bârlogul lui. În timp ce se prefăcea că se uită în altă parte, îl observase cum traversa strada spre ea. Picioarele lungi în pantalonii minunat ajustați, jacheta elegant

croită ce i se mula pe trup, subliniind umerii lați și trunchiul suplu, eșarfa albă ca zăpada legată șic sub bărbia sa puternică... Se mișca cu grația ușoară a unui bărbat care se simte bine în pielea lui și complet sigur pe el. Ce combinație ciudată eral În parte filfizon, în parte zurbagiu... Așa de înalt și de bine făcut... I-ar fi plăcut să-i croiască ea hainele. Ah, i-ar fi plăcut la nebunie să-l îmbrace în ceva cambrat pe corp! Până la urmă, nu era nimic rău în visare.

Dar ce ardea?

Longmore încerca să nu se gândească la faptul că sora lui căzuse pradă furtunii.

„N-o fi afară, în bătaia vântului și a ploii, își zise. Nu e atât de proastă. Chiar dacă e, Davis n-ar accepta asta.“

Dar oriunde ar fi fost Clara, era puțin probabil s-o prindă din urmă prea curând. În consecință, nu putea s-o protejeze.

În vreme ce mintea îi țesea imagini îngrozitoare cu sora lui în ghearele tâlharilor, nu putea să ignore ce se petrecea în camera alăturată. Auzise zgomotul înfundat al vocilor când Sophy vorbi-se cu camerista, tropăitul pașilor în cameră, o bufnitură când un lucru greu fusese lăsat pe podea și apoi un plescăit.

Făcea baie.

Asta era o imagine cu mult mai plăcută decât a surorii sale în pericol. În definitiv, grijile legate de soarta Clarei n-ar fi făcut decât să-i tocească nervii, deja slăbiți după chinul îndurat prin furtună.

Trimise după încă o sticlă de vin și îi dădu servitorului jacheta s-o usuce și s-o curețe. De vreme ce pantalonii îi erau încă umezi, trase un fotoliu lângă foc și se așeză cu paharul în mână.

Treptat, se liniști. Poate că sora lui era nebună, dar n-ar fi expus calul pericolelor. Se va fi adăpostit, precis într-un han respectabil, pentru că Davis n-ar fi lăsat-o să intre într-unul sordid – și hanuri respectabile erau o sumedenie pe Portsmouth Road.

Vinul și gândurile mai optimiste îl calmară, așa că se lăsă în voia unei moțâieli agreabile. Tocmai își ridicase picioarele încălțate în cizme pe apărătoarea căminului când Sophy țipă.

Sări din fotoliu la ușa dintre camerele lor și zgâlțâi mânerul. Nu se deschidea. Se dădu înapoi cu un pas și izbi, iar ușa zbură de perete.

Sophy gema slab de durere și țopăia pe loc încercând să-și scoată halatul. Ieșea fum din tiv. Văzu o mică flacără care se strecura în sus.

Din două salturi ajunse la ea, rupse șireturile, îi trase halatul jos și îl aruncă în cada de baie.

— Ah! icni ea. Ah!

— Ești bine? o întrebă el. Fără a mai aștepta un răspuns, o întoarse, cu inima bătându-i cu putere în timp ce căuta semne de arsură. Văzu câteva pete maronii și găuri la poalele halatului, dar nu ardea nimic. Ce naiba făceai?

O răsuci la loc. Deși plină de volănașe — la gât și încheietura mâinii și la decolteu — cămașa ei de noapte nu acoperea mare lucru. Muselină subțire ca hârtia... prin care se puteau întrevedea contururile... trupului ei... gol.

Mintea îi fu cuprinsă de ceață. O înlătură. Nu era timp pentru asta acum. Nu trebuia să se grăbească. Nu era nici timpul, nici locul.

O parte a minții îi spunea „De ce nu?“, însă o ignoră.

— Te-ai îmbătat? Ai căzut în foc?

Cineva bătu la ușa de pe culoar.

— Doamnă! Doamnă!

Sophy se repezi la geamantan și începu să scotocească, pe când Longmore merse să deschidă ușa. Un servitor de la han stătea în prag.

— Ce naiba vrei?

— Înălțimea Voastră, îmi cer iertare, dar cineva a țipat — și unul din oaspeți a mirosit fum.

— Da, am țipat, spuse Sophy înfășurându se într-un șal. Mi s-a părut că văd un liliac.

— Un liliac, doamnă? Dar fumul? Servitorul adulmecă. Miroase a fum.

Tipul încerca să se uite pe lângă Longmore, care avansă până în pragul ușii ca să-i blocheze căutătura pofticioasă în direcția unei femei care nu-i aparținea.

—Asta a fost liliacul, declară contele. L-am prins și l-am zvârlit în foc. Ți-ar plăcea să iei o îmbucătură? Nu-i încă bine făcut, mă tem. Nu? Păi, atunci haide, afară cu tine.

Închise ușa în nasul servitorului și se întoarse către Sophy, căreia șalul îi acoperea acum cele mai interesante părți.

La început căutase doar urme de arsură. După aceea, descoperise cât de subțirică era cămașa ei de noapte. Acum băgă de seamă că părul îi era ud, revărsându-i-se pe umeri. Îi cădea peste sâni, lung și des. În anumite locuri, câteva bucle începuseră să se usuce și, pe măsură ce se uscau, își schimbau culoarea de la un castaniu-deschis la blond-auriu... și se încrețeau. Singure.

Răsuflarea i se accelerează, iar organele de procreare îi ajunseră într-o stare de excitație insuportabilă.

„Nu acum.“

„De ce nu?“

—Ce naiba s-a întâmplat? zise în cele din urmă. Zărind sticla cu vin pe măsuta de lângă foc, o întrebă: Cât de mult ai băut?

—Nu sunt beată. Eram... eram prea agitată ca să adorm. Am făcut baie.

—Am auzit, spuse el. Cum ea îl privea cu ochii măriți, fără să scoată un sunet, continuă: M-aș fi uitat pe gaura cheii, dar metoda asta nu-i atât de bună pe cât i s-a dus vestea. Poți să vezi doar o mică parte din cameră, de obicei, și din experiență știu că nu-i partea cea mai interesantă. În orice caz, eram lângă foc, uscându-mă, și nu părea să merite osteneala să părăsesc sticla și căldura ca să mă ghemuiesc lângă ușa, totul ca să nu văd mare lucru.

Sophy se uită la ușa dintre camerele lor, apoi la cada de baie, apoi la el.

—Nu credeai că merită *osteneala*?

Longmore ridică din umeri.

—Nu știu ce mi-a venit. Și încă nu știu cum ai izbutit să iei foc, la cât erai de udă.

După o clipă de tăcere, Sophy îi explică:

—Nu am făcut doar baie, ci mi-am spălat și părul să-mi scot amestecul de ou. Se râncezise. Eram sigură că dacă îmi pun

capul pe pernă, toate insectele din apropiere o să dea năvală să se ospăteze.

- Nu era atât de rău.

- Spui asta pentru că nu era pe capul *dumitale*. Pe scurt, m-am spălat pe cap. Apoi a trebuit, evident, să-mi usuc părul lângă foc. Tocmai asta făceam, dar probabil că am ațipit - și când m-am trezit, îmi luase foc halatul. Presupun că am alunecat pe fotoliu și am ajuns prea aproape de cămin, iar o scânteie a sărit pe mine. După aia, n-am putut să-mi desfac afurisitele alea de funde ca să-mi scot blestematul de halat de pe mine. Mulțumesc pentru că m-ai salvat. Îmi pare rău că ți-am pricinuit atâtea n-necazuri.

- Păi, a fost captivant, zâmbi el.

- Nu-mi place să fiu captivantă în fe-felul ăsta.

- Doamne, Dumnezeule, doar n-o să începi să plângi acum, nu-i așa? Nu ești supărată că ți-ai stricat halatul, nu?

- Nu... nu. Bineînțeles că n-nu.

- Pentru că nu m-am uitat pe gaura cheii?

- Nu fi r-ridicol.

- Atunci de ce plângi?

- Nu plâng! protestă ea clipind des. Mă simt foarte bine.

- Nu, nu-i așa.

- Ba da. Doar că... mă gândesc mereu că trebuia să stau cu sora *dumitale* atunci când a venit la magazin sâmbăta trecută. Ți-am spus că o să ne ocupăm de *Adderley*, dar pe ea n-am înștiințat-o. Aveam alte treburi pe cap. Mama *dumitale*. Și *Dowdy's*. Și acum... se pare că mi-am organizat greșit prioritățile.

- Aiureli. Nu știai că sora mea avea să se poarte ca o proastă.

- Nu eram atentă! Și acum e în pericol. N-are nici cea mai mică idee cum să supraviețuiască. N-ar recunoaște un ticălos nici dacă ăla ar avea o etichetă pe piept. A avut încredere tocmai în *Adderley*! Ar fi trebuit să fac ceva!

- Ce tot spui acolo? Ce puteai să faci?

- Ceva, oftă *Sophy* ridicându-și brațele. O diversiune.

Longmore veni spre ea, o luă de umeri și o scutură ușor.

- Oprește-te.

- Sunt atât de îngrijorată!

Îi luă fața în mâini și i-o ridică așa încât să o poată privi în ochi. Erau plini de lacrimi. Era ca și cum ai fi scrutat Marea Adriatică prin ceață. O mică perlă sărată îi alunecă pe nas. Buza de jos se bosumflase. Tremura.

Nu era momentul și nici locul. Nu trebuia să grăbească lucrurile, își aminti Longmore. Însă mișcarea brațelor lui Sophy îi făcuse sâni să tremure, iar contele se putea gândi doar la un lucru la un moment dat, și în orice caz interdicțiile nu însemnau mare lucru pentru el.

Era cine era, adică nu un băiat cumsecade. Așa că se aplecă și îi strivi gura mică și îmbufnată sub a lui.

Nu făcuse niciodată lucrurile pe jumătate. Nu era să înceapă tocmai acum.

O săruta apăsător, îndrăzneț, nesăbuit, la fel cum făcea toate lucrurile. Nu-i dăduse niciodată prin cap să fie prevăzător.

De fapt, nici nu-i dăduseră prea multe prin cap. O făcuse, așa, pur și simplu, în felul în care făcea totul, fără să chibzuiască ori să-și facă griji.

Și apoi, căzu de pe o stâncă.

Se duse tot mai jos, ca și când dedesubt era o mare și el cădea drept în ea.

Cumva, se scufunda în ființa ei. Gusta marea – o picătură de lacrimi sărate și mai era și o urmă de vin din care băuse. Îi inspiră mireasma proaspătă. Acolo unde se scufunda, lumea era caldă. Levănțica și încă o aromă parfumau aerul, amintindu-i un moment încântător: soarele Toscanei și o vilă îmbrăcată în lavandă și iasomie. Simți aceeași fericire inexplicabilă, înălțătoare pe care o simțise cu ani în urmă, departe de Anglia.

O luă în brațe. Instinctiv, se agăța de ceva prea minunat, peste înțelegerea lui.

Gura ei se topi pur și simplu sub a lui, atât de moale și îmbietoare. Și trupul i se contopi cu al lui ca și când era cel mai firesc lucru din lume. Își ridică brațele și îl luă de gât. Sâni i se apăsau de jacheta lui. Era așa de caldă, cu rotunjimi atât de dulci, și el era din ce în ce mai fierbinte, pulsul îi bubuia în vreme ce se afunda tot mai adânc, înnebunit de dulceața gurii ei, de mirosul proaspăt

și de felul desăvârșit în care curbele ei ademenitoare se îmbinau cu trupul lui.

O prinse de fund, strângând-o mai tare lângă el. Geamătul ei înăbușit îl făcu să tresară. Era exact semnalul de care avea nevoie.

Își desprinse mâinile de pe șezutul ei, își luă gura de pe a ei, se retrase cu un pas și încă unul.

Sophy abia se ținea pe picioare, contemplându-l uimită cu ochii ei mari și albaștri. Șalul zăcea într-o băltoacă pe podea.

– Doamne, Dumnezeule, spuse ea cu sufletul la gură.

Își lăsă capul într-o parte și se uită la el ca un bețiv care încearcă să se adune.

„Drace!“ bombăni el în gând. Era prima oară. Nu mai fusese sărutată niciodată până atunci.

Era cu totul imposibil.

Nu, nu era.

Ba da, era.

N-avea importanță. Singura soluție pentru el era să se retragă, și încă repede de tot.

– Să nu. Mai. Faci. Niciodată. Așa. Ceva.

– Da, replică ea cu un mic zâmbet confuz.

– Nu suport istericalele, rosti Longmore hotărât.

– Da, repetă Sophy.

Și el era amețit, dar o putea vedea destul de limpede. Vedea mult prea mult din ea... sau nu prea suficient. Putea să vadă și patul, doar la câțiva pași, atât de îmbietor.

Păi, atunci, de ce să nu accepte invitația?

Pentru că... nu știa de ce. Sau de ce nu.

Îi întoarse spatele, ei, patului, întregii situații și ieși cu pași apăsați.

Ca prin ceață, Sophy îl urmări plecând.

Avea în fața ochilor imaginea completă: părul negru ciufulit ca și când și-ar fi trecut degetele prin el – sau ea să o fi făcut? –, umerii lați și zvâcnirea omoplaților sub jachetă, mușchii brațelor, ispititor de vizibili sub pânza fină a cămășii, șalele și ascuțirea vestei acolo unde se strângea la baza șirei spinării... și mai departe

şoldurile şi picioarele lungi... şi corpul lui întreg ce se mişca uşor şi graţios ca un cal pursânge.

Longmore închise uşa în urma lui cu o bruscheţe care o făcu să tresară, scoţând-o din amorţea.

Îşi scutură capul. Închise şi deschise ochii. Îşi trecu limba peste buze... aşa cum o făcuse el.

Îşi umplu paharul cu vin şi îl sorbi dintr-o înghiţitură ca să se întărească, apoi se îndreptă spre uşa ce lega camerele lor şi o deschise.

El înţepeni, cu paharul de vin dus pe jumătate spre gură. Gura aia păcătoasă şi periculoasă.

– Nu, spuse ea. În nici un caz.

– Poftim? Ai înnebunit?

– Am fost nebună pentru o clipă, dar nu poţi să mai faci aşa ceva. Nu poţi să fii aşa un idiot.

– Pleacă, se răsti el. Ştii că eşti aproape dezbrăcată?

– N-are importanţă. Vreau...

– *N-are importanţă?* Ascultă-mă, Domnişoară Fără Prihană. Sunt multe lucruri cărora un bărbat „nu le dă importanţă”. O femeie aproape goală nu se află printre ele.

– *Tant pis!*¹ pufni ea. N-am avut timp să mă îmbrac. Trebuie s-o spun atâta timp cât ştiu de ce o spun, atâta timp cât sunt încă ameţită.

Contele îşi trecu mâna prin părul în dezordine.

– Nu trebuie să spui nimic. Trebuie să pleci.

– Nu pot să mă încurc cu clienţii, îi explică Sophy. Pică prost pentru afaceri.

– Afaceri!

– Şi să nu-mi spui că nu eşti un client.

– Nu sunt, prostuţo. Când am cumpărat ultima oară o rochie?

– Orice bărbat care are mijloacele de a plăti facturile noastre are toate şansele să pună mâna, mai curând sau mai târziu, pe o femeie pe care ne-o dorim în magazinul nostru. Nu va deveni clientă fidelă dacă ni se va duce faima că vânăm bărbaţi.

– Afaceri, oftă el. Deci despre magazin e vorba!

¹ Cu atât mai rău (în lb. franceză în original, n.tr.)

– Da. Ceea ce înseamnă că vorbesc foarte serios. Dacă mă mai săruți încă o dată, o să te înjunghii.

Se întoarse pe călcâie și ieși trântind ușa în urma ei.

Își turnă încă un pahar de vin, dar pe asta îl bău mai încet. Inima îi bătea atât de tare, că o durea. Nu-și putea aminti când făcuse pentru ultima dată ceva așa de dificil și de înspăimântător și complet contrar voinței sale.

Nu era de mirare că Marcelline își pierduse capul după Clevedon. Nu era de mirare că insistase să-i explice lui Sophy pentru a o suta oară cum se fac copiii.

Dorința era o forță periculoasă.

Ca oricărui Noirot, lui Sophy îi plăceau primejdia, riscul, jocurile de noroc. Dar nu putea, nu voia să se joace cu Casa Noirot. Dacă lăsa forța periculoasă să pună stăpânire pe ea, ar fi distrus tot ce clădiseră ele cu niște eforturi și suferințe de neînchipuit.

Se ridică, se îndreptă spre cada de baie și scoase halatul pe care îl aruncase acolo. Îl stoarse și îl așeză peste fotoliu – în preajma focului, dar nu prea aproape. Se mai putea salva ceva. Fetele de la Societatea Modistelor puteau să-l desfacă și să recupereze bucăți de pânză.

Halatul nu era important. Magazinul era cel pe care Sophy trebuia să-l salveze – și asta însemna să o salveze pe Lady Clara. Asta era misiunea ei, deloc ușoară.

Zâmbi. Era o Noirot, la urma urmelor, și ce haz ar mai fi avut dacă ar fi fost ușor?

Capitolul 8

„Richmond Park are un perimetru de opt mile și se întinde pe 2253 de acri¹ din care abia o sută țin de această parohie; 650 de acri sunt în Mortlake, 265, în Petersham, 230, în Putney și restul, în Kingston. Relieful e diversificat,

¹ Un acru = circa 4000 m² (n.tr.)

cu dealuri și văi; de asemenea, numeroșii stejari falnici și alte specii de arbori îi conferă un aspect plăcut.“

Daniel Lysons, *Împrejurimile Londrei*, 1810

Reședința Warford

Sâmbătă, 6 iunie

– Bolnavă? spuse Adderley. Sper că nu e ceva grav.

Clara era ditamai muierea, își zise, nici gând să fie slabă sau bolnăvicioasă.

– Și noi sperăm, replică Lord Valentine. Probabil că a prins-o răceala seara trecută la mătușa Dora. Are o casă veche și peste tot trage curentul. În plus, noaptea era umedă.

– O răceală, deci, făcu Adderley. Simțea și el răceala. Tristețea plutea în aer la reședința Warford.

Mai mult decât tristețea obișnuită a locului. Găsea atmosfera glacială în cel mai bun caz. Față de el, Lady Warford fusese de o politețe lipsită de orice căldură, lăsând impresia că mirosise ceva ce bunele maniere nu-i permiteau să menționeze. Clara fusese la început destul de apropiată – sau cât de afectuoasă știa ea să fie –, dar devenise din ce în ce mai distantă odată cu trecerea timpului.

Nu că sentimentele lor ar fi contat. Clara trebuia să se mărite cu el, și toată lumea știa asta. Puteau să cârtească oricât voiau – de altfel, Lady Warford nu pierdea nici o ocazie să-i reamintească originea lui modestă –, dar el nu avea să plece și ei nu-și puteau permite să-l lase să plece.

Singurul lucru pe care nu-l anticipase era îmbolnăvirea Clarei.

O maladie gravă, dacă era să se ia după semnale. Fața lui Lord Valentine era evident funebră.

Adderley simți cum îl cuprindea panica. Nu putea să moară. Nu înainte de nuntă.

– Pot fi de vreun ajutor? vru el să știe.

Lord Valentine își scutură capul cu tristețe.

– Regret, nu e nimic de făcut. Mama noastră e cu ea. N-a părăsit-o nici un moment.

— Îmi imaginez că ați trimis după un doctor.

— Te asigur că sora mea este foarte bine îngrijită. Îndrăznesc să spun că într-o zi, două va fi în perfectă stare.

Lord Valentine nu vorbise cu prea multă convingere.

Îngrijorat și furios, Adderley plecă.

Își petrecuse luni întregi să o dea pe brazdă, luni pe care le-ar fi putut dedica altcuiva.

Să facă bine să nu moară, căci ar fi fost al dracului de supărător. Nu cunoștea nici o altă fată cu zestre mare care să fie măcar pe aproape atât de ușor de cucerit. Pe deasupra, nu avea timp s-o seducă pe noua victimă. Creditorii n-ar mai fi așteptat nici măcar până la înmormântare.

Se aflau iarăși în trăsură, pregătindu-se de plecare. Mohorât, Longmore se întreba ce-l apucase în ajun ca să nu profite de o ocazie perfectă.

Era surpriza, hotărî el. Fusese luat complet prin surprindere să afle că Sophy era așa de neexperimentată.

În mod normal, își revenea repede după șocuri, dar fusese o zi cumplită. Sora lui fugise de acasă, astfel că prima dată, după ani buni, trebuise să-și facă griji pentru ea, apoi Sophy luase foc.

Nu era de mirare că mintea îi plecase cu sorcova.

După ce se zvârcolise și se răsucise — fără îndoială din cauza excitației sexuale nesatisfăcute —, reușise să doarmă destul de bine. Ziua care începuse se anunța senină, iar mintea îi funcționa din nou. Putea să vadă lucrurile limpede acum.

Poate că nu era prea experimentată. Asta nu însemna că n-avea nici o experiență. Era franțuzoaică. Avea gust. Era doar o fată mofturoasă care nu practicase prea mult artele amorului.

Un bărbat avea să contribuie la educația ei într-o bună zi. De ce să nu fie el acela?

Era adevărat, nu mai jucase niciodată rolul mentorului, dar trebuia să înceapă odată. În plus, fusese întotdeauna dornic să descopere situații noi.

Tot atât de adevărat era că Sophy îi poruncise să nu se apropie, dar asta fusese *după*. Până când să facă greșeala prostescă de a se întoarce în camera lui, ea fusese destul de entuziasmată.

În acea dimineață, la micul dejun, îl întâmpinase veselă, fără urme vizibile de supărare.

Parada modei extravagante continua cu o rochie de călătorie într-o combinație de gri și roz. Un fel de pelerină, un accesoriu în mare vogă, se răsfirea peste mânecile uluitor de umflate. La gâtul așa-zisei pelerine fâlfâia un guler din dantelă albă sub care începea linia fundelor ce se sfârșea într-un punct de sub talie – ca și când bărbații ar fi avut nevoie de vreo îndrumare într-acolo. Fundele continuau în jos pe laturile fusteii, de-a lungul unui V pus invers ce indica, în mod bizar, exact același loc. Pălăria avea flori de jur împrejurul borului și încă și mai multe flori ce răsăreau din spate, printre nenumăratele panglici verzi.

Longmore amețea numai privind-o.

O prefera aproape goală, dar și asta era fără îndoială distractiv. De vreme ce îi aștepta o zi de explorare prin Richmond Park, distracția era absolut necesară.

Abia ce pleacă de la han când Fenwick, de la spatele trăsurii, începu să strănute cu putere.

– Ai face bine să nu te îmbolnăvești, spuse contele. N-avem timp să îngrijim răceli.

– Doar că mirosii oarece, spuse puștiul. La privirea urâtă a lui Longmore, simți nevoia să continue: Ceva. Ce naiba este cu mirosul ăsta?

– Ce miros?

Singurul miros pe care-l simțea contele era lavanda lui Sophy. Se îndoia că Fenwick, din locul unde stătea, după acoperișul strâns și grămada de bagaje, putea percepe o mireasmă abia subînțeleasă.

– Cred că se referă la aer, interveni Sophy. Țasta-i aerul de țară, Fenwick.

Inhală adânc, iar pieptul i se ridică și coborî în mod foarte vizibil, datorită fundelor.

Desfacerea lor i-ar fi oferit un spectacol pe cinste, se gândi Longmore.

Richmond Park părea de-a dreptul minunat. Deși crescuse la oraș, Sophy putea înțelege atracția unei naturi răspândite pe arii

largi, iar aici era o întindere imensă, cam de cinci ori mai mare decât Hyde Park, după cum o informase Longmore. Putea lesne să și-o închipuie pe Lady Clara stând pe vârful unui deal și contemplând Londra învăluită de ceață. S-ar fi simțit la o distanță sigură de toate necazurile ei.

Dar nu era în siguranță. N-avea nici cea mai mică idee cum să aibă grijă de ea însăși și o cameristă nu era de ajuns.

Cum nu voiau să dea sfoară-n țară că o fată inocentă fugise de acasă, trebuiau să fie foarte atenți atunci când puneau întrebări. Ca să nu dea cuiva vreă idee să pornească în căutarea lui Lady Clara, născociseră o poveste simplă: vizitiul cabrioletului uitase la un han poșeta tinerei aristocrate, conținând niște bani și câteva hârtii, iar ei doreau să i-o înapoieze.

Nu încercaseră să caute chiar în parc. Ar fi luat zile întregi, spusese Longmore. În loc de asta, luaseră la rând hanurile de lângă bariere. Chiar și așa, orele treceau și făcuseră deja un ocol complet al parcului, întorcându-se la Richmond Hill, fără să afle ceva.

Era cam pe la amiază când în sfârșit găsiră un han unde se oprise Clara. Oamenii își aminteau că întrebaseră de cea mai bună rută spre Palatul Hampton Court.

— S-a dus și speranța că s-ar întoarce la Londra, oftă Longmore când o porniră din nou la drum.

— Cel puțin avem vești, îl consolă Sophy.

— Da. O să mergem înapoi pe Portsmouth Road după ce am alergat după potcoave de cai morți. Când o să pun mâna pe ea...

— E așa de ușor pentru dumneata, îl întrerupse Sophy.

— Ușor? Ce dracu' vrea să însemne asta?

— Dacă cineva te ofensează sau te insultă, îi tragi un pumn sau îl provoci la duel. Dacă ești nedreptățit, poți acționa. Ce poate sora dumitale să facă?

— N-are voie să facă nimic. E fată.

— Așadar trebuie doar să sufere? Ți-a trecut prin minte cât de umilită se simte? Pun pariu pe orice că așa-zișii ei prieteni au chinuit-o în chip viclean. Cum poate ea să riposteze? E imposibil. Între timp, e dureros de conștientă că toți bărbații care odată o admirau și o respectau, acum gândesc despre ea că este

o mare proastă. Poți să-ți imaginezi cum te simți într-o asemenea situație?

– *Sentimente*, pufni el pe un ton batjocoritor care-i stârni lui Sophy dorința de a-i trage un pumn.

– Da, sentimente. De ce nu? Nu se poate apăra. Nu-i poate face să se oprească. Așa că a fugit. Era ori asta, ori să înnebunească, nu mă îndoiesc. Sunt îngrijorată pentru ea și îmi doresc să nu fi plecat astfel, dar trebuie să admir faptul că a riscat totul, mai degrabă decât să sufere cu mâinile în sân.

Se lăsă o lungă tăcere. Sophy nu încercă să o umple, mulțumindu-se să privească drept înainte până când i se domolea mânia.

Idiot nesimțit! Știa că-și răcește gura de pomană, dar era prea mult, într-adevăr...

– O admiră, spuse el.

– Da. A fost curajoasă.

– Mai degrabă necugetată. Prostesc de necugetată.

– Ca fratele ei.

Urmă o nouă repriză de tăcere.

– Asta cam așa e, zise el în final.

Discursul ei înflăcărat fusese o surpriză, și nu singura.

Longmore încă nu digerase pe deplin declarația uimitoare despre Clara când, o clipă mai târziu, pe când traversau din nou Tamisa, Sophy zări vechiul palat.

– Ah, ce încântător! strigă ea. Ah, uite! Râse, un sunet din gât care lui îi gădilă urechile și îi trezi senzații ciudate, calde în piept. Era cât pe ce să spun că Lucie ar fi încântată să vadă asta, dar probabil că am și eu șase ani dacă mă simt așa de entuziasmată.

Contele se uită la clădirea vastă și apoi la ea.

– N-ai văzut niciodată Hampton Court Palace?

– Când am avut timp? replică ea, încă zâmbind. De trei ani încoace, lumea mea e în capitală. N-am ieșit niciodată din Londra.

Era cu totul altă Sophy, mai curând o fetiță. Practic sărea în loc de agitație.

– Nici o plimbare pe râu? se interesă el.

– Am un magazin, ai uitat? E deschis șase zile pe săptămână. Suntem la lucru de la nouă dimineața la nouă seara.

Ea muncea mai mult decât atât, își dădu el seama: noaptea târziu și în zori, spionând pentru Tom Foxe. N-avea timp de plimbări de plăcere la țară.

Nu s-ar fi gândit niciodată la asta. De ce să o facă? Nu muncise niciodată. Nu știa nimic despre acest subiect.

Se părea că nici despre sora lui nu știa prea multe, iar asta era o altă surpriză. Nu era sigur că mintea lui mai putea cuprinde multe vești de acest gen.

– E ciudat, nu crezi? spuse ea. Trebuie doar să ies din magazin și să mă uit în jos pe St. James's Street ca să văd Palatul St. James. Știu că e tot de pe vremea Tudorilor, dar are de jur împrejur clădiri și străzi. Trăsuri ce merg încolo și înapoi. Omnibuze, căruțe și mii de trecători. Pentru mine, nu e decât o clădire oarecare, mai mult sau mai puțin la fel cu alte palate. Toate arată măreț, dar – făcu un gest cuprinzător – cel de aici domină peisajul. *Arată* ca un castel.

– E unul din cele mai vechi, zise Longmore. De veacuri, nici unul din regii noștri n-a mai vrut să locuiască aici. Nici regele actual. Nici ultimul, nici cel de dinaintea lui. E pentru burlaci, fete bătrâne și văduvele eroilor de război... Glasul i se stinse treptat, pe măsură ce gândul i se contura în minte.

„Richmond Park. Hampton Court. Bineînțeles!“

– Fete bătrâne și văduve? repetă Sophy.

– În apartamentele aparținând regelui, care le sunt date spre folosință celor care au servit Coroana într-un fel special sau urmașilor acestora. E vorba în principal de femei singure, bătrâne, în mare parte. Și știi de ce Clara a venit aici.

Deși Longmore n-o mai vizitase de mult timp pe buna prietenă a bunicii lui, paznicii palatului îl recunoscuseră. În ajun o recunoscuseră și pe Lady Clara, așa cum i au și spus imediat, oferind informația înainte ca el să le-o solicite.

Probabil că se întrebau de ce Lady Durwich era așa de căutată de familia Fairfax în ultimul timp. Longmore îi lăsa să se întrebe și o îndemna pe Sophy să se grăbească prin labirintul de culoare spre apartamentul pe care Lady Durwich îl ocupase în ultimii douăzeci și cinci de ani.

Nu era însă atât de ușor să obțină reacția dorită din partea lui Sophy. Ea voia să admire turnulețele și ornamentele vechi și să se uite curioasă prin coridoarele care dădeau în curte. Era ca și cum ar fi încercat să conducă un copil.

– S-ar zice că n-ai mai văzut o grămadă de cărămizi dărăpănate de pe vremea Tudorilor până acum, mormăi el.

– Eu am un *magazin*, îi aminti ea.

– Așa-i. Șase zile pe săptămână. De la nouă dimineața la nouă seara.

– Câteodată, una dintre noi o duce pe Lucie la grădina zoologică, la amfiteatrul Astley sau la bălci. Dar n-am făcut niciodată o excursie de o zi în afara Londrei. E atât de interesant! Lucie ar fi foarte încântată.

– Ei bine, atunci Clevedon ar trebui s-o aducă aici în timp ce voi, cealaltă, vă spulberați concurența, conchise Longmore. Azi n-avem timp pentru un tur. Sunt câteva tablouri și statui frumoase, iar grădinile vădesc un grad agreabil de excentricitate. Deocamdată însă, tot ce ne interesează este Lady Durwich.

– Înțeleg.

– Să nu joci nici un rol, o sfătui el. De data asta, să fii dumneata însăși.

– O croitoreasă?

– Lady Durwich are o mie de ani, spuse el. Mă îndoiesc că mai există ceva pe lumea asta care s-o șocheze. Cu toate astea, sunt un tip de modă veche...

– Exact pe dos, aș spune.

– Și puțin timid...

– Asta-i primul lucru pe care l-am observat la dumneata. Timiditatea. Când ai năvălit în casa ducelui de Clevedon cu mare scandal...

– Destul de timid, de fapt prezentându-te prietenei bunicii mele drept *ma chère amie* – cu atât mai mult cu cât de fapt nu ești. Încă.

– Și nu voi fi niciodată, dar pot să mă prefac așa de bine, încât vei crede că e adevărat, râse Sophy.

– Problema este că nu pot să mă ocup de ea și de o femeie imaginară în același timp.

— Ai dreptate, zise ea după un moment de reflecție.

Puțin timp după aceea, un servitor îi introduse în salonul lui Lady Durwich.

Draga de ea căpătase și mai multe riduri și parcă se micșorase puțin, dar arăta remarcabil de bine, ținând cont că depășise nouă decenii de viață. Fusesse întotdeauna genul de femeie durdulie, liniștită, nici pe departe atât de încordată cum era mama lui, mereu de o politețe fără cusur. Pe vremuri, ea și bunica Warford formaseră împreună cu contesa de Hargate și alte câteva doamne unul dintre cele mai îndrăznețe grupuri din înalta societate.

— Longmore, nu te-am văzut de un secol, spuse ea întinzându-și mâna grăsuță plină de inele, pe care el o sărută galant. În ultimul timp, familia ta a fost neobișnuit de ocupată cu vizitele. Clara a trecut pe aici chiar ieri. Dar de asta ai venit, desigur. Mi-a spus că a fugit, prostuța de ea. I-am zis să plece direct acasă. Ce aiureli! „Nu-l iubesc“, auzi tu. Trebuia să se gândească la asta înainte să meargă pe terasă și să-i permită toate acele familiarități. Realmente, am fost uimită. Am crezut întotdeauna despre Clara că are mai multă minte. În acea clipă, privirea ascuțită a ochilor ei căprui se opri asupra lui Sophy. Dar cine e asta? Bătrâna doamnă își luă lornionul și o studie pe îndelete pe însoțitoarea contelui, din vârful pălăriei ridicole până la picioarele vârâte în botinele de mătase uimitor de nepotrivite. Arată familiar — dar nu-i una de-a voastră, știu. Asta nu-i o Fairfax.

— Într-adevăr, nu, Lady Durwich. Permiteți-mi să v-o prezint pe domnișoara Noiro, o cunoscută creatoare de modă.

Sophy se cufundă într-o reverență exagerată, exact ca aceea cu care îl tratase pe Valentine — panglici, funde și flori fluturând prin aer.

— Vai, vai, rareori mai vede omul așa ceva, comentă Lady Durwich când Sophy se ridică. O creatoare de modă, zici? Cum îi zice culorii ăsteia, domnișoară Noiro?

— *Cendre de rose*, milady.

— Roz cenușă? traduse el.

Ambele femei îi aruncară aceeași privire: „Ce tâmpit ești!“

-Domnișoara Noirot este croitoreasa Clarei, preciză Longmore. E profund îngrijorată în legătură cu trusoul surorii mele.

-Nu mai îndruga prostii, spuse bătrâna doamnă. Știu că ți-e greu, dar fă un efort. Nu mai am timp de pierdut - zece sau douăzeci de ani, cel mult. Poate ar fi mai bine să o lași pe tânăra doamnă să vorbească.

Lăsă deoparte lornionul și își îndreptă o privire radioasă, întrebătoare, spre Sophy.

-Ca să spun lucrurilor pe nume, milady, am observat că Lord Longmore, cu toate calitățile sale...

-Ah, ai descoperit câteva, așa-i?

-Cu toate calitățile sale, de exemplu un nemaipomenit upercut, un aer de comandă și un croitor excelent, continuă Sophy dând ușor din cap, ceea ce puse în mișcare fundele. În aceste domenii, ca și în multe altele, nu-i poți găsi vreun cusur. Cu toate astea, nu cred că fac o afirmație absurdă spunând că e mai puțin înzestrat în ceea ce privește tactul și puterea de convingere. Am impresia că pentru Lady Clara va fi nevoie de multă putere de convingere.

-Așa se pare, aprobă Lady Durwich. Am început să cred că e complet țićnită.

Atunci intră o servitoare aducând ceaiul, după care Lady Durwich își exercită îndatoririle de gazdă. Deși n-aveau timp de pierdut, Longmore presupunea că bătrâna doamnă nu se bucura prea des de musafiri - sau de cei tineri, în orice caz. Deși era înnebunit să obțină informațiile și să plece, știa că ar fi fost o mojićie să grăbească lucrurile.

Problema era că Sophy i se părea vârstnicei aristocrate cu mult mai interesantă decât necazurile Clarei. Și nu era de mirare, având în vedere șarmul ei debordant.

Când, în timp ce se bea ceaiul și se mâncau tartinele, Lady Durwich o întrebă dacă făcuse un tur al palatului înainte, Sophy se transformă instantaneu dintr-o modistă franțuzoaică sofisticată într-o tânără englezoaică emoționată.

-Lord Longmore abia a putut să mă urnească. Mă opream mereu cu gura căscată, asemenea unui copil. Ce minunat trebuie să fie pentru dumneavoastră să aveți un apartament în castel!

Nu mi-am dat seama că cineva locuiește aici – adică în afară de personal, știți.

– Dumnezeule mare, unde a fost fata asta? se minună Lady Durwich. N-ai auzit niciodată de apartamentele alocate?

– Domnișoara Noirot a locuit la Paris până de curând, spuse Longmore. E mai degrabă franțuzoaică.

– Părinții mei au fost englezi, îl corectă Sophy. Dar e adevărat că mi-am petrecut cea mai mare parte a copilăriei la Paris. Vedeți, sunt o simplă orășeancă.

– Domnișoara Noirot mi-a spus că asta e prima oară când a ieșit așa departe din Londra de când se află în Anglia, zise contele.

– Și acum că am văzut cum e la țară, mă minunez de curajul lui Lady Clara de a pleca de una singură. Drumurile sunt destul de bine întreținute, dar trebuie să te oprești să mănânci și să ai de-a face cu rânđași și alții de felul ăsta. Trebuie să plătești taxele de drum la bariere și să fii atent să nu greșești direcția. Nu se compară cu deplasarea prin Londra. Probabil că a fost într-adevăr disperată, de a fugit de acasă.

– Întotdeauna a fost o fată încăpățânată, deși oamenii au altă impresie, spuse Lady Durwich.

– Frumusețea angelică, explică Longmore. Curtezani ei îi dedică niște poezii elucibrante. N-o cunosc defel.

– O subestimează, spuse Sophy. Pentru că e așa de frumoasă, cred că n-are pic de minte.

– E femeie, pufni Longmore. La ce-i trebuie să aibă minte?

– Ca să se descurce cu bărbații care n-au deloc, replică Sophy. Nu e ușor. Milady, dacă ați dori să-mi spuneți cât de multe vă amintiți din conversația cu ea, poate că am găsi un indiciu asupra planurilor ei.

Asta avea să dureze o veșnicie.

Longmore se ridică de pe scaun și se duse la o fereastră care dădea spre curtea interioară. N-avea multe lucruri interesante de văzut: o alee pietruită și niște ziduri de cărămidă roșie ce se ridicau pe trei etaje, blocând lumina zilei.

Doamnele în vârstă erau guralive și uituce. Rarori povesteau ceva în ordinea corectă, în cea mai mare parte a timpului luând-o pe ocolite. În câteva ore urma să se întunece. Asta n-ar fi fost

o problemă; el și cu Sophy puteau călători și noaptea, dacă vremea nu le mai juca feste.

Ascultă cât de atent putu conversația femeilor, însă nu era o treabă ușoară. Minteia lui dorea să cuture pe alei lăturalnice în-tortochete, cu unghere și ziduri crăpate, ca acelea de acolo, din cea mai veche aripă a palatului.

Se gândi la sora lui și la ce spusese Sophy despre ea. Nu fuse-se plăcut.

Se gândi la părul lui Sophy, care i se revărsa pe spate și peste sâni, lungile bucle încrețindu-se și devenind aurii pe măsură ce se uscau. Se gândi la contururile sânilor sub cămașa de noapte de muselină subțire, la contururile coapselor, la locul dintre ele, triunghiul despre care știa că era pudrat cu aur.

Asta era cu mult mai plăcut.

Cu toate astea, simțea cum se sufocă. Camera era prea confortabilă și caldă. Apartamentelor din Hampton Court li se dusese vestea că erau dărăpănate, intunecoase și umede, însă Lady Durwich pusese să se facă focul, care arunca o lumină agreabilă în încăperea plină de fleacurile strânse de-a lungul deceniilor. În spatele lui, vocile femeilor se auzeau încet, în vreme ce discuta-tau ca două vechi prietene.

Evident că nu era de nici un folos acolo. La fel de bine putea pleca. În timp ce doamnele flecăreau, el le putea pune întrebări ofițerilor. Avea să-l găsească pe Fenwick și să-l pună să-i dea raportul. Abia ce hotărâse să-și ceară scuze, când Lady Durwich strigă:

– Dar ia stai! Știam eu că ai un aer familiar. Acum am înțeles! Ochii ăia. Țștia sunt ochi DeLucey, i-aș recunoaște oriunde.

Sophy simți că Longmore se întorsese de la fereastră cu privirea ascuțită.

Zâmbi politicos către Lady Durwich.

– Înălțimea Voastră nu e prima care spune asta.

– Nu-i de mirare, zise bătrâna doamnă. Nu poți uita ochii ăștia. Mi-a trebuit o clipă, totuși, să-mi amintesc legătura. Dar fostul conte de Mandeville era un bun prieten al soțului meu. Și apoi era Eugenia, Lady Hargate. Fiul ei cel mai mare,

Rathbourne, s-a însurat cu o fată din ramura tânără – nesăbuiții. Fiica lui Lady Rathbourne era preferata Eugeniei. Am văzut-o la înmormântarea ei. Îți amintești că ai cunoscut-o pe Lady Lisle, nu-i așa, Longmore? O roșcată drăguță. Nu sunt ăștia ochii DeLucey?

Expresia lui se schimbă foarte puțin, dar pentru Sophy fu de ajuns. Observă cum ochii lui negri se măriră și cum i se schimbă atitudinea: o idee mai atentă, ca un lup care dă de urma unui miros.

– Ah, da, nesăbuiții DeLucey, spuse Sophy cu o voce amuzată. Din câte știu, cei mai mulți au trăit în străinătate. Nu este pe de-a-ntregul imposibil ca unul dintre strămoșii mei să fi fost copil din flori.

Din momentul sosirii la Londra, ea și surorile ei fuseseră conștiente de riscul la care se expuneau. Marcelline putea să scape mai lesne, pentru că semăna cu tatăl lor, dar Sophy și Leonie moșteniseră ochii mamei DeLucey, și acei ochi mari, de un albastru intens, erau absolut deosebiți, după cum observase până și nonagenara lor gazdă.

„Nesăbuiții“ DeLucey – mai cunoscuți în Anglia drept Nesuferiții DeLucey – erau, și pe drept cuvânt, priviți cu neîncredere în cel mai bun caz și urâți în cel mai rău caz. Marcelline, Sophy și Leonie erau ultimele din familie. Holera îi ucisese pe toți ceilalți.

– La fel putem spune și cei mai mulți dintre noi, declară Lady Durwich.

Își luă lornionul și o studie din nou pe Sophy, care își păstră calmul. Avea ani buni de practică la masa de joc – fără a mai pune la socoteală servirea unor clienți foarte enervanți.

– Nu vreau să vă întrerup fascinanta discuție despre vremurile de altădată, dar ziua e pe sfârșite și se pare că încă n-am descoperit unde s-a dus Clara după ce a plecat de aici.

– Nerăbdarea tinereții, îl dojeni Lady Durwich. Asta i-am zis și Clarei. N-am priceput cum a putut să iasă neînsoțită pe terasă, mai cu seamă cu Adderley. Am impresia că nu avea nimic de-a face cu el.

- Cum să nu aibă de-a face cu Adderley când el a fost cel care a dezbrăcat-o pe jumătate? răbufni Longmore.

- De fapt n-a făcut-o, interveni Sophy. I-a împins decolteul în jos vreo câțiva centimetri și i-a deranjat cutele delicate ale corsetului. Știind că toate amănuntele de croitorie aveau să-l enerveze pe Longmore și să-i abată gândul de la neamul DeLucey, continuă:

- Vedeți, domnia voastră, corsajul era destul de adânc, țesătura era încrucișată pe piept în cute înguste. I-am brodat o cunună de trandafiri cu boboci, tulpini și frunze de jur împrejurul fustei, de la tiv până sus. Avea o broșă cu smaralde asortată, pe care i-am prins-o jos - așa, explică ea arătând zona dintre sâni corespunzătoare. Asta a permis expunerea frumoasă a unei mici porțiuni din cămășuță, a unei foarte fine și aurii...

- Da, da, cred că Lady Durwich a citit noianul ăsta de amănunte în *Spectacle*, i-o reteză Longmore. Așa cum am făcut-o noi toți.

- Am vrut doar să subliniez că Lady Clara a putut să apară în fața ochilor dumitale fraterni mai dezbrăcată decât era în realitate, bombăni Sophy.

- Ce importanță are? Era singură cu el, iar Adderley i-a răvășit rochia și a pretins că e cavaler încercând să ascundă fapta, când știa prea bine că nu putea fi ascunsă.

- Ah, dar dacă era cu adevărat cavaler, nu avea nevoie să ascundă nimic, remarcă Lady Durwich. Dacă ținea cu adevărat la ea, n-ar fi condus-o de la bun început afară pe terasă. Bineînțeles că nu i-am spus asta, nevrând s-o mai necăjesc pe biata copilă. Dar știa deja. Tocmai asta a pus-o pe jar. Mi-a zis că nenorocita aia de Bartham i-a trântit-o drept în față - sau a făcut o aluzie destul de transparentă. Potrivit Clarei, fusese și așa destul de rău să suporte umilința, dar să o suporte pentru un bărbat care o disprețuia era intolerabil. Am încercat să-i bag mințile în cap, dar știți cum le pune ea la inimă pe toate. Bunica ei poate că ar fi convins-o, știa întotdeauna cum. Dar eu parcă vorbeam la pereți. Nu știu cum se poate îndrepta această situație. Clara sigur nu crede că se poate - și de asta nu pot decât să mă tem pentru ea.

Capitolul 9

„HAMPTON COURT este un palat regal la treisprezece mile de Londra, ridicat de Cardinalul Wolsey și dăruit de acesta regalului său stăpân, Henry... Palatul și împrejurimile, care merită neîndoielnic atenția unui străin, sunt foarte accesibile dacă i se solicită politicos intrarea unuia dintre paznicii clădirii.“

Cruchley, *Imagini din Londra*, 1834

Cam la o eternitate după aceea, Longmore o mâna pe Sophy spre ieșire pe același drum pe unde intraseră. Ea zăbovea, holbându-se la ferestre și la coridoarele înguste și privind țintă ușile închise ca și cum ar fi putut să vadă prin ele.

– Ai fi rămas peste noapte dacă te-aș fi lăsat, mormăi el.

– Încercam doar să obțin toate informațiile. Să o convingi pe sora dumitale să se întoarcă la Londra nu va fi o treabă ușoară. Trebuie să înțeleg cât de mult posibil.

El nu voise să înțeleagă nimic în plus. Dezvăluirea lui Lady Durwich, pe deasupra tiradei lui Sophy despre Clara, îl lăsase într-o stare de agitație. Avea nevoie să iasă din acel apartament tihnit sau să spargă ceva.

Nu mai voia să-l omoare pe Adderley. Moartea era prea bună pentru el. Trebuia să fie bătut măr, să i se facă praf și pulbere pentru totdeauna fața aia arătoasă. Trebuia să sufere pentru tot restul zilelor sale pentru felul în care a o rănit pe Clara.

– Am preferat să ies de acolo, spuse el. Femeile și discuțiile lor despre *sentimente!* Nu-i tema mea preferată. Mai util a fost să-i descos pe paznicii palatului și pe servitori. Clara se pare că n-a stat de vorbă cu nimeni, în afară de Lady Durwich. Davis, pe de altă parte, a sporovăit cu un grădinar despre hanurile locale, iar omul i-a recomandat hanul Esher's Bear. Trebuie să plecăm.

– Știu, zise ea.

– Păi atunci?

- Vin.

- Pierzi vremea.

- Mă gândesc.

- Nu poți să mergi și să te gândești în același timp?

- Totdeauna ești așa de nerăbdător? replică Sophy. Dar de ce mai întreb?

- Am pierdut ore întregi.

- Nu mai mult decât sora dumitale. N-a putut călători prin furtună. A rămas peste noapte la un han. A trebuit să-și odihnească calul. Dumneata ai spus-o.

- Are un avans de o zi față de noi.

- Nu cred că trebuie s-o pornim la drum când ești într-atât de furios.

- Nu sunt furios. Și chiar dacă aș fi, asta nu ar afecta condu-sul trăsurii.

- Ești *extrem* de furios, stăruie ea. E de la ce am spus despre Clara, nu-i așa? Și ce a spus Lady Durwich. Și acum ai vrea să omori pe cineva. Sau să bați pe cineva. Și nu ne putem permite ca dumneata să te iei la bătaie, pentru că dacă ești arestat...

- N-o să fiu arestat, mormăie Longmore.

Sophy trecu în fața lui, forțându-l să se oprească, și îi luă din mână frâiele.

- Ascultă-mă. O să mă ocup eu de problema surorii dumitale.

- Dumneata! Asta nu poate fi reparat. M-am amăgit crezând că se poate. Nemernicul ăla i-a distrus reputația cu premeditare. N-a fost nici măcar dorință, naiba să-l ia. A fost cu sânge rece...

- O să mă ocup eu de el, repetă ea.

- Ești femeie! O negustoreasă! Ce dracu' crezi că poți face?

- N-ai idee de ce sunt eu capabilă să fac.

- Să minți, da. Să joci teatru, da. Să spionezi, da.

- Ești aristocrat neghiob și răsfățat. Nu știi nimic despre mine. Nu știi prin ce am trecut. Ești un copil. Un țânc. Un copil prea mare care-i lovește pe alții când nu i se face pe plac. Dumneata... Aah!

Longmore o luă de talie, o trase și o strânse la pieptul lui.

- Sunt un copil, zici?

Sophy se zbătu, dar era ca și cum s-ar fi luptat cu un zid de cărămidă. Contele vâri capul sub borul pălăriei înzorzonate și îi găsi gura. Atunci când ea își aminti să se tragă înapoi, era prea târziu, pentru că el o săruta deja. De data asta o făcea mai hotărât ca înainte.

Tânăra femeie simțea efectele sărutului din cap până-n picioare.

Își încleștă mâinile. Asta putea să facă. Putea să se lupte cu el. Se sili să-l lovească. Îi dădu câțiva pumni peste piept, dar era jalnic; și dacă ar fi izbit cu mai multă putere, probabil că rezultatul ar fi fost același.

Gura lui aspră și cinică era așa de caldă peste a ei, și el era așa de mare și cald, și puternic... și ocrotitor!

Și îl putea mirosi. Îi putea mirosi pielea și masculinitatea și era ca și cum fuma opium. Corpul lui masiv, mirosul și gustul lui îi anihilară voința și creierul.

Se dădu bătută. Corpul ei se mulă pe al lui și buzele i se deschiseră. Sărutul deveni obscur, adânc și periculos, și totul dispăru în afară de simțăminte. Senzații pe care nu le putea numi năvăliră în inima ei și o făcură să se zbată cu putere, apoi se învolburară mai jos, spre zona periculoasă, stârnindu-i o lăcomie pe care n-o mai cunoscuse vreodată.

Mâinile sale se desfăcură doar ca să se agațe de umerii lui, deoarece i se înmuiaseră genunchii și simțea că leșină. Își păstră cunoștința și totuși leșină, iar și iar.

Longmore o împinse de perete, cu gura încă stăpânindu-i-o pe a ei, în vreme ce limba o învăța tot soiul de păcate. Sophy nu se mai ținu de el și dădu frâu liber pasiunii, rezemându-se de perete, cu mâinile sprijinindu-se de cărămizile reci în vreme ce tot restul era fermecător de cald. El își puse mâinile pe perete de-o parte și de alta a capului ei, înconjurând-o, iar ea simți cum capul lui se înclina într-o parte, în timp ce o învăța încă o sută de sărutări păcătoase.

Auzi ceva, dar era departe și neimportant.

Apoi răsună mai tare.

Era cineva care își dregea glasul.

Deschise ochii în același moment în care Longmore își desprindea gura de a ei. De-abia ridicându-și capul, se uită în direcția zgomotului.

– Să-mi fie cu iertare, milord, zise o voce răgușită.

Contele își ridică încă puțin capul, numai ca să arunce o privire amenințătoare spre voce.

– Nu vezi că-s ocupat?

– Da, Înălțimea Voastră, spuse vocea. Dar...

– Aaaah! făcu Sophy împingându-l cât colo pe Longmore. Blestemat să fii! Îl împinse din nou, dar era ca și când ar fi împins zidul castelului.

El se uită spre mâinile ei înmănușate, cu ochii negri strălucind de amuzament. Un colț al gurii – gura lui înnebunitor de păcătoasă – i se ridică.

– Dă-mi drumul! țipă ea.

Longmore inspiră și respiră lent, apoi se dădu înapoi. Nu avea suficient timp să-și domolească excitarea, deși asta era partea cea mai ușoară. Chestiunea dificilă o reprezenta gânditul, pentru că mintea lui era caldă și turbure într-un chip plăcut. Ar fi preferat de o mie de ori să rămână în starea asta decât să se întoarcă la cea avută cu câteva minute înainte.

Cu ochii îngustați privi la autorul deranjului. Sophy nu era foarte răvășită, dar destul cât să nu lase nici o îndoială asupra celor petrecute. Pălăria îi alunecase într-o parte, buzele îi erau umflate și îl privea cu niște ochi mari, uimiți.

Arăta delicios.

– Îmi luam doar rămas-bun, spuse el cu o voce mai joasă și mai răgușită ca de obicei.

– Așa se cheamă asta? replică ea.

– Te las aici, cu Lady Durwich. Puteți vorbi despre sentimente după pofta inimii.

Sophy trase de funda de sub bărbie, desfăcând-o, își scoase pălăria și îl lovi cu ea. Îl lovi în piept și pe mână, apoi iarăși pe piept, după care se îndepărtă în grabă. Pălăria, atârând de panglicile din mâna ei, se lovea de fuste pe când înainta legănând din șolduri.

– O să te pierzi pe-aici fără mine, o avertiză el din urmă.

- N-aș crede, spuse ea fără a se întoarce din drum.

Longmore ridică din umeri și își îndreptă propria pălărie când observă că paznicul palatului era încă acolo. Stătea nepăsător la câțiva pași distanță.

- Voiai ceva? îl întrebă aspru.

Omul privi către o fereastră pe care se profila o siluetă întunecată.

- Lady Flinton e puțin cam formalistă, milord, spuse el pe un ton de scuză. S-a enervat în legătură cu ceea ce a numit „purtări imorale”. Mi-a cerut să iau măsuri.

Longmore își lovi ușor pălăria înspre silueta de la fereastră, apoi se duse după Sophy.

După cum se așteptase, ea o luase pe un drum greșit. O găsi în curtea cu ceas, bătându-și pălăria de fustă și uitându-se la orologiul astronomic.

- Ai spus că o să mă înjunghii dacă o să te mai sărut, îi aminti.

Privirea ei albastră, care nu mai era încețoșată, ci rece și alertă, se îndreptă de la ceas spre el.

- Am căutat o armă, dar se pare că nu era nici una disponibilă.

- Să te conduc la Camera Gardienilor? Acolo sunt tot soiul de sulițe, săgeți și alte chestii de înjunghiat.

- Da, negreșit.

- Din păcate, n-avem timp. Trebuie s-o găsim pe sora mea.

O luă de braț, însă nu era așa de ușor pe cât s-ar fi gândit. Partea superioară era ca o pernă mare. Trebui s-o apuce de partea de jos, lângă încheietură. Fu tentat să o ia de mână, dar bănuia că asta l-ar fi excitat din nou, și pierduseră deja foarte mult timp.

Nu chiar o pierdere, dar...

O prinse cu putere de antebraț și porni spre ieșire. Sophy îl urmă relativ docil. Din păcate, își zise el. N-ar fi refuzat încă o trântă.

Dar nu, trebuiau să plece.

- Credeam că o să mă lași aici, spuse ea.

- M-ai convins să nu o fac... cu o clipă în urmă... când erai sprijinită de perete, sub fereastra lui Lady Flinton.

- Ah, da. Și pentru că veni vorba...

- Da, sigur, oftă Longmore. Acum o să și discutăm despre asta.

– Bineînțeles că o s-o facem. Eram complet îmbrăcată, așa că să nu te folosești de scuza ținutei mele care te-ar fi ispitit.

– N-am nevoie de nici o scuză, dar așa putea comenta că ai prea multe haine pe tine.

Sophy îi aruncă o privire exasperată pe care contele o știa prea bine. Oamenii se uitau mereu așa la el. Cu toate astea, versiunea ei era fără pereche.

– Singura parte neacoperită era fața ta, îi spuse. Și gura ți se mișca fără încetare. Așa că a trebuit s-o fac să se oprească.

– Mă întreb de ce nu te-a înjunghiat nici o femeie până acum?

– Am reflexe rapide, spuse el.

Tânăra femeie își luă privirea de la el și se uită din nou spre ceas.

– Dacă asta i-a făcut Lord Adderley lui Lady Clara, nu-i de mirare că a dat de necaz. Este complet lipsit de eleganță din partea unui bărbat care are experiență cu carul să profite astfel de o fată inocentă.

Acesta era ultimul răspuns la care el s-ar fi așteptat.

– N-am profitat de tine. Era numai un sărut.

– Numai! ripostă ea.

– Nici măcar nu ți-am atins hainele, fără să mai vorbim că n-am încercat nici măcar să ți le scot. Își aminti că-și pusese mâinile pe perete – o parte a minții lui o fi gândit, probabil, că era mai bine să n-o atingă. Bineînțeles, să le scot ar fi fost o treabă de vreo două ore, continuă el. În orice caz, acum că ai o oarecare practică și eu am fost un dascăl competent, înseamnă că va fi mult mai greu pentru bărbații incorecți să profite de tine în viitor... Cu întârziere, afirmația ei îi ajunsese în creier. Ce vrei să spui, nu-i de mirare că Clara a dat de necaz?

– Nu sunt o femeie răsfățată. Am crescut într-o prăvălie din Paris. Am o afacere. Se presupune că sunt isteță. Ea e o fată inocentă care s-a aflat mereu sub protecția familiei. Dacă Adderley a sărutat-o astfel, n-a avut nici o șansă. E atât de nedrept!

Longmore nu profitase în mod josnic. Sophy nu era o fată crescută în puf care fusese protejată de lumea adevărată încă din copilărie. Ea era o modistă – din Paris! – a cărei soră îl transformase

pe ducele de Clevedon într-un idiot amețit. Nu putea fi incorect să o sărute. Oare era?

— Intenționezi să mă lovești din nou cu ciudățenia aia de pălărie? se interesă el. Sau poate ai vrea să te aranjezi și să ți-o pui înapoi pe cap înainte să ne întoarcem la trăsură?

Sophy îl lovi cu pălăria. El i-o smulse și se îndepărtă repede.

Putea auzi tocurile de piele ale botinelor ei extravagante lovind pietrișul în spatele lui și foșnetul fustelor pe când îl urma grăbită. Fără să se uite în spate, o lăsă să-l ajungă în apropiere de intrarea principală.

Gâfâind, cu fața îmbujorată, întinse mâna.

— Dă-mi pălăria, îi ceru.

Contele nu băgă în seamă mâna întinsă, dar îi puse pălăria pe cap de-a-ndoaselea și îi luă mâna s-o conducă la ieșire. Sophy se smulse de lângă el și se grăbi spre cea mai apropiată fereastră. Îi reflecta o imagine strâmbă.

— Arăți ca un gargui, remarcă el.

Tânăra femeie se apropie și mai tare de fereastră și se uită cu ochii mijiiți.

Peste o clipă, umerii i se scuturară și chicoti, apoi izbucni într-un hohot nestăvilat. Fundele și panglicile fluturau și dansau, iar Longmore se gândi că nu auzise niciodată ceva atât de minunat ca râsul ei.

Nu doar îl auzea, ci îl și simțea. Pătrunsese adânc în el, atingând un loc de mult ascuns, și era un sentiment ascuțit ca și când l-ar fi înjunghiat drept în inimă.

În secunda următoare, totul se sfârșise. Zâmbind, Sophy scutură din cap, apoi își scoase pălăria și și-o puse drept, încercând să se vadă în geam.

Longmore veni în spatele ei și i-o aranjă corect.

Ea se întoarse și îl scrută cu ochii ei mari, albaștri, strălucind de o expresie ce îi alarmă instinctele și îl făcu să devină prudent.

Nu zăbovi să înțeleagă. Pur și simplu ținu seamă de instinct.

Îi legă panglicile, după care se îndepărtă, în afara privirii aceleia albastre.

— Păi, atunci, mai bine am pleca, murmură el.

Sophy nu avea nevoie de explicații ca să priceapă că sărutul nu însemnase nimic pentru contele de Longmore. Era bărbat, și încă unul care nu era cunoscut pentru abținerea, nici chiar pentru fidelitate.

Pentru ea, de exemplu, fusese o experiență de viață șocantă. O lungă perioadă de timp nu apucase să se gândească nici un pic la Casa Noiroț sau la haine, cu excepția sentimentului că erau prea multe. În calea lor.

Dacă asta era reacția pe care o manifesta față de un bărbat, nu avea să-și permită niciodată o aventură: nu s-ar mai fi preocupat deloc de magazin.

Cum Dumnezeu reușise Marcelline? O minte mai puternică? Sau era căsătoria? Poate căsătoria avea un efect calmant.

Cu greu își putea imagina o perspectivă mai înfricoșătoare decât să se mărite cu Longmore. Era o catastrofă din atâtea puncte de vedere, că mintea ei refuza să o ia în considerație.

Trebuia să se liniștească. Totuși, chiar dacă era pe deplin conștientă că el procedase la fel ca toți bărbații, nu-i fu deloc lesne să-și întoarcă gândurile spre Lady Clara și cea mai simplă dintre părțile acestei probleme: încotro se îndrepta.

Răspunsul veni la câteva mile distanță de Hampton Court, la hanul Esher's Bear.

Era un stabiliment mare, aflat la răscruce de drumuri. Când sosiră, câteva trăsuri tocmai intrau în curte, iar altele ieșeau. Se îndreptau către Londra, își spuse Longmore.

– Diligențele spre oraș sosesc toate cam la aceeași oră. Poate că le-ai observat în timp ce mă așteptai la cafeneaua Gloucester. Sau poate că nu, fiind înconjurată de bărbați care încercau să-ți atragă atenția.

– Nu te preocupa de bărbații ăia, milord. Aveam ochi doar pentru dumneata.

– Măcar ai gust, remarcă el.

Și așa se sfârși acest schimb de cuvinte, pentru că el trebui să-și facă loc printre celelalte vehicule. Când opri trăsura, Fenwick sări rapid jos și se duse să prindă hățurile.

Îi trecu prin cap că băiatul – un mic vagabond, în definitiv – făcuse asta de nenumărate ori, încă de la început.

— Se descurcă atât de bine, observă Sophy în timp ce cobora. I-ai încredințat ieri caii la Bedford Square. E un lucru obișnuit?

— Mereu sunt băieți care pierd timpul pe-acolo, gata să-ți țină animalele pentru câțiva bănuți, spuse el conducând-o spre han. Dar ai remarcat chiar dumneata cât de repede și ușor sărise în spatele trăsurii ca să mă prăduiască. S-ar părea că a stat pe lângă niște grajduri sau hanuri de popas. Nu că cineva ar putea scoate de la el vreo informație. Poate dacă l-ai strânge în menghină.

— Îmi pare bine, de dragul acestei călătorii, dar să nu-ți închipui că mi-l poți lua.

— Nici nu m-aș gândi. Reed l-ar ucide în somn. Valetul meu e un om foarte posesiv. Chiar și acum am o bănuială că uneltește împotriva băiatului pentru că i-a luat locul.

Conversația se întrerupse odată ce intrară în han, ciocnindu-se de diverșii clienți. Peste câteva minute însă, diligențele pentru Londra plecară, agitația încetă și Longmore fu în stare să-l prindă pe hangiu și să-i îndruge povestea cu poșeta uitată.

Bărbatul își aminti imediat de cabrioleta cu cele două doamne. Îi arată chiar și însemnarea din registru: se prezentaseră ca doamna Glasgow și domnișoara Peters. Sophy recunoscuse scrisul elegant al tinerei aristocrate. Davis, care probabil nu era obișnuită cu mânuirea condeiului, își scrisese numele fals în litere mici, pătrătoase, ce arătau atât de dezaprobator pe cât puteau fi niște litere.

— Au plecat pe la amiază, spuse hangiu. Spre Portsmouth.

— Pe toți dracii, mormăi Longmore.

— Tocmai la Portsmouth s-au găsit să se ducă, spuse el când erau din nou în trăsură. Oraș portuar. Plin ochi de bordeluri, marinari beți și tot soiul de pești și codoașe în căutare de fraieri pe care să-i prostească. Și nave ce pleacă în cele patru zări. Europa. Irlanda. America.

Era mai rău, cu mult mai rău decât faptul că sora lui plecase singură la drum.

Era conștient că valurile de panică se ridicau și încercau să-l cuprindă. Reuși să le domolească.

— Nu poate pleca din țară, vru Sophy să l liniștească.

-Nu știe asta, replică el. O să încerce. Într-un loc mișunând de șarlatani și de ticăloși gata să profite de pe urma unei fete naive. O s-o miroasă de la o poștă, o domniță răsfățată complet neștiutoare.

-Nu e de una singură. O are pe Davis. Oricine vrea să ajungă la Lady Clara trebuie să treacă de cameristă. Davis poate că a cedat mofturilor stăpânei, dar a mers cu ea ca s-o protejeze.

-O amărâtă de femeie, bombăni el.

Sophy nici nu trebuia să se uite. Simțise îmbătoșarea, acel ceva în aer care-i dădea de știre că își ieșise din pepeni. Din nou.

-De ce trebuie să presupui că toate femeile sunt plăpânde?

-Pentru că așa sunt. Pot să te ridic cu o singură mână. Poți și tu să mă ridici, chiar cu amândouă mâinile?

-Ăsta nu-i singurul fel de putere, îi atrase ea atenția.

-E camerista unei lady, spuse Longmore. Este deasupra servitoarelor. N-are nevoie să ridice greutate.

-Se trezește la orice oră și iese din casă pe orice vreme. Când nu o însoțește la dans pe stăpâna ei, cârpește, curăță și face ordine. Dacă milady se îmbolnăvește, camerista ei e cea care se ocupă de oblojirea ei, în vreme ce doctorii și rudele dau ordine. Camerista aleargă pe scări zi și noapte, aducând și cărând diverse. E cu ochii pe servitorii de rând, asigurându-se că milady are parte de un tratament corespunzător. Nici o ființă plăpândă n-ar supraviețui o jumătate de zi.

Longmore o privi drept în față. Nu se gândise niciodată mai mult de câteva clipe la femeia care avea grijă de sora lui. Observase doar că era urâtă și că semăna cu un buldog.

-Sunt de acord că e puternică, admise el. Nu e mai puțin adevărat că e doar o femeie.

-O femeie extraordinară, preciză Sophy. Lord Adderley reprezintă pentru Lady Clara un pericol mai mare decât destrăbălății din Portsmouth.

-Este limpede că ai avut prea puțin de-a face cu marinarii.

-Habar n-ai tu, zise ea pe un ton misterios.

Așa se părea.

-Atunci, luminează-mă, îi ceru el.

– Sunt o croitoreasă. O modistă. Toată lumea știe că suntem o pradă ușoară.

– Tu nu pari să știi asta, spuse el. Ești al dracului de refractară.

– Fusesse o ironie.

– N-am înțeles o iotă.

– În plus de asta, am motive serioase să fiu refractară, ceea ce ți-am explicat seara trecută. Nu-mi spune că n-ai înțeles.

– N-am fost foarte atent, mărturisi el.

– O să mă faci să-ți dau una.

– O să ai nevoie de o cărămidă, o atenționă el.

– Țintesc foarte bine, se laudă Sophy.

Ajunseră la poarta Cobham, unde aflară – în caz că aveau vreun dubiu – că vehiculul trecuse pe acolo cu o zi în urmă.

Soarele se apropiase de orizont. Apunea pe la ora opt. Aveau un drum lung până la Portsmouth, mai mult de cincizeci de mile. Mulțumită anotimpului și lunii, nu aveau să călătorească într-o beznă completă, asta dacă vremea nu le va juca din nou vreo festă.

De data asta Longmore nu intenționa să se mai oprească, nici dacă un uragan le mătura calea.

Se uită la ea. Pălăria i se mai dezumflase oarecum. Panglicile erau mai mototolite și florile nu mai erau așa de vesele ca înainte. Nu era de mirare, după ce încercase să-l bată cu ea. Amintindu-și, zâmbi.

Era un leac nemaipomenit pentru supărare.

– Povestește-mi despre marinari. Ai vărsat ceai fierbinte peste ei? S-au împiedicat de propriile lor săbii?

– Știai că poți ucide pe cineva cu un ac de pălărie? replică ea.

– Nu știam. Vorbești din experiență? Ai omorât pe cineva? Nu că aș visa să-ți aduc vreo critică.

– Am provocat doar o rană. Este uimitor de eficace. Căpitanul cu pricina a țipat ca o fată și a leșinat.

– Ce păcat că nu ai fost răspunzătoare cu educația surorii mele, murmură el.

– Șmecheriile astea n-ar fi ajutat-o prea mult. Ar fi avut nevoie de experiența unei vieți întregi, și chiar și așa ar fi putut cădea în capcană. Adderley e un bărbat plin de farmec și are maniere de cuceritor. Lady Durwich e însă de altă părere: după ea, Clara

încerca să-l facă pe altul gelos ori era supărată pe cineva. Poate că ea era geloasă, și atunci s-a comportat în stilul „Las' că-ți arăt eu ție“ sau „O să ți-o plătesc eu“ sau...

– Întotdeauna e așa? o întrerupse el. Minte ta băgăcioasă nu stă niciodată liniștită?

– Dacă n-am fi fost înzestrate cu imaginație, Marcelline, Leonie și cu mine n-am fi ajuns unde suntem azi. Dumneata n-ai nevoie să te gândești la așa ceva. Bărbații conduc lumea, și lumea e făcută în interesul nobililor. Dar femeile trebuie să-și închipuie, să viseze. Chiar și Lady Clara. Noi am învățat-o să viseze și să îndrăznească un pic – și refuz să mă simt vinovată pentru asta – dar am fost un fel de Pygmalion? Și ar fi trebuit să...

– Referințe clasice, pufni el. Clevedon face asta mereu. Acum și tu. Cine era Pygmalion?

– Sculptorul care a creat o statuie frumoasă și...

– Ăla, exact. Și ea a prins viață.

– Da.

– Cum de știi toate astea? Când găsește timp o negustoreasă să învețe cine era Pygmalion? Unde învață ea să scrie texte elaborate?

Sophy îl privi cu un interes politicos, expresie care îi transformă fața cea aproape frumoasă într-o mască rigidă.

– Nu te miri când un gentleman poate vorbi, citi și scrie în trei sau șase limbi, poate ține cuvântări în Parlament, poate face experiențe de chimie, poate scrie lucrări despre botanică și înființează sau contribuie direct la o jumătate de duzină de acte caritabile? Nu te întrebi niciodată când găsește un nobil timpul necesar să facă toate astea? Ia-l, de exemplu, pe doctorul Young.

– N-am auzit niciodată de el.

Sophy îl lămuri. Tipul murise cu câțiva ani înainte. Fusesse un fenomen. Medic la Spitalul St. George. Activase în Comitetul Longitudinii, în consiliul de redacție al *Almanahului Nautic*, în Societatea Regală. Scrisese despre geologie și cutremure, despre lumină și armonia muzicală, făcuse calcule legate de asigurările de viață. Contribuise chiar la descifrarea Pietrei de la Rosetta¹.

¹ Stelă egipteană din anul 195 î.Hr., din timpul regelui Ptolemeu al V-lea, găsită în orașul egiptean Rosetta (Rashid) (n.tr.)

Mintea lui Longmore se întoarse la conversația cu Lady Durwich și la ce spusese ea despre nesăbuitii DeLucey. Își aminti de Lady Lisle, care își petrecuse cea mai mare parte din anii de după căsătorie călătorind în Egipt cu soțul ei. Era și o femeie plină de șarm, care emana o energie asemănătoare...

Se întoarse să o studieze pe Sophy... și descoperi că Fenwick stătea atârnat peste acoperiș. Se răsti la el:

– Ce crezi că faci?

– Ascultam, spuse băiatul. Cestiile care le vorbiți voi, grangurii.

– Cestiile, îl corectă automat Longmore.

– *Cestiile*, repetă puștiul. Își pusese brațele încrucișate pe acoperiș, așezându-se comod. E ca și când ascult povești. Ce era aia despre porcar¹ și nu știi cum?

– Pygmalion, spuse ea. Începu să-i povestească, neprecupețind adjectivele și adverbele. Istorisirea dură preț de câteva mile. Apoi se lansă în alte povești: Atalanta² și merele, Icar și aripile sale, de unde ajunse la Ulise și peregrinările lui.

S-o asculte acum fu o cu totul altă experiență decât atunci când îi citea articolele despre modă. Când vorbea, prelua personalitatea eroului. Îl vrăji nu numai pe băiat, dar și pe Longmore, care uită cu totul de Lady Lisle.

Nimeni nu-l lua pe Lord Longmore drept un intelectual remarcabil. Cu toate astea, fiind un om simplu, se agăța de o temă și nu-i mai dădea drumul. Sophy îi alungase lesne din minte aluzia lui Lady Durwich la cei din familia DeLucey. Nu era greu să-i abată atenția.

Știa că lui nu i-ar fi păsat deloc dacă ea se trăgea din Ne-suferiții DeLucey. Nu i-ar fi păsat nici că membrii clanului Noiroț se bucurau de aceeași proastă reputație. Necazul era că, de vreme ce lui nu-i păsa, ar fi putut să creadă că informația

¹ Joc de cuvinte în engleză în original. Pig man – om porc, asemănător la pronunție cu Pygmalion (n.tr.)

² Personaj din mitologia greacă, iubitoare a vânătorilor, care refuzase să se mărite până când nu era întrecută la fugă de un erou. Meleagru, primind ajutor de la Afrodita sub forma unor mere fermecate, a reușit să o întreacă și a luat-o de soție. (n.tr.)

nu era un secret ce trebuia păzit cu strășnicie. Dacă Sophy ar fi putut să i-o scoată din minte – unde, cugetă ea, nu mai era prea mult loc – diminuea riscul ca el să comenteze cu glas tare cu oricare dintre prietenii lui.

Odiseea îi purtă de-a lungul următoarelor două schimbări ale cailor. Apoi, Longmore hotărî că ea arăta obosită și înfometată. Pe când mâncau pe fugă la un han, o îndemnă să se odihnească.

– Luna e sus de la începutul după-amiezii, sublinie el. Va apune în primele ore ale dimineții. Trebuie să mă concentrez la drum, iar fantasticele aventuri ale eroilor greci mă distrag prea mult. Și Fenwick trebuie să doarmă.

Ținu caii în pas constant și îi lăsă să galopeze pe porțiunile de șes. Din când în când, îi atrăgea atenția asupra unor privești pe lângă care treceau, câteva dintre ele fantomatice în lumina lunii, cum ar fi Devil's Punchbowl sau spânzurători pe marginea drumului.

În cea mai mare parte a călătoriei păstrară însă tăcerea. Sophy se trezi de două ori și descoperi că adormise pe umărul lui. Asta era ceva. Chiar și cu arcurile excelente și cu întreținerea riguroasă, nici o călătorie cu trăsura nu era perfect lină.

Când, trezindu-se a doua oară, se trase repede într-o parte, el râse:

– Știam că ești obosită.

– Trăsura se leagănă, ripostă ea.

– Mai dormi, dacă ești în stare. Mai avem destul de mers. Sper numai să putem ajunge la Portsmouth înainte de apusul lunii. Nu sunt prea dornic să mă strecor pe străzi pe care nu le cunosc în bezna de dinaintea răsăritului.

Capitolul 10

„Fericit cu adevărat va fi vizitatorul care este atât de norocos încât să se afle la postul de comandă când o navă militară de primă mână iese din port. El se va bucura de una dintre cele mai grandioase privești din lume, castelul

maiestuos de la prova, și va auzi sunetul uluitor al tunurilor ei când, în trecere, salută drapelul garnizoanei."

*Ghidul pentru New Portsmouth, Southsea,
insulele Anglesey & Hayling, 1834*

Când ajunseră la Portsmouth, luna era la apus. Cu toate astea, tot ce trebuia Longmore să facă era să țină drumul principal, de-a lungul căruia se înșirau multe stabilimente cu aspect prosper. Pentru găzduire avea de ales între două hanuri, Fountain și George. Optă pentru cel de-al doilea, pentru că Poșta Regală pleca de acolo. În plus, era și hanul care-i fusese recomandat cameristei Clarei.

După ce-l trimise pe Fenwick să stea la taclale cu servitorii și grăjdarii, o conduse pe Sophy în han.

Era sigur că trebuia să se bazeze în principal pe Fenwick, deoarece hangiul, la câți clienți avusese, probabil că nu-și mai amintea de cele două femei. Dacă Clara se comportase la fel ca până atunci, însemna că stătuse mai retrasă, lăsând-o pe Davis să ia camera și să aranjeze masa și restul. Femeile urâte aveau tendința să nu facă o impresie durabilă.

Hangiul declară că nu văzuse două femei ce călătoreau împreună, iar registrul îi confirmă spusele.

Longmore se îndepărtă să discute cu Sophy.

—Ar fi cazul să poposim aici. Nu putem face prea mult la ora asta.

—Dar ai spus că pe la ora patru va răsări soarele. Sophy își scoase ceasul de buzunar care îi atârna de cordonul rochiei de călătorie și constată: E abia două și jumătate.

—Și tu arăți ca dracu', observă el. Trebuie să dormi.

—Am dormit în trăsură, protestă ea.

Dormise rezemată de umărul lui, gândilându-l cu decorațiunile ridicole de pe pălărie. Aluneca tot mai jos, apoi, la un moment dat, se trezea tresărind.

Lui i se părea adorabilă — un gând ciudat, ținând cont de personalitatea ei, dar așa era. Era o fată complicată. Asta o făcea

atât de interesantă. Asta, plus gura delicioasă, parfumul și silueta perfectă.

– Nu a fost un somn propriu-zis, spuse el. Ideea este că arăți ca dracu'. Ignorându-i protestele, îi luă o cameră, comandă de mâncare și ceru o cameristă. Trebuia să o scoată cineva din haine și s-o bage în pat. Mai bine să nu fie el, că atunci nu s-ar fi odihnit nimeni.

Sophy avea o foarte vagă amintire despre ce se întâmplase după ce ajunseseră la han. O cuprinsese oboseala, într-un val uriaș ce trebuie să se fi acumulat de săptămâni întregi. Pur și simplu o inundase. Abia dacă-și putea ține ochii deschiși.

Longmore se agitase în jurul ei și le poruncise tuturor să iasă. Insistase să aibă o cameristă și își aducea vag aminte că aceasta sporovăia pe când urcau pe scări spre cameră. Pusese să i se trimită o masă ușoară și Sophy înfulecase tot, surprinsă cât de foame îi era. Se spălase și se dezbrăcase – având în vedere ora – cu ajutorul foarte amabil și răbdător al cameristei. Probabil că Longmore îi dăduse un bacșiș generos.

Fiind atât de obosită, nu se aștepta să adoarmă. Cu cât căutarea se prelungea, cu atât îi sporea îngrijorarea cu privire la Lady Clara. Îl convinsese pe Longmore că sora lui era în siguranță sub paza lui Davis, dar ea însăși nu avea aceeași certitudine.

Probabil că dormise totuși, pentru că o trezi zgomotul. Era atât de amețită, încât îi trebuiră câteva clipe să-și dea seama că bătea cineva la ușă.

Se ridică brusc în capul oaselor, cu inima bătând iute, și observă că lumina soarelui la răsărit inunda camera. Cât de mult dormise?

Se dădu jos din pat împleticindu-se, își găsi halatul pe un scaun din apropiere și tocmai îl puneă pe ea când auzi vocea contelui.

– Unde naiba e blestemata aia de cameristă?

Sophy alergă spre ușă și o deschise.

Longmore stătea pe coridor, îmbrăcat în aceleași haine pe care le purtase pe drum. Nu dormise? Cu siguranță că nu se bărbierise. Umbra de pe maxilarul lui îl făcea să arate mai periculos decât oricând.

— Clara e aici, o anunță el.

— Aici? În han?

— Nu. Adică, dacă e aici, nu mi-a spus nimeni. Dar n-a părăsit Portsmouth încă. N-ar fi trebuit să te trezesc...

— N-ar fi trebuit să mă lași să dorm, îl întrerupse ea.

— Lasă asta. Am nevoie de ajutorul tău. Oamenii devin bănuitori când un bărbat se interesează prea îndeaproape de soarta unei tinere. Încep să mintă. Lui Fenwick îi lipsesc metodele tale fermecătoare de a scoate informații de la cei ce nu prea vor să vorbească, iar eu am probleme în a-mi stăpâni mânia.

— Dar ai căutat și fără mine, spuse ea cu reproș.

Longmore trecu pragul ușii, iar Sophy se retrase cu doi pași. Se uită spre picioarele ei. La fel făcu și ea. Era desculță.

— Unde-ți sunt papucii?

Fără a mai aștepta răspuns, se îndreptă spre pat, găsi papucii și arătă spre un scaun. Ea se așază.

— Pot și eu să-mi pun...

— Nici măcar nu te-ai trezit bine.

Îngenunche și îi luă piciorul, vârându-l în papuc, după care rămase în acea poziție, privind-o neclintit.

— Sunt trează, insistă ea. Pot să o fac.

Longmore ieși din transă și îi puse și celălalt papuc, apoi se ridică.

— Nu trebuie să mergi de colo-colo desculță.

— Nu mergeam de colo-colo — și nu trebuia să cauți fără mine.

— Aveai nevoie de somn, spuse el. Ai obiceiul de a te culca la ore nepotrivite.

— Sunt o femeie care muncește, spuse ea.

— Ar trebui să renunți la asta.

— *Poftim?*

— Toată chestiunea asta e ridicolă. Sora ta s-a măritat cu un duce. I-am spus lui Clevedon... Longmore nu-și duse afirmația până la capăt.

— Ce i-ai spus?

— Nu mai contează acum.

— Ba da, contează mai mult ca oricând, se încăpățână ea.

— Vrei s-o găsim pe Clara sau să te certî?

- Preferabil amândouă.

- Nu mă scoate din sărite. N-am timp să te strâng de gât. Fenwick și cu mine ne-am sculat când se crăpa de ziuă...

- Fără mine.

- Fără tine, admise el. S-au auzit niște împuşcături groaznice. Am fost informat că se procedează așa de două ori pe zi, la răsărit și la apus. După aceea, mi-am dat seama că nu mai are rost să încerc să adorm, așa că m-am dus împreună cu Fenwick la docuri. Mi-a luat ceva timp să găsesc zona care ne interesa, dar am reușit până la urmă. Am aflat ce nave de pasageri au plecat începând cu ziua când presupunem că a sosit Clara aici. Suntem destul de siguri că nu se afla la bordul nici uneia dintre ele, dar o să-ți explic toate astea mai târziu. Am venit doar ca să-ți spun să te grăbești.

- Prea bine.

Sophy se ridică de pe scaun și se îndreptă spre lavoar. În ciuda trezirii bruște, era încă amețită. Umplu bolul cu apă și se spală pe ochi, ceea ce îmbunătăți situația. Se ștergea pe față când i-o văzu pe a lui în spatele ei, în oglindă.

- Nu poți să te miști mai repede? bombăni el.

- O să dureze cel puțin o jumătate de oră dacă n-am parte de ajutorul cameristei.

- Nu știu unde a plecat sau ce face. Tot ce știu e că atunci când am cerut una acum câteva momente, mi s-a spus: „Imediat“. Asta ar putea să însemne ore bune de acum încolo. Aici e ca la casa de nebuni. Majoritatea servitorilor se pare că sunt în salon alergând înnebuniți încolo și-ncoace, servind micul dejun.

Făcu semn către rochia de călătorie pe care o purtase ieri și pe care camerista o așezase cu grijă pe un scaun.

- Pune-ți-o pe tine! Nu mergem la parada modei.

- Nu pot s-o îmbrac așa, pur și simplu! Cum poți fi atât de mărginit?

- Foarte simplu, spuse el. Nu-i nevoie de nici un efort.

Mai târziu, când avea timp, când putea să vadă limpede, intenționa să-l lovească cu ceva mai mare decât o cărămidă.

Își găsi cămășuța, jupoanele și corsetul și le întinse pe pat. Obosită și supărată - poate și pentru că era cine era și nu putea

rezista să nu se joace cu focul — își scoase halatul, apoi cămașa de noapte.

Ar fi procedat la fel dacă ar fi fost cu surorile ei și în mare grabă să plece. Își dădea totuși seama foarte bine că nu era cu surorile ei.

— La naiba!

Se uită la el peste umăr în vreme ce-și punea cămășuța. Se întorsese cu spatele, ferindu-și ochii de nuditatea ei.

Asta era amuzant. Buna dispoziție îi mai reveni.

— Ai putea încerca să trimiți după cameristă, îi sugeră.

— Pentru nimic în lume.

— Atunci uită-te, spuse ea. Nu-mi pasă. Nu sunt pudică.

Asta nu era o minciună. Doar pentru că își câștiga existența croind haine, nu însemna că îi era rușine să stea dezbrăcată. Chiar și în fața lui. În special în fața lui. La urma urmelor, era o Noiroț.

— Nu mă uit, murmură el. Nu sunt nici eu pudic, dar trebuie să-mi țin firea. Pe Jupiter, ești dracul goll!

Își trase pantalonașii și îi ajustă pe talie. Își puse juponul și îl legă. Își aranjă corsetul pe pat și începu să-i aranjeze șireturile.

— De ce durează așa de mult? întrebă el, apoi se întoarse. Pe toți dracii, ce faci?

— E unul din noile corsete pe care le-a inventat Marcelline, îl lămurii ea. Poate fi îmbrăcat fără ajutor. Dar camerista n-a înțeles cum merge treaba și eu eram prea obosită ca să-i explic destul de clar, se pare. A desfăcut șireturile și eu trebuie să-i...

— Pot să le înnod eu, se oferi contele. De fapt, sunt chiar priceput la asta.

— Asta nu mă miră, zâmbi Sophy. Își trase corsetul peste cap și își vârî mâinile prin bretele, după care îl strânse peste piept.

Pe când își potrivea bretelele, Longmore se apropie în spațele ei.

— Înainte să-l îmbraci, trebuie să-l înnozi în partea de jos, explică ea. Apoi nu mai ai decât să-l pui pe tine și să l strângi în față.

— Ingenios.

— Dar ea a dezlegat nodurile, așa cum se obișnuiește.

— Văd asta.

Sophy îi simțea mâinile la baza spatelui ei, înnodând șnurul. Longmore îl trase prin bride și îndreptă banda îngustă în vreme ce înainta hotărât spre omoplați, trăgând cu tăria cerută.

Cu siguranță că se pricepea. Câte femei o fi dezbrăcat?

Mâinile lui erau calde pe spatele ei. Răsuflarea lui era și ea caldă, o simțea pe gât. I se ridicară firișoarele de păr de pe ceafă.

Când termină, nu se îndepărtă imediat. Mâinile îi rămaseră pe șoldurile ei. Stătea așa de aproape, că-i putea auzi răsuflarea accelerată. Îi simțea căldura trupului masiv – sau era propria ei căldură? Se găsea la o distanță atât de mică, încât tot ce trebuia să facă era să se lase puțin pe spate...

Inima-i bătea cu putere, și diavolul lăuntric îi înnegură mintea, îndemnând-o să se lase pe spate așa, puțin. „Nu vrei să simți mâinile astea îndemânaticе și pricepute pe tine, pe pielea ta?” părea că-i șoptește. „Nu vrei trupul ăsta puternic pe al tău? În tine?”

Apoi vocea slabă, cea pe care i-o insuflase verișoara Emma, interveni: „Și ce se întâmplă cu puterea ta, dacă cedezi astfel?”

Deja cedase diavolilor ei interiori și se jucase cu focul: își aruncase cămașa de noapte și îi oferise deja spectacolul nudității. Era o nesăbuintă teribilă – chiar și pentru ea – să uite de ce se afla acolo.

Lady Clara. Totul depindea de ea. Magazinul. Viitorul celor trei surori. Succesul sau un eșec înjositor. Dowdy învingându-le, râzând de ele.

Încruntată, își adună stăpânirea de sine.

Longmore o întoarse și îi îndepărtă mâinile de pe corset. O trase încă o dată cu putere, apoi îi legă rapid șireturile în față.

Ea se duse spre scaun și luă una din mânecile bufante.

– Doamne, chiar trebuie? murmură el. Vocea îi era joasă, vocea aceea întunecată, primejdioasă, ce-i întuneca mintea.

Își ridică privirea spre el. Își trecea degetele prin păr.

Sophy voia să-și smulgă părul. Dar era o Noiroț.

– Ai observat cât de mari sunt mânecile rochiei mele? spuse ea liniștită. Dacă n-ar fi bufante, ar arăta de parcă aş avea niște fuste atârându-mi de umeri. Trăgându-și mâneca pe braț, urmă: Ai spus că lumea era bănuitoare față de tine. Te-ai uitat

În oglindă? Măcar unul din noi trebuie să arate respectabil. Și nu o să dureze mult. Leonie le-a inventat pe astea.

– Toate sunteți extrem de inventive, remarcă el. În timp ce ea își lega șiretul superior de breteaua corsetului, o iscodi: De ce ți-ai pus pe tine îmbrăcămintea asta complicată?

– Asta ar purta una dintre iubitele tale mondene, îi explică ea cu răbdare. Deși n-am nici o îndoială că hainele lor n-ar fi croite la fel de bine. Sau n-ar fi după ultimul răcnet al modei.

– Lasă-mă pe mine, îi zise Longmore. Ești tu flexibilă, dar eu pot vedea mai bine ce fac.

În timp ce el lega șireturile, ea potrivea benzile mânecii peste cele ale cămășuței și netezea țesătura.

Totuși, când Sophy luă un ciorap, el se dădu un pas înapoi. Dar nu se întoarse. Tremurând, era conștientă de privirea lui arzătoare, fixată pe ea în timp ce își trăgea repede ciorapii și își lega jartierele.

Imediat ce termină cu asta, el înșfăcă rochia și i-o trase pe cap. Încercă să-i îndese mâinile înăuntru și înjură.

– Nu-i loc, la dracu'! E ca și când ai încerca să împingi o pernă prin gaura cheii.

– Vără mânecile prin ea, îl sfătui Sophy. Sunt umplute cu puf. Se vor strânge destul, dar trebuie s-o faci cu atenție.

– N-am văzut în viața mea un model mai idiot la o rochie.

– Nu-i atât de complicat. Calmează-te numai.

– E ușor pentru tine s-o zici.

Era ușor de zis, într-adevăr, se gândi ea. Simțămintele erau altă poveste. Nu era deloc calmă. Nici un bărbat n-o ajutase vreodată să se îmbrace sau să se dezbrace. Apropierea era aproape dureroasă.

– O să fac eu partea stângă și tu pe cea dreaptă.

Lucră repede, în liniște. Odată ce terminară cu mânecile, el știu cum să continue. Se așeză în genunchi pentru a-i îndrepta fusta, apoi sări în picioare, îi apucă pălăria, i-o aruncă pe cap, îi legă panglicile și o împinse către ușă.

– Botinele, spuse ea. Botinele mele.

Contele privi în jos spre picioarele încălțate în papuci.

– Asta e de-a dreptul diabolic!

Îi găsi botinele, o împinse pe un scaun și i le trase pe picior, după care o luă de mână și o ridică atât de brusc, încât Sophy căzu peste el.

Măinile lui o cuprinseră. Slobozi alte câteva înjurături și sări într-o parte ca și când ar fi fost contaminată.

– Mă jur, faci toate astea dinadins ca să mă înnebunești, spuse el.

„Și eu ce să mai zic?”

Mai fusese sărutată și de alți bărbați, iar el îi arătase că există o cu totul altă lume a sărutului. Însă acea intimitate nici nu se compara cu asta, cu atingerea desuurilor ei, a rochiei, a pielii. Înăuntrul ei, tremura toată.

În exterior, era o Noirot.

– Puteai să trimiți după cameristă, replică într-un târziu.

El se repezi către ușă și o deschise. În vreme ce stătea acolo, fornăind nerăbdător, ea își găsi mânușile și sacul de mână. Când păși pe ușă, contele bombăni ceva în barbă. Ciudat, dar suna a franceză.

Longmore o duse pe Sophy pe Broad Street, unde se aflau hanurile la care poposeau călătorii în drum spre diferite destinații.

Era o minune că nu se rătăcise, dat fiind că ea îi distrusese creierul. Ce rămăsese din el.

Nu era un bărbat ce putea fi zdruncinat cu ușurință, însă ea o făcuse. Pur și simplu își azvârlise cămașa de noapte și, calmă, își trăsese cămășuța peste trupul dezgolit – superbul și complet despiuatul său trup!

O văzuse din profil și imaginea i se întipărise adânc în minte: piele netedă, albă, sâni cu o formă perfectă și cel mai frumos fund din câte văzuse în viața lui – și văzuse, nu glumă.

Mai apoi, să o și ajute la îmbrăcat...

Corsetul ăla nenorocit. La final rămăsese cu mâinile tremurânde, luptându-se cu el însuși să nu desfacă ceea ce tocmai legase. Mai degrabă s-ar fi luptat cu o tavernă plină de mari-nari beți.

Și blestematele alea de mâneci bufante – ce puteau fi aranjate la locul lor doar dacă-i atingea decolteul.

Avea s-o strângă de gât pe sora lui. Și pe Adderley.

Între timp, Sophy frunzărea calmă un ghid al orașului Portsmouth pe care el îl cumpărase de la hotelul George cu câteva ore în urmă.

— Asta a fost o idee excelentă, spuse ea cu mirare în glas.

— Mai am astfel de idei din când în când, zise el. Nu sunt genul de călător care citește ghiduri de călătorie, dar am venit destul de rar în Portsmouth. La curse la Goodwood sau Soberton adesea. Aici, aproape niciodată. M-am gândit că informațiile din carte ar fi mai de încredere decât cele furnizate de un hangiu istovit, și am știut că ar fi o uriașă pierdere de vreme să rătăcim așa, fără țintă, întrebând la fiecare han sau ghișeu de bilete despre Clara. Ghidul ăsta, după cum vezi, limitează posibilitățile.

— Doar două nave poștale pleacă duminica, remarcă ea, arătând cu degetul spre anexa cu lista navelor. Una spre Ryde¹.

— Nu cred că Insula Wight e destul de departe pentru Clara.

— Mai e o cursă duminicală spre Irlanda. Pleacă spre Plymouth, apoi Cork, de-acolo la Liverpool. Sosește aici dimineața.

— Te mai miri de ce te-am grăbit așa? Dar primele nave cu aburi nu pleacă înainte de șapte, așa că mai avem cam o jumătate de oră până atunci. Cea spre Ryde ridică ancora abia la opt. Totuși, nu pot crede că e atât de zăpăcită încât să bată atâta drum până la Portsmouth ca să meargă apoi doar până la Ryde. Și dacă e așa, de ce să te scoli cu noaptea-n cap pentru asta, când există câteva curse zilnice spre Ryde? Clara nu e mai matinală decât mine.

— Probabil că s-a trezit devreme, dacă n-a putut dormi, spuse ea. În orice caz, ar trebui să începem cu navele de duminică. Cea pentru Irlanda pleacă dintr-un loc numit Blue Posts. Să începem de acolo?

— Mă gândeam că Irlanda sau continentul ar fi prima ei alegere, zise Longmore. Cu toate astea, în cazul în care se decide totuși să plece spre insula Wight, l-am trimis pe Fenwick la taverna Québec. I-am descris-o și i-am spus să facă o scenă dacă soră-mea își face apariția. Precis o să-i vină o idee. S-a oferit să joace rolul

¹ Oraș pe insula Wight (n.tr.)

unui puști înfometat și să leșine la picioarele ei – ceea ce, a subliniat el, ar fi ușor, de vreme ce n-a mâncat de dimineață.

– Nici n-a dormit prea mult, spuse Sophy. Nu pot să cred că l-ai luat pe el să te însoțească și pe mine m-ai lăsat la han.

– A dormit în spatele trăsurii, o asigură Longmore. Probabil că a fost cel mai confortabil culcuș pe care l-a avut de mult timp. Apoi își dădu seama că o târâse și pe ea, tot fără să-și fi luat micul dejun. O să găsim ceva de mâncare la Blue Posts, îi promise.

Duminica, orașul Portsmouth se umplea de vizitatori dornici să facă turul punctelor de interes menționate în ghidul pe care Longmore i-l dăduse lui Sophy: fortificațiile, bisericile și navele – mai presus de toate *Victory*, faimoasa corabie a Lordului Nelson. Îmbarcărilor decurgeau lent, și la acea oră matinală nu trebuia se te iei la întrecere cu mulțimea de curioși sau călători agitați pentru a capta atenția cuiva.

Sophy și Longmore aflară curând că Lady Clara nu rezervase locuri pentru cursa spre Irlanda. Încă. Nu-și făcuse apariția nici o pereche de doamne pe lista de pasageri din acea dimineață.

Încercase, dar nu reușise să rezerve o cabină pe American Line spre New York.

– Nu mi-a mirosit a bine, îi explică agentul lui Sophy. Oricine putea vedea că era o domniță de neam, nu-i așa? La fel de clar, cealaltă femeie nu era. Am știut că nu era în regulă ceva. Nu prea aveau bagaje. A fost destul de ușor să le opresc. Păi, în primul rând n-avea documente de călătorie. N-ar fi trecut de vameși, asta i-am și spus domniței. I-am spus, de asemenea, că orice necaz ar fi avut, o să dea de necazuri și mai mari, fiind străină într-un loc necunoscut. Ei bine, vă întreb eu, doamnă. Era limpede ca lumina zilei că tânăra era de neam și cealaltă nu era mătușa ei. Nu sunt născut ieri, așa-i? Sper să o găsiți, înainte să intre în vreun bucluc din care să nu poată ieși.

Lady Clara se confruntase cu același refuz atunci când încercase să ia bilete pentru nava cu destinația Le Havre.

Sophy și Longmore se îndreptau spre următorul ghișeu de bilete de pe listă când un puști zdrențaros apărură în goană în fața lor.

— Voi sunteți ăia de le caută pe alea două femei? Una înaltă și frumoasă și una urâtă care arată ca un bulldog?

— Da, spuse Sophy.

— Mă gândeam io că sunteți 'mneavoastră. Arătați așa cum zise băiatu' — un domn înalt și brunet și o domniță cu ochi mari, albaștri, și cu multe țoale ciudate. Trebuie să vă dau de știre că Dick Nebunu' le-a găsit și să vă grăbiți la taverna Québec, că nu știe dacă le-o mai putea ține mult pe loc. Prea mulți ofițeri și alții d-ăștia care-i aruncă priviri urâte.

O găsiră pe Clara pe chei, plimbându-se agitată, în vreme ce camerista stătea de pază la grămada jalnică de bagaje. Ziua era caldă, dar bătea o briză aspră și părea că se ghemuise ca să se apere de ea, cu brațele încrucișate. Din când în când privea către apă. Lui Sophy i se păru palidă și bolnavă.

Camerista îi observă cea dintâi, dar Longmore ridică mâna, făcându-i semn să tacă.

Fenwick stătea pe o cutie, cu bărbia în mâini, urmărind mersul nervos al Clarei. După cum spusese, acolo erau și câțiva ofițeri de marină. Toți se uitau spre el fără a face vreun efort să ascundă asta. Arăta obosit mort. Două zile de călătorie îi readuseseră înfățișarea șleampătă și impresia generală că nu era bun de nimic.

Longmore se apropie de sora lui.

— Iată-te, Clara, spuse, făcând-o să tresară. Te-am căutat în tot orașul.

Alergă către el și Longmore își deschise brațele, dar în loc să accepte îmbrățișarea, ea începu să-l lovească în piept:

— Nu! Nu, nu, nu!

— Ce dracu'?

— Nu merg acasă, rosti ea. Nu mă poți sili să merg acasă.

— Dar atunci, unde vrei să mergi?

— Nu știu. Oriunde. Oriunde, doar să nu fiu aici.

Scena atrase imediat atenția publicului; Sophy hotărî că era momentul să intervină. Înaintă spre ofițerul cel mai apropiat, scoase un mic țipăt și leșină.

Contele observă că era un leșin strategic, deoarece se asigurase că urma să cadă în brațele unui tip arătos și cu mușchi. Pentru o clipă îl păcăli și pe el. Știa că era obosită până la un nivel primejdios – chiar și el era obosit, deși nu muncise ore în șir înainte de plecare – mai ales că o grăbise și o târâse din han la o oră imposibilă.

În acel moment, Clara se grăbi către ea, plângând:

– Ah, domnișoară Noirot, ești bolnavă? Sărmana de tine. Frațele meu e așa o brută.

La asta, ochii cei mari și albaștri se deschiseră cu o fluturare.

– Draga mea. Tu ești? Am fost atât de îngrijorați. Cu grație, se desprinsese de mult prea chipeșul ofițer de marină în brațele căruia aterizase.

– Sunteți sigură că sunteți bine, domnișoară? se interesă el.

– O, da, numai o amețeală de moment, spuse ea cu o voce slabă.

Longmore înaintă câțiva pași.

– E destul de bine, confirmă el. N-a mâncat de dimineață, asta-i totul.

Se porni un vânt puternic și cele două femei se ținură de pălării, în vreme ce fustele li se ridicară, delectându-i pe privitori cu o priveliște palpitantă de juipoane de dantelă și glezne bine conturate.

Privirea ofițerului de marină se mută de la o pereche de glezne la alta.

– Fenwick, ajut-o pe cameristă cu bagajele, porunci Longmore. Doamnelor, cred că am distrat suficient publicul.

Pe fața Clarei apăru cunoscuta expresie încăpățânată.

– Draga mea, fii rezonabilă, spuse Sophy. Nu poți pleca într-o călătorie doar cu *asta*. Făcu semn către trista grămăjoară de bagaje. N-o să ai nimic de îmbrăcat.

Spre surprinderea lui Longmore, trucul dădu rezultate. Clara se uită la bagaje și la cameristă, apoi la Sophy.

– Ai nevoie de un coniac, decise creatoarea de modă.

– Într-adevăr, admise Clara.

— Hai să mergem înapoi la hotel, spuse Sophy. Văzând că buza de jos a Clarei tremura, anunțând un hohot de plâns, insistă: Îți promit că totul va fi bine. Hai să vorbim despre asta într-un loc liniștit.

— Vorbitul nu rezolvă nimic, oftă cealaltă.

— Ba da, rezolvă, rosti Sophy cu atâta încredere, că până și Longmore o crezu.

Se întoarseră la hotelul George, unde Longmore făcu rost de un salon privat pentru a lua masa. În primul rând comandă coniac. Dacă trebuia s-o îmbete pe sora lui pentru a o face să coopereze, era bucuros s-o facă.

Nu-i trebui mult. După o jumătate de pahar, Clara părea mai calmă. Se așezase aproape de Sophy.

— Te simți puțin mai bine? o întrebă aceasta.

— Nu pot suporta să mă întorc. Nu e altă posibilitate?

— O să rezolvăm problema. Surorile mele și cu mine o să găsim o soluție elegantă, asemenea rochiilor pe care le creăm. Dar trebuie să înțeleg tot ce s-a întâmplat. Gândește-te că este ca și cum ți-aș lua măsurile și aș încerca să asortez culorile cu fața ta.

— E ușor de zis, suspină Clara. Eram furioasă.

— În legătură cu ce?

— Ceva stupid. Nu e important.

— Un bărbat? Neprimind răspuns, ci doar o privire piezișă, Sophy urmă: Foarte bine. Nu-i important.

— De ce nu? vru Longmore să știe.

— De aia, replică Sophy scrutându-l pătrunzător. Mesajul era tot atât de limpede ca și când l-ar fi apucat de reverele hainei și i-ar fi cerut: „Nu spune nimic. Nu face nimic“.

El se supuse. Fără entuziasm, dar erau femei și se temea că o gafă ar fi determinat-o pe sora lui să plece din nou.

— Continuă, i se adresă Sophy Clarei.

— Eram furioasă. Și a venit Adderley cu șampanie. Am băut prea repede și am dansat, și eram amețită.

— Erai beată, completă Longmore.

— Să nu îndrăznești tu să-mi ții mie predici! se răsti Clara.

– Nu am...

– Și să nu-mi spui că n-ar fi trebuit să ies pe terasă cu Adderley. Te-am văzut furișându-te cu femeii – chiar și la Palatul St. James! La o recepție!

– Sunt bărbat, se dezvinovăți Longmore. Și nu fac asta cu fete neprihănite.

Se uită drept la Sophy.

El n-o îmbătase. Și ea nu era deloc inocentă. Poate că era mai puțin experimentată în câteva aspecte mai intime, dar el era foarte sigur că știa mai mult despre bărbați decât știa Carlotta O'Neill.

În orice caz, fetele inocente nu-și aruncau cămășile de noapte în fața unui bărbat. Ei bine, poate că modistele o făceau. Îmbrăcătul și dezbrăcătul erau ocupația lor, la urma urmei.

Și poate că el o provocase... în mod necugetat. O trezise dintr-un somn adânc și năvălise în camera ei așteptându-se ca ea să se îmbrace în mare grabă.

Poate că Sophy se purtase așa că să-i facă în ciudă.

Poate. Poate. De ce naiba era el obligat să gândească la ora asta?

– Credeam că o să-mi vorbească, spunea Clara. Credeam că o să-mi spună cât de frumoasă sunt și voiam să aud asta pentru că nu mă simțeam... drăguță. Mă simțeam mare și stângace.

– Nu ești așa de mare, o încurajă fratele ei.

– Lady Clara nu este mare sau stângace, dar așa se simțea, preciză Sophy.

– Simțăminte, deduse el.

– Da.

Longmore tăcu și sorbi din coniac.

– Credeam că Lord Adderley o să-mi fure un sărut, urmă Clara. Și eu eram furioasă și mă simțeam... nu știu.

– Provocatoare, sugeră Sophy.

– Da. Dar apoi n-a mai fost ca și când ar fi vrut să mă sărute. Era cu totul și cu totul altceva. Nu eram sigură dacă-mi place, mi se părea atrăgător, pentru că știam că era greșit. După aceea lucrurile s-au întâmplat așa de repede – și apoi deodată a venit

toată lumea aia. În cele din urmă a venit Harry și am știut că o să-l omoare pe Adderley.

-Aș fi încercat, recunosc Longmore. Dar presupun că domnișoara Noirot ar fi venit după mine cu un scaun sau cu un ghiveci - sau ar fi țipat și ar fi leșinat.

Clara își plimbă privirea de la unul la celălalt.

-Fără îndoială, spuse Sophy. Știam că nu gândește limpede. Sau deloc. L-aș fi lăsat să-l pocnească pe Lord Adderley, însă nimic mai mult. Dacă nu puteam găsi ceva cu care să-l lovesc, să-i atrag atenția, eram pregătită să creez o diversiune.

-Îmi doresc să fi știut, oftă Clara.

-Deci nu încercai să-l protejezi, conchise Sophy. Știam că nu a fost ceva chiar... sincer.

-Lacrimile erau destul de adevărate, zise Clara. Eram îngrozită pentru fratele meu.

-Pentru mine? În fața amețitului ăluia...

-Nu te gândești niciodată la urmări. Ți-ai fi pierdut cumpătul și l-ai fi ucis și apoi ar fi trebuit să te refugiezi pe Continent. Dar tu nu fugi niciodată de nimic. Te-ar fi condamnat și te-ar fi spânzurat pentru că ai ucis un om fără apărare.

Longmore se holbă la sora lui.

-Tu mă protejai pe *mine*?

-Cineva trebuia s-o facă.

-Pentru numele lui Dumnezeu, Clara!

-Cum era să știi că domnișoara Noirot înțelesese și știa ce are de făcut? Nu știam nici măcar că era acolo. O privi pe Sophy. Unde erai?

-Mai bine să nu știi, interveni Longmore. Am terminat de vorbit despre simțămintele noastre? Aș spune că am avut suficiente destăinuri pentru o zi. Și tu arăți de parcă ai fi la capătul puterilor. De fapt, amândouă arătați mizerabil...

-Harry!

-Amândouă arătați ca dracu', insistă el. Vă recomand un somn de frumusețe pentru restul dimineții. Dacă plecăm pe la prânz, ar trebui să ajungem la Londra diseară.

Capitolul 11

„O cabrioletă... constituie versiunea modernă a docarului... Poate transporta două persoane, așezate confortabil, apărate de soare și ploaie, beneficiind totuși de aer proaspăt și cu aproape tot atâta intimitate cât o trăsură închisă, dacă se trag perdelele în față. Poate să intre în locuri în care o trăsură cu doi cai și patru roți nu poate întoarce.“

William Bridges Adams, *Trăsuri englezești de agreement*, 1837

–Asta mă scoate din sărite, îi spuse Longmore lui Sophy pe când părăseau un alt han poștal. N-avem nici o șansă să ajungem la Londra înainte de ivirea zorilor.

Sora lui, la conducerea cabrioletei, stabilise ritmul. Până și ghețarii se mișcau mai repede.

–Dumneata ai sfătuit-o să meargă încet, îi aminti Sophy. Ai spus că are nevoie de un cal puternic și că hanurile păstrează caii ăștia pentru diligențe și poșta regală.

–Nu mi-a dat prin cap că o să refuze să-l schimbe pe al ei. Șaptezeci de mile și ceva de la Portsmouth la Londra. Eram gata să mituiesc grăjdarii să-i dea caii de care avea nevoie. O călătorie de o zi, mă gândeam eu. Nu am luat în considerare că ea o să insiste să și-l păstreze pe al ei.

Bărbații se laudau cu abilitatea lor de a supune orice animal, însă Clara nu se vedea în postura de a mânui biciul. Voia bidiviul cu care era familiarizată. Asta însemna opriri prelungi să-i ofere creaturii mâncare și odihnă.

–Pot înțelege că se mișcă așa de greu, spuse Sophy. Înainte, emoția era cea care o îndemna. Probabil e la fel ca într-o luptă. În acele momente nu te gândești că poți fi rănit, nu-i așa?

–Bineînțeles că nu. Tot ce mă interesează este să-mi distrug adversarul.

— Nici ea nu s-a gândit la pericole și greutăți. Se afundase până peste cap, iar acum ieșirea la liman i se pare foarte îndepărtată. Tot ceea ce vede sunt necazurile.

— Știi că e nefericită, spuse el încordat. Dar să fie al naibii dacă pot face ceva acum.

— Nimeni nu poate face acum ceva. Îmi doresc doar să fi știut să mân caii. Puteam face schimb din când în când cu ea.

Longmore clătină din cap.

— Chiar dacă ai fi știut, nu ți-ar fi plăcut să conduci cabrioleta. E un vehicul minunat și arătos cu care o doamnă se poate plimba prin Londra, dar nu-i merit pentru călătorii lungi. Foarte repede devine incomod. Înainte, poate că era prea neliniștită ca să bage de seamă, dar acum cred că începe să observe scuturăturile pe care trebuie să le îndure măruntaiele și oasele ei.

— Cât mai e de mers? întrebă Sophy.

— Nu suntem nici măcar la jumătatea drumului până la Londra.

Soarele se apropiase și mai mult de linia orizontului.

— Crezi că ar trebui să o zorim? Nu știi nimic despre condusul trăsurilor, iar dumneata știi totul. Nu sunt îngrijorată de parcurgerea întregii distanțe azi — dar din ce-mi spui, e cu totul altceva pentru sora dumitale.

— Cu totul altceva, confirmă el. Cabrioleta e făcută pentru plimbări scurte prin oraș și nu drumuri lungi. Continuă, explicând construcția vehiculului, avantajele și neajunsurile, apoi conchise: I-am cumpărat-o ca să se plimbe prin Londra. Nu m-am gândit că o să colinde țara — și mai ales fără lacheu!

— S-a descurcat, remarcă Sophy.

— Sunt uimit, trebuie să recunosc. Bănuiam că nu știe nici măcar să-și pună ciorapii.

— Nu cred că știe.

— Ți-a spus cum s-a descurcat?

— Nu.

Clara dormise în aceeași cameră cu Sophy. În același pat, ca două surori.

Foarte ciudat, își zise Longmore. Dar Clara avea încredere în ea. Sau era vrăjită de ea.

Nu că ar fi avut prea mare importanță.

– S-a întâmplat să povestească și lucruri mai simplu de înțeles decât ce ne-a spus azi-dimineață? se interesă el.

– Credeam că a fost suficient de inteligibil, replică Sophy. N-am nevoie să știu mai mult. Acum înțeleg perfect. În orice caz, m-am gândit că odihna îi va face mai bine decât vorbitul. Părea mai binedispusă după ce dormise.

– Și dumneata? Ești și dumneata mai binedispusă?

Părase puțin tristă.

– Sunt ușurată că am găsit-o, spuse ea. Sunt liniștită că nu i s-a întâmplat nimic. Aștept doar o rezolvare strălucită a problemei cu care se confruntă.

Nu apăruse nici o rezolvare strălucită până când se opriră la hanul King's Arms din Godalming. Cerul se întunecase deja și mai erau treizeci și trei de mile și jumătate până la Londra, după harta Clarei.

– O să ne oprim la Guildford, le spuse Longmore. Acolo sunt multe hanuri și știu că putem conta pe o cină bună și camere acceptabile la oricare dintre ele. Se uită la sora lui, care arăta epuizată și extrem de nefericită. Sunt doar patru mile, Clara. O să găsim găzduire mai bună acolo decât aici. În afară de asta, mâine avem o etapă mai scurtă. Te poți descurca?

Ea își ridică bărbia.

– Bineînțeles că pot. Am mers până la Portsmouth, nu-i așa? Pot foarte bine să merg până ac-acasă.

Poticnirea de la sfârșit îi spuse lui Sophy tot ce voia să știe. Probabil că și Longmore intuise adevărul, de vreme ce se încrunță. Destul de brusc, rosti:

– O să merg eu în față de data asta. Dacă ai probleme sau nu te simți bine, fă-i semn lui Fenwick și el o să ne dea de știre.

Se întoarse să-i spună băiatului că trebuia să stea invers, cu fața înspre cabrioleta ce venea din urmă, ca să n-o scape din ochi.

– Și să nu-ți vină rău de la mersul cu spatele, îl avertiză.

– Rău? pufni Fenwick cu dispreț. De la un asemenea fleac?

Sophy nu se îndoia că avea să se distreze făcându-le să râdă, cu strâmbături și diverse pozne menite a-l face să aterizeze în cap.

Cel puțin asta avea să-i abată lui Lady Clara gândurile de la nefericirea ei.

După scurt timp, când o porniseră din nou la drum, Longmore spuse:

– Când o să ajungem la Guildford, o să-i trimit un mesaj prin curier lui Valentine. Astfel, familia n-o să stea trează toată noaptea să o aștepte. O să știe că e teafără și se pot duce la culcare să doarmă liniștiți. Observând privirea lungă a lui Sophy, o întrebă: Ce mai e acum?

– E norocoasă că are un frate ca dumneata și părinții sunt norocoși că te au drept fiu.

– Să nu exagerăm! râse el.

– E adevărat, spuse ea. Până la un punct.

– Până la un punct.

– Mulți alți bărbați n-ar fi deloc înțelegători.

– Nu înțeleg, oftă Longmore. Nu înțeleg nimic din asta.

Totuși, era blând, neașteptat de blând. Mulți nu erau așa. Nu voiau cu tot dinadinsul să se arate lipsiți de omenie, dar erau atât de obișnuiți ca lumea să se învârtă după dorințele lor, încât nu băgau niciodată de seamă când aceasta dădea peste femei și le zdrobea.

– Înțelegi că sora dumitale are nevoie de ajutor, nu de critică, îi zise. Asta-i mare lucru.

– Ce glumă! zâmbi contele. Cine sunt eu să judec pe cineva, mă întreb? Dacă nu era Clevedon, aș fi fost eliminat din școală de o sută de ori. Ca prim născut și moștenitor, fac o figură a naibii de proastă.

Ea credea că făcuse o impresie minunată, dar nu aparținea clasei lui sociale. Era o Noirot, atrasă de riscuri și de nerespectarea regulilor. După standardele lumii lui, era necivilizat, o știa prea bine.

– Detest politica, mărturisi el. Filantropia înseamnă o mulțime de mese cu mâncare proastă și cuvântări pompoase. Nu-i nici o distracție. Ai crede că armata ar fi ceva, de vreme ce oferă atâtea posibilități grozave de bătaie. Dar nu. Chiar și un ofițer trebuie să se supună ordinelor. Inadmisibil.

-Biserica nu e potrivită pentru fiul cel mai mare, știi, adăugă ea. Altminteri ar fi perfectă pentru dumneata, nu-i așa? Cum el se holba nedumerit, continuă: Da, lasă-mă să mă gândesc. Lord Longmore în tagma bisericească. Așa un tablou mai rar!

Contele râse, și ridurile de îngrijorare dispărură de pe arătoasa lui față de pirat.

-Ce opțiuni respingătoare aveți voi, aristocrații, observă ea. Aproape că începe să-mi fie milă de voi. Nu puteți să vă faceți boxeri sau înghițitori de săbii la circ...

-La circ!

-Sau pirăți, sau tâlhari de drumul mare, sau căruțași.

-Într-adevăr, câteodată te plictisești de moarte în viața asta, domnișoară Noirot, și tatălui meu nu-i pasă de felul în care mi-o înveselesc. A renunțat la mine cu mult timp în urmă. Nu sunt un model de perfecțiune. Dar știi asta.

-Ești un frate-model, îl contrazise ea. Cât despre restul, ești doar genul de bărbat pe care-l supără regulile. Și sora dumitale este la fel. Problema este că o femeie nu poate scăpa ușor după ce le-a încălcat.

-Este mai ușor odată ce e căsătorită. Dacă sfârșește prin a se mărita cu porcul ăla, o s-o încurajez să le încalce. O să-i ofer sugestii.

-Nu se va ajunge la asta.

-Ești așa de sigură?

-Extrem de sigură, minți ea.

În acel moment nu-i trecea prin minte nici un plan. Știa însă că totul depindea de ceea ce avea să facă.

Hanul White Hart, Guildford

În acea noapte

-Am avut atâta timp să mă gândesc și nu pot să-mi închipui cum să scap din asta, suspină Lady Clara.

Lord Longmore își trimisese mesajul prin curier spre Londra de îndată ce ajunseseră. Luase trei camere, a lui și a lui Sophy flancând-o pe aceea a Clarei. Davis avea un pat în camera stăpânei

sale, iar Fenwick, surprins peste măsură și recunoscător, primise propria lui cămăruță – genul de spațiu asemănător cu un dulap care i se dădea unui servitor – lângă camera lui Longmore.

După ce dăduseră jos praful călătoriei, Longmore, Lady Clara și Sophy își potoliseră foamea. La finalul cinei, Longmore le urase doamnelor somn ușor și se retrăsese în camera lui.

Lady Clara o invitase pe Sophy să se oprească mai întâi în camera ei pentru a bea un ceai, însă creatoarea de modă descoperise că pe tavă nu era ceai. Era coniac, un semn clar că domnia sa era mai tulburată decât se arătase la cină.

Noaptea nu era cătuși de puțin rece, dar se plângea că îi este frig până-n măduva oaselor și comandase să se facă focul. Se așezară în fața căminului, cu fotoliile apropiate unul de altul.

– Dacă nu eram așa o partidă bună și dacă nu se întâmpla în public, cu toată lumea aia ce m-a văzut pe jumătate dezbrăcată, ar fi un mod mai simplu de a rezolva chestiunea, zise Clara.

– Nu erai pe jumătate dezbrăcată, spuse Sophy. Corsetul îți era puțin deranjat, atâta tot.

– Nu că asta ar avea vreo importanță, rosti Lady Clara cu amărăciune. Sunt complet distrusă.

– O să te „reparăm“, nu-ți face griji. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji. Tot ce ne trebuie acum este o poveste, în cazul în care cineva te-a recunoscut pe drum.

– E prea puțin probabil.

– Ar fi grozav. Cum de ai reușit să supraviețuiești unei călătorii până la Portsmouth este peste puterile mele de înțelegere.

– A fost mai complicat decât am crezut, sunt de acord, zise Clara. Știind că vom avea nevoie de bani, am trimis-o pe Davis să vândă câteva din rochiile mele înainte de a părăsi Londra. Ea a fost cea care a discutat cu hangiii și cu alții asemenea. Pretindeam că este mătușa mea. Am stat în umbră cât de mult am putut.

– Tu, în umbră, zâmbi Sophy. Asta trebuie că a fost un șiretlic uimitor.

– M-am îmbrăcat cu cele mai simple haine și am împrumutat o bonetă de la Davis.

– Dar la Portsmouth ai ieșit în evidență. Cineva de acolo poate că te-a recunoscut. Ce-ar fi să spunem că te-ai dus împreună cu Lord Longmore la Portsmouth ca să așteptați un vechi prieten care venea la nuntă?

Zâmbetul pieri, și pe frumoasă față a tinerei aristocrate apărură expresia de încăpățănare pe care Sophy o cunoștea deja.

– Nu va fi nici o nuntă.

– Așa o să *spunem*, sublinie Sophy.

Inima i se strânse. Nu putea fi vreo nuntă, însă habar n-avea cum s-o oprească. Să se lepede de un logodnic nedorit era un lucru destul de simplu. Dar să o facă astfel încât să repare cinstea lui Lady Clara? Era oare chiar posibil?

Până una, alta, timpul se scurgea în defavoarea Casei Noirot.

Se aplecă spre Lady Clara și îi puse mâinile pe umeri.

– Ascultă-mă, rosti ea cu hotărâre, afișând o expresie de încredere și siguranță. Putea convinge pe oricine de orice și avea s-o convingă pe fata asta. E o situație complicată, așa cum ai spus. Tu ești musca prinsă în pânza de păianjen. E lipicioasă, și să te dezlipești cu reputația intactă va fi o treabă delicată.

– E grav, murmură Lady Clara. Știam că o să fie așa.

– Este, zise Sophy. Dar ești problema mea, singura mea problemă pentru moment. Trebuie să fii răbdătoare și să ai încredere în mine.

– O să încerc să am răbdare, dar avem așa de puțin timp!

Sophy își menținu aceeași expresie de încredere și siguranță pe chip în vreme ce inima i se prăbușea.

– Cât timp? vru ea să știe.

– Mai puțin decât am crezut. Lady Clara explică pe îndelete ce se întâmplase miercuri și joi înainte de fuga ei.

– Înainte de ultima recepție a Reginei din acest sezon monden, repetă Sophy când povestea se sfârși. Spera că n-auzise bine. Știa că spera prea mult.

Ultima recepție era programată pentru ziua de douăzeci și patru a lunii. Ziua scadenței. Ziua judecății.

– De asta am fugit, spuse Clara. Asta a fost picătura care a umplut paharul. Contam pe faptul că voi avea luni întregi

la dispoziție. Mama se opusese într-atât, încât eram sigură că a amânat-o cât de mult posibil.

„Asta nu schimbă cu nimic lucrurile“, își zise Sophy. Magazinul trebuia să-și recâștige clientela pierdută până la ziua scadenței, indiferent ce se întâmpla.

– Deci mai mult de două săptămâni, conchise ea calmă. Suficient timp.

– Ești sigură?

– Bineînțeles.

Lady Clara o privi; văzând speranța și încrederea din ochii ei, lui Sophy îi veni să plângă.

– Lasă totul în seama mea, îi spuse în cele din urmă.

La naiba, ce urma să se întâmple în continuare?

Sophy închise ușa camerei ocupate de Lady Clara și stătu pentru o clipă fixând absentă peretele din fața ei.

Ajutase la găsirea fetei. O aducea înapoi la Londra. Și după aceea?

Doar ceva mai mult de două săptămâni – maximum – să producă un miracol. Dacă dădea greș...

– Hei, hei! strigă un glas de bărbat. Ia uitați-vă ce-a apărut, măi flăcăi.

Sophy se uită spre locul de unde se auzea vocea.

O, perfect! Chiar de asta avea nevoie. Patru domni beți. Mai rău, *băieți* beți, câțiva dintre ei cu coșuri pe față.

– Un miracol, un înger, foarte nurliu, spuse altul. Un înger venit din ceruri.

– Încotro, blondino?

– Nu-l băga în seamă, domniță. Ți-a i un tâmpit. Ultimul vorbitor încercă amețit să facă o plecăciune.

Sophy le oferi una dintre reverențele speciale Noirot, genul acela pentru care actrițele și dansatoarele aveau nevoie de ani întregi de exercițiu și care îi lua pe spectatori prin surprindere. Reuși perfect să le distragă atenția. În timp ce băieții se gândeau cum să procedeze, ea își băgă mâna în buzunarul ascuns al fustei și desfăcu acul de pălărie pe care-l păstra pentru urgențe. Dacă avea noroc, nu va fi nevoie să-l folosească. Se punea întrebarea,

să se retragă în camera lui Lady Clara sau să-și continue drumul spre camera ei?

– O balerină, pe Jupiter, hotărî un băiat.

– Nu vrei să dansezi pentru noi? o întrebă altul.

Se împletici spre ea și se poticni. O apucă, pentru a-și recăpăta echilibrul, și o făcu să se clatine și să scape acul.

Sophy îl împinse. El o ținu în continuare.

– Da, hai să dansăm, zise el, suflându-i aburi de alcool în față.

– Pleacă de-aici, se răsti ea.

– Așa-i. Pleacă d-aici, zise altul. Vrea să danseze cu mine. O trase de lângă prietenul lui.

Ea îi trase un cot în burtă. Individul râse, prea beat ca să simtă ceva, și o trase spre el, apucând-o de fund.

Sophy făcu un pas înapoi, iar el o împinse la perete. Mirosul băuturii o îngreșoșă.

– Eu am văzut-o primul, anunță unul dintre tineri.

– Așteaptă-ți rândul, spuse cel de pe ea. Mai întâi primesc un pupic.

Își apăsă fața pe a ei cu buzele țuguiate. Sophy îl lovi în fluierul piciorului. El se dădu înapoi, dar altcineva era acolo, apucând-o de mână.

Panica îi îngheță măruntaiele. Erau doar niște băieți amețiți de alcool, dar erau prea mulți. N-avea nici o armă. Nu vedea nimic pe coridor. Doar o pereche de cizme, la mare depărtare, așteptând să fie curățate.

Își întoarse capul, dar era captivă. Erau de jur împrejurul ei, prea aproape. Lovi și se luptă, însă pentru ei era doar un joc la beție. Femeile nu contau. Femeile erau doar pentru distracție.

Deschise gura să țipe, când un individ căzu pe ea, tăindu-i răsufierea.

Panica îi invadează mintea. Lupta orbește, fără a gândi. Îl împinse pe băiat și începu să țipe, însă un răcnet îi acoperi glasul.

Se uită în direcția sunetului.

Longmore se apropia, cu fața întunecată și ochii strălucind de furie.

– Ce dracu'? mormăi cel care căzuse peste Sophy.

Contele se întinse și-l luă de pe ea, azvârlindu-l deoparte.

— Nu-i drept! zberă prietenul lui. Noi am văzut-o primii! Încercă s-o tragă pe Sophy spre el.

Longmore îl doborî. Pe următorul, care făcu un pas înainte, îl lovi cu dosul palmei. Băiatul se clătină spre spate și căzu.

Încă unul încercă să se avânte spre Longmore, care se dădu într-o parte. Pumnul își continuă drumul, luându-l și pe posesorul său cu el, într-o piruetă stângace. Inerția îl duse spre capul scării, unde se prăbuși cu capul de perete și se făcu grămadă.

Pe coridor se lăsă tăcerea.

— Mai vrea cineva să se joace? întrebă contele.

Abia dacă-i putea zări. Lumea era învăluită într-o strălucire roșie și Longmore distingea anevoie sunetele prin bubuitul sângelui în urechi.

Degetele erau strânse în pumn, pregătite pentru violență. Însetat să lovească și să zdrobească.

Așteptă.

Se auzi o agitație și o încăierare, apoi tinerii plecară.

— Lași, spuse el pornind după ei.

Atunci auzi.

Buf. Buf. Buf.

Se uită într-acolo.

Sophy stătea cu fruntea lipită de ușă. Auzi cum își drese vocea, după care se auzi un suspin și apoi încă unul. Văzu cum pumnul i se ridică și se lovi de ușă.

Buf. Suspin. Buf. Suspin.

Uitând de gașca de bețivani, se îndreptă spre ea și o întoarse. Pe față îi curgeau lacrimi. Tremura.

— Ești bine? Ticăloșii ăia te-au lovit? Știu că-s doar niște băieți, dar dacă te-au lovit...

Ea îl pocni.

— Idiotule!

Își puse fruntea pe pieptul lui, la fel cum și o pusese pe ușă. Suspina și îl lovea la fel. *Buf. Buf. Buf.*

— De ce? se miră el.

— Să nu mă ajuți!

— Ești nebună? Te-au lovit ăia la cap?

Ușa Clarei se deschise și îi apărură capul cu boneta de noapte.

– Ce naiba se întâmplă?

– Nimic, spuse Longmore. Du-te înapoi în pat.

– Harry, te-ai încăierat din nou?

– S-a terminat, culcă-te.

– Harry...

– Las-o baltă, spuse el printre dinți.

Clara îl privi lung, după care se retrase în cameră și închise ușa.

– Nu mai trebuie să stăm pe coridor, îi zise contele lui Sophy. Am atras suficient atenția.

– Nu-mi pasă, șopti ea încă tremurând. Când el o luă în brațe, strigă: Dă-mi drumul!

– Oprește-te, ești isterică.

O răsuci ca să-i ia cea mai mare parte a greutateii pe un braț și deschise ușa spre camera ei. Când intrară, o închise brusc cu piciorul.

– Vă urăsc, zise ea cu vocea înecată de lacrimi. Aristocrații proști și bețivi. N-am știut ce să fac.

– Știu, murmură el.

– Urăsc să-mi fie frică.

– Știu.

O duse în pat. Și el tremura încă de furie și de teamă. Dacă s-ar fi lăsat în voia somnului, n-ar fi putut s-o salveze. Ușile erau groase, așa că sunetele de pe hol se auzeau înfundat. Pe deasupra, era un han. Te așteptai să auzi voci de bețivani.

Dacă ar fi adormit, n-ar fi știut. Ticăloșii ar fi necinstit-o. Ar fi lovit-o.

I se strânse stomacul.

Se așeză pe pat cu ea în brațe.

– De ce n-ai țipat?

– Am crezut că o să mă descurc.

– Cu patru indivizi?

– Erau beți. Ușor de dezechilibrat. Ușor să li se distragă atenția. Dar... am fost înceată.

– Erai obosită.

– Nu-mi găsi scuze! Nu sunt neajutorată!

– Știu, spuse el.

Nu era sigur ce știa, cu excepția faptului că ea ar fi putut fi rănită. Cu siguranță îi fusese frică și avea toate motivele din lume să fie agitată și irațională.

O gașcă de băieți, venind de la Oxford sau din altă parte, beți și căutând distracție. Și ea arăta ca o pradă ușoară: o prostituată de nivel înalt – deghizarea pe care o adoptase ca să-l ajute să o găsească pe Clara. I se făcu rău.

– Mi-am căutat acul de pălărie, explică ea. Dar mocofanii ăia neîndemânatici mă tot înghionteau, așa că l-am scăpat.

– Ar fi trebuit să strigi imediat după ajutor.

– N-a trebuit să strig după ajutor niciodată în viața mea, replică Sophy.

Ce viață de infern dusesese? Era o croitoreasă. După cum stăteau lucrurile, meseria asta făcea ca războiul să arate ca o serată.

– Odată și odată, trebuia să începi, îi zise.

– Voiam să țip, dar nerodul ăla a căzut peste mine și mi-a dejucat planurile.

– Da, bine, sunt convins că te-ai fi putut descurca și singură, însă tevatura mă trezise deja dintr-o plăcută moțăială. Doar nu era să stau de-o parte când se pusese de-o bătaie!

– Da, murmură ea luându-și capul în mâini.

Longmore își ridică mâna și i-o acoperi pe a ei, apăsându-i încet fruntea pe umărul lui.

– Ai avut un moment dificil.

– Nu știu ce să fac. Eu știu întotdeauna ce am de făcut. Este un sentiment oribil să nu știi. Să fii neajutorat. Urâsc asta.

– Nu ești neajutorată, o contrazise el. Ești prea lipsită de scrupule pentru a fi neajutorată. Pe moment ești dezorientată, asta-i tot. Nu numai în legătură cu nemernicii ăia, spuse după o clipă de reflecție.

– Nu.

– În legătură cu Clara.

– Da. Ea e pasageră pe barca mea – cea care se leagănă pe mare, în derivă și nu știe unde se găsește.

– Ce mai e încă? stăruie el.

–Știi foarte bine. Mama dumitale. Cum să o câștigăm de partea noastră.

–Cauza e pierdută. Arunc-o din barcă.

Sophy îi dădu mâna la o parte și își săltă capul.

–Ne face viața așa de grea!

–Nu numai vouă, o asigură Longmore. Apucă-te de ceva cu care te poți descurca. Pentru început, Adderley. Concentrează-ți mintea asupra lui. Uit-o pe mama. Uită de băieții ăia plini de coșuri. Ei nici nu știi cât de ieftin au scăpat. Încă un minut și ai fi găsit tu ceva, și după aia și-ar fi dorit să vină un tip solid să-i scoată de acolo.

Sophy îl privi în ochi, iar el observă schimbarea. Apăruse o li-cărire, o lumină asemenea luceafărului de seară.

Apoi, gura i se arcui ușor în sus. Și, pe când contempla acel zâmbet timid, Longmore își dădu seama că tensiunea despre care nu știa că pusese stăpânire pe el începea să se risipească.

Văzu cum bunadispoziție îi strălucea în ochi și în zâmbet, acolo unde-i ridicase colțurile gurii.

Era tentat să o atingă cu buzele acolo. Prea vulgar, probabil, dar era bărbat și ea era în poala lui, și era caldă și moale. Și acum că supărarea i se risipise, corpul i se relaxa. Dintr-odată era extrem de conștient de fiecare rotunjime și simțea cu precizie în ce loc îl atingea fiecare parte a ei.

Sophy își înclină capul și îi ridică mâna, punându-și-o pe obraz.

Lui i se tăie răsufierea.

–Ești imposibil, spuse ea cu blândețe. Chiar când îmi vine să te lovesc cu ceva, spui lucruri... faci lucruri.

–Totul face parte din planul meu viclean, replică el.

Spusese ce-i venise în cap. Dacă întâmplarea făcuse să fie ceea ce trebuia, cu atât mai bine.

–Nu renunți, nu-i așa? zâmbi ea.

–Sunt încăpățânat. Trăsătură de familie.

–Da. Și în familia mea la fel. Cu un oftat, Sophy îi sărută palma, iar atingerea vibră prin el ca un fulger. Îți mulțumesc pentru că m-ai salvat, urmă ea. Nimeni n-a mai făcut așa ceva până acum.

- Cum naiba?

- Nu erai tu.

Se ridică din poala lui și se așeză călare. Își puse mâinile pe umerii lui, se aplecă, de parcă ar fi vrut să-i spună un secret... și îl sărută pe obraz. Era o atingere diafană, ca a unui fluture, însă reprezenta un nou șoc. Inima lui începu să bubuie, ducându-i sângele peste tot în afară de creier.

„Zeus Atotputernic.“

Sophy îi sărută lobul urechii și își trecu degetele prin părul lui.

- Ah, zise ea. Este insuportabil.

- Ce anume? rosti el cu vocea îngroșată.

- Stăpânirea de sine.

- Păi, atunci scapă de ea.

- Foarte bine.

Îl înșfăcă de un smoc de păr și îl ținu în vreme ce-l săruta cu putere, hotărât. Exact așa cum o sărutase el. Exact așa cum o învățase.

Doar că mai bine.

Capitolul 12

„Femeile, la orice vârstă, sunt, cu siguranță, extrem de ocupate să-și examineze propria purtare, să-și analizeze motivele și să-și corecteze defectele, să-și țină în frâu greșelile la care știu că sunt predispuse și să ia decizia de a cultiva virtuțile care s-a dovedit că le lipseau.“

Cartea tinerei lady, 1829

Înainte era prea înnebunită să observe. Dar după câteva minute în brațele lui, ascultându-i vocea joasă, care punea lumea în ordine cum doar el ar fi fost în stare... asta o aduse înapoi.

La el.

Își scosese jacheta și eșarfa, iar părul lui negru era răvășit. Lumina lămpii făcea ca mânecile să fie aproape transparente, scoțându-i în evidență conturul brațelor musculoase ce o țineau. Sophy își odihnea obrazul pe vesta de mătase. Îl putea mirosi și îi putea simți umerii largi și trunchiul zvelt sub vestă și cămașă. Privirea ei rătăcise în jos, peste broderia fină ce strălucea în lumina slabă.

Admira acum coapsele lui puternice și picioarele lungi în pantalonii strâmți ce nu lăsau loc imaginației.

Interiorul ființei ei vibra.

Fusese atât de nefericită și necugetată, însă el o salvase și îi domolise temerile. Minteă îi revenise și, odată cu ea, și încrederea. Și dorința.

Îl dorea. Îl dorise încă din primul moment în care-l văzuse năvălind pe un coridor la reședința Clevedon, ca un ucigaș.

Acum îl dorea cu o sete mai aprigă decât tot ce cunoscuse în tot cursul vieții. Chiar și magazinul trecuse pe un loc secund în gândurile ei.

Cât mai trebuia să aștepte? De ce trebuie să fie cuminte?

Era o Noirot.

Îl sărută fără teamă și intens, așa cum o învățase. În vreme ce-l săruta, își lăsă mâinile să rătăcească peste umerii lui lați, acolo unde țesătura subțire a cămășii îi permitea să-i simtă căldura pielii și încordarea mușchilor la atingerea ei.

Plăcerea era aproape de nesuportat. Era ca și cum ființa ei ar fi fost stăpânită de o mare de sentimente, toate într-un minunat freamăt, făcând-o să vibreze peste tot.

Se legăna în brațele lui, lăsându-se purtată de trăirile acelea fără pereche, când îl simți cum se crispează și începe să se îndepărteze.

– Stai, spuse el. Așteaptă o...

– Ce să aștept? Îl mușcă ușor de ureche.

– Trebuie să-mi spui... Vocea i se stinse.

– Ce să-ți spun?

– N-are importanță. Am uitat.

O luă în brațe și o sărută și el fără să ezite. Îndrăzneț și direct, precum o lovitură în cap.

Sophy era amezită, dar știa ce să facă. El o învățase.

Se sărutau de parcă dansau și parcă se luptau în duel: avansând, retrăgându-se, dându-și târcoale, într-o lume ce devenea din ce în ce mai întunecată și mai fierbinte în vreme ce gândul rătăcea dincolo de limite.

Găsi nasturele cămașii și-l deschise. Își furișă mâna pe sub material ca să-i atingă pielea și să-i dezmierde gâtul și clavicula. Gestul îl făcu să se crispeze, dar nu o respinse. O strânse și mai tare, aducând-o mai aproape. Sophy îi putea simți excitarea în dreptul pântecelui. Știa ce este. Ar fi înțeles chiar dacă sora ei nu i-ar fi explicat. O dorea.

Și ea îl dorea pe el.

Asta era tot. Primejdios. Greșit. Nesăbuit. Irezistibil.

Îl împinse, moment în care el își slăbi strânsoarea și o privi. Ochii lui erau negri ca noaptea, ca păcatul pe care-l promiteau.

Îl împinse din nou, mai tare, sprijinindu-se cu tot corpul de el. În sfârșit, el înțelese și-i dădu drumul, iar ea căzu pe spate în pat cu un râs înfundat.

— Sophy...

— *Oui, c'est bien moi.*

— Sophy, spuse el pe o voce joasă, de îndrăgostit.

Simți furnicături de-a lungul șirei spinării. Simți ceva mișcându-se în adâncul ființei ei. Fierbințeală. Nerăbdare.

Sophy se târî peste el.

— Ce trebuie să fac? se interesă ea începând să-i desfacă nasturii vestei.

— Drăcușorule, vino-ncoace!

O trase în jos și o sărută, dar de data asta altfel, mai tandru. Îi sărută fruntea, sprâncenele, nasul, obrajii, bărbia. Îi sărută urechea și apoi gâtul, în locul acela sensibil de sub ureche. O sărută astfel până când ea amezii, tremurând toată. Apoi își puse mâna lui mare pe spatele ei și o rostogoli pe pat, schimbând pozițiile. Era deasupra, uitându-se în jos la ea, și tot ce vedea Sophy era un abis negru și un păcat ademenitor, fierbinte ca focurile iadului.

Inima îi bătea nebunește.

Longmore își coborî mâinile peste sânii ei, trimițându-i un val de fierbințele care-i invadă trupul până în vârful picioarelor.

Sophy lăsă să-i scape un oftat de durere ce suna ca un geamăt în noaptea tăcută. Parcă ar fi fost doar ei doi, singuri pe lume.

Nimic nu tulbura liniștea nopții în afară de oftaturi, murmure de dorință și plăcere, și foșnetul hainelor și al cearșafurilor.

Mâna lui lunecă mai jos, peste pântec, și ajunse în locul dintre picioarele ei. Ea se întinse și se mișcă, dorind să aibă mai mult, așa cum face o pisică atunci când e mângâiată, deși nici o pisică nu se putea simți astfel. Mâinile lui iscusite, pricepute, urmărindu-i conturul trupului, aflând totul despre ea, despre toate locurile secrete pe care rochia i le ascundea.

Apoi o întoarse pe o parte și Sophy îi simți mâinile pe spinare, umblând la legăturile corsajului. Își aminti de dimineața acelei zile și o cuprinse un nou val de căldură.

Într-o clipă, Longmore îi deznodă șireturile. Urmă o mișcare agitată și ea simți cum se desfăceau niște panglici, în vreme ce el o săruta pe gât și pe umeri. Se dădu înapoi ca să-i tragă rochia peste cap, mișcând-o încolo și-ncoace de parcă ar fi fost o păpușă. Aruncă rochia la o parte, iar Sophy auzi fâșâitul pe care-l făcu atunci când căzu pe podea.

Urmă pantofii. Mânele bufante zburară și ele. Îi desfăcu rapid corsetul, care se desprinse cu ușurință, așa cum era menit să o facă. Apoi, cu câteva atingeri ale degetelor și o răsucire a trupului, Longmore se debarasă de vestă.

Cămașa era deschisă acolo unde ea desfăcuse nasturele. Sophy își plimbă mâinile peste țesătura fină, urmărind contururile calde ale pieptului și ale abdomenului lui. Mușchii i se încordară și se contractară sub atingerea ei.

Ea îl dezmierda, și el răspundea. Nu era o neajutorată. Nu va mai fi niciodată neajutorată.

Avea putere asupra acestui bărbat masiv, periculos.

Simți vag cum juponul o părăsea, urmat de cămășuță. I se desfăcură jartierele și i se scoaseră ciorapii. Nu-i păsa. Era absorbită de el. Îl privise bătându-se. Îl văzuse conducând trăsura. Îl văzuse mergând. Îl văzuse mișcându-se. De câte ori era prin preajmă,

nu își putuse dezlipi ochii de pe el. Și acum nu se putea opri din a-l atinge și de a-i admira puterea și frumusețea.

Ca întreaga ei familie, întotdeauna îndrăznise, jucase și riscase. Acum îndrăzni, mișcându-și palma peste partea din față a pantalonilor, peste fascinanta proeminență de acolo, fierbinte și pulsând pe mâna ei. Vocea verișoarei Emma îi răsună în cap, dar avertizarea era prea slabă, înghesuită într-un colț al minții.

El era prea copleșitor, dominându-i rațiunea. Prea multă masculinitate neînfrânată ce-i pusese stăpânire pe simțuri. Prea multă dorință ce-i învingea judecata.

Longmore se aplecă s-o sărute, iar sărutul acela, aproape dureros, spulberă într-o clipită verișoarele și Parisul, și Londra, și toate lucrurile obișnuite.

Nu-i păsa de nimic în afară de acest moment dintre ei doi. Întreaga lume se redusese la el: gustul lui și atingerea gurii lui... felul în care era dur și blând în același timp... greutatea trupului lui când se apăsa pe al ei.

O sărută peste tot: pe față, pe gât, pe umeri, pe sâni – și asta o făcu să vrea să plângă din nou și să râdă deopotrivă. Merse mai jos, acoperindu-i pântecul cu sărutări ca niște mici flăcări în vreme ce ea își împleti degetele în părul lui. În cele din urmă ajunse la locul dintre picioarele ei.

Îi simți mâinile apucând-o de șolduri în timp ce limba lui pătrundea în cel mai intim loc al ei. Și apoi, nimic nu mai avea înțeles... și, în sfârșit, totul avea.

Totul se schimbă. Lumea era altceva, o mare lagună neagră într-o noapte întunecată. Aerul era greu, amețitor. Plăcerea crescuse tot mai mult și împreună cu ea crescuse și dorința pentru ceva fără nume, dar pe care trebuia să-l găsească, la care trebuia să ajungă.

Era conștientă de mișcare și de foșnete în vreme ce el își aruncă de pe el restul hainelor. Apoi, își apropie trupul gol de al ei și gura lui i-o acoperi din nou pe a ei într-un sărut atât de intens, de tandru, de o dulceață infinită...

O pătrunse, trezind-o brusc din amorțeala provocată de dorință. Ceața din minte i se risipi și își deschise ochii. Era conștientă de mărimea și căldura membrului lui... în ea. Era ciudat

și stânjenitor; se simțea prinsă în cursă. „Ce am făcut?” se gândi preț de o clipă, însă el continua s-o sărute, și gura lui se mișca de la buze spre obraji și gât.

Într-un târziu, încordarea ei se risipi sub mângâierile tandre. Șocul dispăru și trupul i se relaxă, acceptându-l încet pe al lui. Era straniu și minunat să te unești atât de intim. Își puse mâinile pe spatele lui, delectându-se cu atingerea pielii și vibrația mușchilor sub mâna ei.

Mirosul masculin, care umplea aerul, îi luă în stăpânire nările și capul, îmbătând-o. Era uluită de puterea ei asupra lui și a lui asupra ei. Când Longmore începu să se miște în ea, reacționă instinctiv, potrivindu-și ritmul după al lui în același fel cum învățase felul lui de a săruta... ca și cum într-un fel ar fi știut dintotdeauna și doar ar fi așteptat semnalul să înceapă.

El cânta pe trupul ei, la început blând și încet. Ea se simțea ca o vioară, și sentimentele erau muzica. După aceea, când el îi făcu să vibreze fiecare fibră a corpului, muzica se auzi tot mai tare. Împingerile lui lente, precaute, deveniră din ce în ce mai rapide și mai intense. Lumea se întunecă tot mai mult și deveni mai sălbatică, iar Sophy se mișca în acea lume ca și când ar fi fost, în sfârșit, în elementul ei. Se mișca împreună cu el în același ritm pasional, alergând nesăbuit spre o destinație necunoscută.

Și inima îi spunea doar: „Da, ia-mă cu tine”.

El o luă; după graba înfierbântată și sălbatică fu din nou un șoc în momentul în care ceva parcă izbucni în interiorul ființei ei. O copleși plăcerea, val după val, până când totul dispăru și rămase doar fericirea. Se lăsă dusă spre fericire și o ciudată liniște o cuprinse, o pace neașteptată și fermecătoare.

Sophy nu era sigură cât timp zăcuse în neant. Era vag conștientă de faptul că Longmore o lipise cu spatele de trupul lui fierbinte. Se simțea confortabil, în siguranță și caldă.

Poate că adormise. Sau poate că pur și simplu stătuse suspendată, în transă, pentru un timp. Nu era sigură.

Contactul cu realitatea fu brusc și dureros.

— Ah, nu! exclamă ea. Se smulse din brațele lui și se ridică în capul oaselor. Cum de am putut face asta? Nu, nu, nu! Rogu-te, Doamne, să fie doar un vis.

— Sophy. Vocea lui era îngroșată, somnoroasă.

— Nu ești tu de vină. E vina mea. Am făcut-o dinadins. Nu pot să cred. Am făcut-o *dinadins* — când *știam*. Se crispă de durere. Ah, cum am putut fi atât de proastă?

— Sophy, repetă el.

— De ce nu am aruncat pur și simplu magazinul în aer? De ce nu i-am dat foc? Ce mod mai bun să distrug afacerea decât asta?

— Sophy, culcă-te!

— Nu pot să dorm în clipe dintr-astea!

Longmore își întinse o mână musculoasă și o trase ferm, iar Sophy căzu lângă el.

— Taci.

— Suntem ruinate! gemu ea. Și eu am făcut-o! De ce nu am mers pur și simplu să muncesc pentru Hortense Nesuferita? Nu i-aș fi putut face o favoare mai mare.

— Sophy, culcă-te. Fără vorbă. Nu discutăm despre asta acum. Culcă-te.

Apoi, își ridică o mână mare și caldă și îi cuprinse sânii. Sophy oftă și se cuibări lângă el, adormind pe dată.

Când Longmore se trezi din nou, fu din proprie inițiativă. Intensitatea luminii îi spuse că o parte din dimineața trecuse, dar nu prea mult.

O simți că se foia lângă el.

— Ah, nu, murmură ea. Ah, nu. Ce-o să mă...

Contele își înăbuși un oftat.

— Așteaptă un minut. O întoarse spre el și îi sărută gâtul. Descoperise că era un punct sensibil, unul din multe altele.

— Ah, icni ea într-un fel care i făcu mädularul să devină țeapăn.

Continuă să o sărute pentru că-i plăceau atingerea, mirosul și gustul pielii ei, dar și felul în care reacționa, numai din instinct, fără prefăcătorie. În actul dragostei, era perfect sinceră.

Continuă să o sărute pentru că-i plăcea să facă asta și pentru că era un bărbat nesăbuit care nu-și dezvoltase obiceiul de a se preocupa de consecințe.

Își plimbă mâinile pe corpul ei gol, iar ea se zvârcoli de plăcere.

– Nu-i cinstit, protestă pe o voce joasă. Nu-i cinstit.

– Nici eu nu joc cinstit, replică Longmore, repetând ce spusese ea zilele trecute. O sărută peste tot pe unde mâinile îi colindaseră deja. Zăbovi în locurile cele mai delicioase – punctul de după ureche și interiorul cotului. Îi sărută sânii, delectându-se înainte de a lua în gură desăvârșitul mugure roz și a-l suga ușor. Picioarele ei se mișcă lângă ale lui și abdomenul i se încordă. Își înfipse mâinile în părul lui – și acest gest posesiv îl făcu să-și piardă controlul.

Cu toate acestea, oricât de necugetat ar fi fost, instinctele sale de bază erau puternice. Aceste instincte simple îi spuseră că poate nu avea să i se mai ivească o șansă ca asta; prin urmare, trebuia să profite de ea.

Aduse același omagiu și celuilalt sân, după care își croi drum în jos. Zăbovi un timp în triunghiul auriu dintre picioarele ei, lăsându-și limba să o atingă până când ea începu să geamă neajutorată, murmurând în franceză niște prostii și niște dulci vorbe de alint. Apoi continuă pe calea pe care și-o imaginase de atâtea ori: de-a lungul minunatelor rotunjimi ale coapselor până la glezna elegant conturată și până la călcăiele ei desăvârșite. Le sărută pe fiecare în parte.

După aceea o luă de la început, pe cealaltă parte. Și când termină, o întoarse pe burtă.

– Milord! exclamă ea.

– Harry, o corectă el. Nu trebuie să ne formalizăm acum.

– Harry, spuse ea gâfâind.

Nu era sigur că vreo altă femeie care nu-i era rudă apropiată îi pronunțase numele de botez. Îl făcea chiar să sune... franțuzește. Nici când până acum nu i se păruse atât de frumos și de potrivit.

O sărută pe ceafă și își lăsă mâinile să-i urmeze gura pe fiecare părticică din spatele ei. Și ce spate avea: drept și cu o netezime

de mătase... și, la bază, minunata curbură și rotunjime a fundului ei desăvârșit! Îl sărută reverențios, făcând-o să chicotească.

Își făcu loc între picioarele ei, dezmierdând-o cu tandrețe. Sophy își ținu răsufierea și se arcui, invitându-l să continue. Era umedă sub degetele lui, iar asta îi distruse complet stăpânirea de sine. O trase mai aproape și își dirijă mädularul în ea, pe la spate.

– Ah, ah, ah, gâfâi ea.

– Da, spuse Harry vârându-și fața în gâtul ei.

„Da, da, da, da, da!“ striga în gând, cu trup și suflet. Cu o mână o ținea lipită de el și cu cealaltă îi ținea rotunjimea dintre picioare în timp ce o pătrundea lent.

Voia să dureze ore întregi, dar nu se putea controla destul. Se retrase din ea și, fără menajamente, o întoarse.

O penetră din nou, în felul obișnuit, pentru că putea să-i vadă fața și pentru că ea îl cuprinsese cu brațele în acel chip minunat, ca și cum era cel mai natural lucru din lume și îl cunoștea dintotdeauna și el era al ei pe vecie.

Îl mângâie pe abdomen și apoi mai jos, acolo unde erau uniți, și se împinse în el, potrivit și ritmul cu al lui, pe urmă luând conducerea.

Harry văzu cum i se schimba expresia feței pe când se apropia de punctul culminant. Se împinse tare și adânc în ea, smulgându-i un țipăt. Apoi termină și corpul lui continuă un timp să vibreze, până când în sfârșit se prăbuși și își îngropă fața în curbura gâtului ei.

Adormiră la loc. Atunci când deschise ochii, Sophy constată că era spre amiază, cu mult peste ora la care se scula de obicei. Nu avea însă nici o remușcare: era absolut minunat să se cuibărească în brațele lui Longmore.

„Îi plac femeile“, se gândi.

Dar, pe de altă parte, ce știa ea? Doar ce auzise: femei plângându-se de bărbați care se întorceau pe o parte și adormeau. Sau plecau brusc.

El încă nu plecase, și asta urma să fie o problemă, având în vedere că sora lui era în camera învecinată.

Simți cum își schimba poziția corpului în spatele ei.

În spatele ei. Își aminti ce făcuse. Asta fusese interesant.

- Trebuie să pleci, îi zise.

- Nu încă, mormăi el.

- Sora ta, îi aminti.

- Nu se va trezi decât peste câteva ore.

- Nu poți să fii sigur.

- Ea nu are magazin. Tu te trezești când se crapă de ziuă. Clara doarme buștean și nu se scoală niciodată înainte de unsprezece. Cum Sophy se ridică în capul oaselor cu o expresie familiară pe chip, Longmore oftă: Ah, bine. O să discutăm acum.

- Fără discuții, replică ea. Mintea i se limpezise acum, de parcă ar fi pârjolit-o un foc, arzând orice confuzie. E foarte simplu. Nimeni Nu Trebuie Să Știe Vreodată.

Proptindu-se într-un cot, o privi lung.

- Știi, pot auzi aceste vorbe subliniate. Cu literă mare.

- Serios, dacă nu știe nimeni, nimeni nu știe. Trebuie să-mi promiți că nu spui nimănui.

- Aș vrea să știu de unde ți-a venit ideea că sunt genul ăla de bărbat care se laudă prietenilor cu aventurile lui amoroase. Crezi că sunt tipul care se împăunează că a dezvirginat fecioare?

- Cine spune că am fost virgină?

- Nimeni nu trebuie să spună ceva. Mi-am dat eu însumi seama. În final.

- Pentru că n-am știut ce să fac?

- Asta și acea parte intimă a femeii deosebit de strâmtă.

- N-am avut timp! se disculpă ea. N-am avut timp niciodată pentru bărbați.

- N-am făcut vreo critică. A fost un fel de șoc, dar... de fapt...

- Îți place că ai fost primul.

- Da. Îmi place. Este foarte bizar. N-am fost niciodată genul de bărbat căruia să-i pese de așa ceva, dar în cazul tău am să fac o excepție.

Și ei îi plăcuse că el fusese primul. Lumea era plină de crai și de bărbați nestatornici. Marcelline se măritase cu unul. Lady Clara dăduse de necaz cu altul. Dar oricare ar fi fost defectele lui Longmore, el era exact ceea ce părea a fi. El însuși. Întotdeauna.

Gândul era reconfortant.

- Păi atunci, dacă nu scoți o vorbă, nu-i nici o problemă, zise în cele din urmă.

- Dar tu? Și tu o să păstrezi tăcerea?

- Nu îmi propun să fac reclamă în *Foxe's Morning Spectacle*, dacă la asta te referi.

- Nu asta vreau să spun. Ce ai de gând cu surorile tale? Le spui sau nu totul?

- Da-a-a.

- Deci?

- Ele n-o să spună nimănu.

- Sunt femei, mormăi el.

- Cui să spună? Mătușilor lui Clevedon? Clientelor noastre? Hai, fi rezonabil.

- De ce să încep tocmai acum?

- Pe cuvânt, am avut destule necazuri cu Marcelline care a încălcat teritoriul aristocratic. Dacă se află că l-am sedus pe fiul cel mai mare al lui Lady Warford, va face mai mult decât să boicoteze Casa Noiroț. Ne va zdrobi. Definitiv. Nici chiar eu nu voi fi în stare să refac magazinul. Surorile mele știu asta.

- Prea bine, rosti el. Atâta timp cât înțelegem cine pe cine a sedus.

- Partea asta este dureros de limpede.

- N-ai putut să te abții.

- De fapt, n-am putut. Dacă n-aveam ocazia, dacă n-ai fi fost al naibii de înțelegător... și seducător.

- M-am străduit foarte tare. Mă refer la partea cu seducția. Nu eram sigur că observi.

- Aparent, nu făceam decât asta.

- Bine. Îmi concepusem o întreagă strategie.

Sophy îl privi pieziș.

- Te-ai gândit la asta?

- Trebuia s-o fac, nu-i așa? Ești complicată.

- Mai simplă decât crezi. Nu sunt o fată cumsecade.

- Iar eu nu sunt un băiat cumsecade. Este neelegant să urmărești fete lipsite de experiență, dar n-am putut rezista.

- Bineînțeles că nu. Nimeni nu-mi poate rezista. Așa că nu trebuie să te învinovățești.

– Țasta-i un lucru pe care n-am să-l fac niciodată. Totuși... În-crun-tându-se, Longmore continuă: S-ar putea să fi făcut unul dintr-ăia... știi tu... o chestie din aia mică și rozalie care urlă.

– Un copil, traduse ea. Știu.

– În cazul ăsta...

– Hai să nu ne gândim încă așa departe, spuse Sophy, igno-rând panica de gheață care i se instalase în stomac. Acum am o problemă mai urgentă. Nunta surorii tale este peste doar două săptămâni.

Longmore stătea nemișcat, amuzându-se leneș cu părerea lui Sophy despre lume în vreme ce îi privea superbul corp gol, cu sânii aflați drept în fața lui.

Îi luă un moment să digere ultima frază. Apoi se trezi brusc și se ridică.

– Îți bați joc de mine?

Ea își scutură capul și buclele blonde se mișcară în toate părțile.

Nu era de mirare că în ajun fusese o pradă atât de ușoară.

– Nu mi-am dat seama, spuse el. Credeam că mama va amâna inevitabilul cât de mult posibil.

Sophy îi povesti ce aflase de la Clara despre Lady Bartham și mama lui.

– Am jurat să fac în așa fel încât nunta asta să nu aibă loc și să repar reputația surorii tale. I-am spus că ea e misiunea mea, singura mea misiune. Îmi pare rău... Închise pentru scurt timp ochii. Când îi deschise erau iarăși de un albastru strălucitor. Stai! Nu-mi pare rău de toate astea, zise ea arătând spre el și spre pat. A fost prostesc din partea mea – dar a fost emoționant și minu-nat și nu-mi pot imagina o renunțare la feciorie mai excitantă. Dar trebuie să mă concentrez asupra afacerilor.

– Așa-i.

Longmore își încrucișă brațele sub cap. În viața lui apăruse o problemă extrem de complicată. Nu o cunoștea încă amănun-țit, dar trebuia s-o rezolve de unul singur. Sophy nu avea să-l ajute, iar el nu intenționa să ceară sfatul nimănui. Simplul gând

de a mărturisi cuiva faptele sale amoroase îl făcu să-i înghețe sângele în vene.

În orice caz, Se Legase Prin Jurământ Să Tacă.

Chiar și când se gândea la asta, își imagina cuvintele așa cum le-ar fi scris Sophy, cu litere mari.

„Nimeni Nu Trebuie Să Știe Vreodată.“ Îl molipsise cu melodrama ei.

Obosit de atâta gândire, o privi drăgăstos.

– Afaceri, spuse ea peste câteva clipe.

– Ai dreptate, zise el.

Oftatul ei îi permise să-i admire sânii ridicându-i-se și coborând.

– Acum trebuie să pleci. Poate că sora ta va mai dormi ore bune, dar cred că Davis s-a trezit deja.

– Așa e.

Longmore se sculă din pat și se strădui să-și dezgroape îmbrăcămintea din mormanul de haine și lenjerie, ciorăpărie și pantofi.

Sophy părăsi la rândul ei așternuturile și, goală precum o Evă nou-născută, îl ajută să se îmbrace.

Când fu la ușă și gata să plece, ea scoase un mic oftat și alergă spre el luându-l de revere. Își aplecă fața spre ea, iar Sophy se ridica pe vârfuri și îl sărută apăsător pe buze.

– Hai, pleacă, îl îndemnă. Pleacă... Vocea i se pierdu, mâinile îi alunecară de pe reverele hainei lui și capul i se înclină într-o parte. Deși ochii ei îl fixau, Longmore știa că de fapt nu-l prea vedea. El, pe de altă parte, putea să-i cerceteze nestingherit fiecare centimetru roz și alb, și auriu al trupului.

– Așteaptă, îi ceru ea.

– Bine.

Splendida Evă se gândea. Longmore își imagina roțițele învârtindu-se, mori diabolice în funcțiune.

– Ah, făcu Sophy în final. Da. Ochii i se măriră, privirea ei albastră se ascuți până la o strălucire de safir. Știu! Își odihni capul pe pieptul lui. El îngădui mâinii sale să i ciufulească buclele blonde, rezistând eroic impulsului simțit în cealaltă mână

de a-i apuca sânii. Ascultă tu, bărbat superb, rosti ea. În sfârșit, acum știu.

– Ce știi? spuse el înăbușit, pierdut în mireasma părului și a pielii ei, mirosul văratic al unui tărâm îndepărtat unde fusese fericit. Și ce mă face pe mine...

– Mi-a venit ideea. Știu cum o s-o salvăm pe sora ta.

Reședința Warford

În acea noapte

Familia se ridicase de la masă și era în bibliotecă când Longmore sosi împreună cu sora lui.

Mama lor sări din fotoliu și alergă spre ei.

– Ah, Clara cum de-ai putut? strigă ea.

Longmore văzu cum sora lui își aduna puterile pentru a înfrunța acuzațiile, învinuirile și alte insulte, știind că asta era concepția lui Lady Warford despre sfaturile materne iubitoare.

Deschise gura să spună ceva nerespectuos, când Lady Warford se repezi la Clara și o luă în brațe, hohotind de plâns.

– Ah, draga mea fetiță, sunt așa de fericită că ai venit acasă! Nu trebuie să mai fugi niciodată, dar niciodată. Oricare ar fi ne-cazul, trebuie să-mi spui, iubirea mea. Promite-mi. Promite-mi, te rog.

Era, se gândi el, primul „te rog” care ieșise vreodată de pe buzele mamei lui.

– Îmi pare rău, mamă, spuse Clara. Vocea ei, înăbușită de umărul mamei, suna șocată.

– Asta a fost o treabă cumplită pentru tine, urmă Lady Warford. Vătămătoare pentru sensibilitatea unei fete – dar bineînțeles tu nu știai nimic despre cum pot fi bărbații. Ai avut încredere în el, prostuțo. Dar cum puteai să știi? Mereu e așa. Niciodată nu sunt așa cum ne închipuim noi. O mai strânse o dată în brațe și se retrase. Trebuie să spun că Harry m-a surprins. Ne-a surprins pe amândoi, nu-i așa, Warford?

– Da, așa-i, zise bătrânul aristocrat. Bravo! Să ai grijă de sora ta! Prima dată ai făcut-o de oaie...

– Warford, îl muștră soția sa.

– Dar ai găsit-o și ai adus-o înapoi. Un lucru bun. Mulțumită șiretlicului tău isteț, am aflat că Adderley s-ar putea să nu fie chiar ticălosul pe care l-am crezut a fi.

– Am nevoie să beau ceva, spuse Longmore, îndreptându-se rapid către prima carafă. Sherry-ul nu era preferatul lui, dar mergea și așa. Își turnă o porție generoasă și bău.

– A venit aici în fiecare zi, îl informă Lady Warford.

– A auzit de indispoziția Clarei, adăugă soțul ei. Era foarte îngrijorat.

– Flori, draga mea, spuse Lady Warford. Ți-a adus flori. Și fructe din serele lui. Părea destul de îndurerat, nu-i așa, Warford?

– Foarte.

– După cum ne-a asigurat, e conștient că împrejurările care au dus la căsătoria ta nu au fost cele la care se spera, însă a spus... a spus... vocea lui Lady Warford se stinse. Nu pot să-mi amintesc exact ce a spus, dar a fost ceea ce se cuvine. Asta nu schimbă faptul că e falit și că mama lui nu era ceea ce ne dorim. Dar a murit, și el pare să țină la tine, Clara. Cred într-adevăr că, făcând puțin efort, poți să scoți ceva din el.

Deși Clara era evident luată prin surprindere, nu-i scăpă privirea de avertizare a lui Longmore, așa că izbuti să afișeze o expresie afabilă.

El nu încercă să-și ascundă neîncrederea. Nu că cineva s-ar fi așteptat să o facă. Era convins că neliniștea lui Adderley în legătură cu sora lui era sinceră: dacă se îmbolnăvea și murea înaintea de nuntă, ar fi trebuit să-și caute repede altă avere, iar o moștenitoare precum Clara nu era prea ușor de găsit.

– Dacă cineva îl poate face un om de treabă, asta e numai Clara, declară el. În orice caz, am mai spus o, trebuie să ne împăcăm cu situația. O să fie mai puține bârfe dacă noi toți vom părea mulțumiți de aranjament. Nu strică să dăm de înțeles că am descoperit în cele din urmă că Adderley nu e chiar așa de rău cum au presupus toți. Dinspre partea mea, promit să fu politicos cu el când îl voi întâlni data viitoare. Bău restul de sherry și puse paharul jos. Pot să mă retrag acum?

Capitolul 13

„Pentru a apăra onoarea nobilimii și a preveni răspândirea oricărui scandal în legătură cu aceasta... există o lege specială, numită *scandalum magnatum*, prin care orice om acuzat că a făcut o declarație scandaloasă (deși posibil adevărată) la adresa unui nobil ereditar este condamnat la o amendă și rămâne în custodia autorităților până când aceasta este plătită.“

Debrett, *Aristocrația Angliei, Scoției și Irlandei*, 1820

Exclusiv în Foxe's Morning Spectacle

Miercuri, 10 iunie

Ne-a fost adus la cunoștință că o misterioasă străină din Franța a sosit săptămâna aceasta la Londra cu o suită considerabilă. Am primit informația că bagajele conținând garderoba doamnei erau atât de numeroase, încât au necesitat închirierea unei nave particulare. Acest fapt sugerează o ședere îndelungată în plăcuta noastră insulă verde. În ce privește locul unde își va stabili reședința, scopul vizitei și – în special – identitatea tinerei doamne, sperăm să ne informăm cititorii cu obișnuita noastră promptitudine.

Miercuri noapte

Întreaga Londră știa că ducele de Clevedon o întâlnise pe doamna Noirot la opera din Paris. Totuși, seara aceasta era prima în care ea își făcea apariția la teatru, iar momentul nu lăsă publicului – părții masculine, desigur – nici o îndoială asupra motivului pentru care ducele de Clevedon cedase în fața doamnei.

Aceasta era prima ocazie în care se afișa la o întrunire a înaltei societăți. În vreme ce puținii clienți ai Casei Noirot prezenți acolo o cunoșteau, aceștia erau în principal doamne aparținând micii nobilimi și aristocrației de rang inferior. În marea schemă a lucrurilor contau, dar nu foarte mult.

Bărbații aveau toate motivele să se uite atent, pentru că în loja ducelui nu se afla o singură doamnă elegantă, ci două: soția lui și o străină blondă.

În partea cealaltă a sălii, în loja Warford, Lady Warford privea hotărâtă înspre scenă, refuzând să recunoască existența noii ducese de Clevedon.

Cu toate astea, Clara se holba din plin. I se adresă lordului Adderley care stătea supus lângă ea, jucând rolul viitorului soț prevenitor:

— Știi cine este doamna aceea care e cu ducesa de Clevedon?

Adderley, care se uitase la fel de intens ca toți ceilalți, întoarse o privire mirată către ea:

— Nu știi? Credeam că e o membră a clanului Noirot. Nu este blondă una dintre ele?

— Surorile sunt nemăritate, în timp ce doamna asta poartă o rochie pentru femei căsătorite. O franțuzoaică măritată, așa spune.

— Franțuzoaică? zise Longmore, care stătea în spatele celor doi logodnici. Poți stabili asta de la distanță? Și fără a folosi un binoclu de operă, așa cum fac celelalte doamne?

— Îți poți da seama de fiecare dată, il lămurii Clara. Noi, englezoaicele, putem purta exact ce poartă franțuzoaicele, și totuși cumva arătăm întotdeauna a englezoaice. Se întoarse și întâlni ochii fratelui ei. Ai fost la Paris, Harry. Nu ești de acord?

Mama lor scoase un sunet de protest și le aruncă o privire glacială. Ambele ei odrasle pretinseră că nu observă.

— De un lucru sunt sigur, anume că a stârnit rumoare în teatru, spuse Longmore. Abia poți auzi interpreții — nu întotdeauna un lucru rău, deși așa fi preferat să o faci la o operă nemțească plicticoasă și lungă, nu la *The Waterman*¹. În felul asta, pe de altă

¹ Operă comică de Charles Dibdin (1745–1814) (n.red.)

parte, cântăreții sunt stimulați să se autodepășească. La pauză, cred că am să fac câțiva pași și o să-l rog pe Clevedon să mă prezinte. După aia o să vă pot lămuri. Măcar o dată să o iau înaintea ziarului *Spectacle*.

Știind că numeroși spectatori aveau să meargă în aceeași direcție, părăsi loja familiei cu câteva minute înainte de pauză și intră în loja lui Clevedon înaintea mulțimii.

– I-am luat pe ceilalți tipi cu mult, se împăună el.

– Așa credeam și eu, râse Clevedon. Poți să fii destul de iute când vrei.

Longmore se întoarse spre Înălțimea Sa, ducesa.

– Înainte de năvălirea hoardelor, vreți să fiți așa de amabilă să mă prezentați doamnei?

– Madame de Veirion, îmi permiteți să vi-l prezint pe lordul Longmore, un foarte bun prieten al soțului meu, spuse ducesa.

Tânăra femeie se uită inexpressiv, astfel că Înălțimea Sa repetă introducerea în franceză.

– Ah, da, spuse Madame, asta prieten de mult timp. *Comme un frère, n'est-ce pas?* Lord Lun-mour. Dădu ușor din cap, iar bri-liantele aranjate artistic printre penele de pe pălăria ei străluciră și dansară.

Engleza ei stricată era teribil de comică. Pentru a o scuti, Longmore continuă dialogul în franceză, ceea ce îi dădu un mic avantaj în fața gloatei de bărbați care se îngâmădiră în loja lui Clevedon un moment mai târziu. În vreme ce majoritatea stăpâneau franceza, așa cum trebuia să o facă un gentleman bine educat, nivelul lor era asemănător cu acela al lui Clevedon – o franceză vorbită bine de un englez. Era varianta de conversație a rochiei, așa cum o descrisese Clara: toți se exprimau corect, dar se vedea de la o poștă că erau englezi.

Longmore, elevul cel mai neinstruit din lume, avea dintr-un oarecare motiv o înclinație către limbile străine. În orice caz, către cele de origine latină.

– Dar monsieur de Lun-mour vorbește limba mea precum *les Parisiens*, remarcă Madame. Cum de e așa? Pe mine, engleza mea, este prost. Nu pot să fiu învățată. *Hélas*, ei tot încearcă. *Mon mari* – dragul meu de soț... Ochii ei albaștri deveniră încetoșați. Ridică

mâna plină de inele și brățări și își tamponă ușor lacrimile cu o batistă dantelată. *Ce pauvre Robert!* Încearcă și încearcă să mă învețe. Dar ce? Sunt toantă.

Toți domnii se arătară de altă părere.

Când se lasă tăcerea, Longmore spuse:

— Dar sunteți o toantă fermecătoare și superbă, Madame. Și, continuă el în franceză, o femeie fermecătoare și superbă poate scăpa lesne chiar și dacă săvârșește o crimă. Vă închipuiți oare că vreunul dintre bărbații prezenți aici v-ar condamna pentru că ne asasinați limba?

Longmore o părăsi pe Madame și coteria ei cu puțin timp înainte de terminarea pauzei și se înapoie în loja familiei lui.

Mama îi aruncă priviri ucigătoare și pe bună dreptate: Lady Bartham i se alăturase și fără îndoială că presăraseră sare pe câte răni deschise putuse găsi. Sau provocase.

— O doamnă franțuzoaică, după cum ai dedus, îi spuse Longmore surorii lui, fără a se obosi să coboare vocea. Cele două doamne mai vârstnice se opriră din vorbă. Madame de Veirrion. O prietenă a ducesei din perioada ei pariziană. O văduvă — cu ceva avere, așa spune. Mă înclin în fața cunoștințelor surorii mele în materie de rochii, dar doamna pare să trăiască într-un lux uimitor. După bijuterii e mai ușor de apreciat, și nu sunt imitații, vă asigur.

Lady Bartham își puse lornionul la ochi și începu să o inspecteze pe tână franțuzoaică. După o foarte scurtă ezitare, Lady Warford făcu la fel.

— Văduvă ai spus, Longmore?

Întotdeauna era atentă să folosească titlul primului ei născut în prezența lui Lady Bartham, care avea două fete de măritat, niște mici nimfe brunete, prea osoase după gustul lui.

— O văduvă destul de tânără. Vorbește cea mai îngrozitoare engleză cu putință.

— Asta nu-ți face ție probleme, observă Clara.

— Nu, într-adevăr, interveni Adderley. Întotdeauna asta a fost punctul tău forte, limbile străine. Ca să nu punem la socoteală upercutul. Zâmbi trist și își mângâie maxilarul. Vânătaia era încă vizibilă. Asta ca să mă învăț minte, rosti el cu o voce joasă.

Era exact ceea ce trebuia să spună un bărbat dacă voia să se împace cu viitoarele sale rude prin alianță. O făcu atât de bine, încât un om mai puțin cinic decât Longmore l-ar fi crezut.

– Ai stat acolo destul de mult, zise Clara.

– E drăguță și pocește engleza într-o manieră foarte șarmantă, se justifică Longmore.

– Evident că e fermecătoare, comentă Lady Bartham. Se pare că i-a subjugat pe toți.

– Franțuzoaicele fac adesea acest lucru, rosti Lady Warford cu un aer misterios.

– Credeam că ducele va fi obligat să-și cheme servitorii ca să controleze mulțimea, spuse Clara.

– Fără îndoială că a stârnit zarvă, aprobă Lady Bartham. Își întoarse privirea ascuțită a ochilor ei căprui spre Longmore. Dar cine este ea?

Exclusiv pentru Foxe's Morning Spectacle

Joi, 11 iunie 1835

Cine este ea? Aceasta e întrebarea de pe buzele tuturor începând din seara trecută, când Misterioasa Străină și-a făcut apariția la Teatrul Regal purtând o rochie neagră de satin, cu un corsaj à la Sevigné, împodobit cu un rând de funde negre. Mânecele, garnisite cu funde paj, erau foarte încărcate, cu inele duble de satin alb. Ceea ce la prima vedere părea a fi o fustă era de fapt o iluzie artistică creată de un panou frontal de satin brodat cu fire de aur.

Corespondentul dvs. știe din cea mai autorizată sursă că Madame de V_____ este urmașa unui conte francez a cărui familie a fost apropiată pentru multă vreme de Casa de Bourbon și care a pierit în chip tragic, asemenea multor reprezentanți de frunte ai Vechiului Regim, sub tășul ghilotinei. Având în vedere actualele turbulențe din Paris, nu putem fi surprinși că domnia sa, lipsită în acest ultim an de protecția unui soț devotat și acționând fără îndoială la sfatul înțelept al consilierilor săi, s-a hotărât să se stabilească, laolaltă

cu averea sa considerabilă (rivalizând, ni s-a spus, cu a ducelui de C _____), pe târâmurile pașnice ale Regatului Maiestății Sale. Ni s-a spus că Madame s-a decis să-și caute o reședință permanentă în capitală. Între timp, a luat un apartament la unul dintre hotelurile descrise în albumul Imagini din Londra al lui Cruchley ca fiind „gază prezenței incognito a unor nobili și potențați”. Suntem informați dintr-o sursă de încredere că Madame și răposatul domn de V _____ s-au numărat printre protectorii ducesei de C _____ în timpul lungii șederi a Înălțimii Sale la Paris.

După obișnuitele noutăți de la Curte, bârfele generale, comentariile despre fuga de acasă a cuplului Sheridan-Grant și niște anecdote amuzante, la sfârșitul ultimei coloane ce preceda pagina cu anunțuri apărea această notă:

Seara trecută, am observat un anumit lord în compania doamnei cu care urmează să se căsătorească în două săptămâni. Ne face plăcere să relatăm că doamna pare complet refăcută de pe urma recente sale boli alarmante. Nu putem afirma că ne face plăcere să ne înștiințăm cititorii că mai târziu în acea seară – sau ar fi mai exact să spunem la mijitul zorilor – domnia sa a fost observat intrând într-un local de jocuri cu o reputație dubioasă din care nu a ieșit decât la câteva ore după răsăritul soarelui. Pentru toți aceia – și noi ne numărăm printre ei – care i-am urat doamnei, în ciuda împrăjurilor neplăcute care au grăbit logodna, un viitor fericit, acesta este un eveniment foarte descurajant. Speraserăm că, odată cu câștigarea mâinii acestei frumoase doamne, domnia sa își va arăta gratitudinea încetând să mai păcătuiască. Speraserăm că va reflecta asupra greșelilor strămoșilor săi și se va decide – de dragul doamnei, dacă nu pentru propria i onoare – să restabilească prestigiul numelui familiei. După cum cititorii noștri cunosc desigur, tatălui domniei sale i s-a acordat titlul de baron pentru servicii oferite unui personaj regal, printre care se număra împrumutarea frumoasei sale soții pentru o perioadă nedeterminată de timp. Averea ființ de mult risipită

la masa de joc, trebuie să ne întrebăm în legătură cu motivele și lipsa de onestitate a oricărei persoane care-l încurajează pe domnia sa la alte nechibzuințe, extinzându-i creditul pentru astfel de scopuri.

*Salonul reședinței Warford
Joi după-amiază*

Ca mulți membri ai înaltei societăți, lordul Adderley citise ziarul *Spectacle* la cafeaua de dimineață. Înjurase din belșug și îl jig-nise pe valet și pe toți ceilalți servitori care avuseseră neșansa să-i apară în cale. După ce își adusese întregul personal într-o stare de agitație și revoltă, se grăbise să străbată orașul pentru a-și vizita logodnica. Acolo începuse să mintă fără rușine – adică să nege cu un aer corespunzător de indignat.

Își luase cu el documentul ofensator. După ce fu introdus în salon, unde îl aștepta viitoarea lui mireasă, îl aruncă pe o măsuță cu un gest teatral.

– Nu știi cum de javrele astea de la *Spectacle* sunt lăsate să publice așa niște minciuni murdare! Trebuie să li se dea o lecție. De mult trebuiau să fie dați în judecată pentru aceste mizerii. Dacă Tom Foxe era un gentleman, l-aș fi provocat la duel. De vreme ce nu este, o să insist să fie arestat.

Lady Clara inspiră adânc, expiră și spuse:

– Oamenii pot fi atât de nedrepti! Iau cea mai inofensivă împrejurare și o transformă în ceva rușinos. Exagerează tot ce aud și văd. Dar *Spectacle* nu dă niciodată nume, nu-i așa? În orice caz, cineva care citește asta n-o să-și imagineze că se referă la dumneata.

– N-o să-și imagineze? Adderley se încruntă spre ziar. Deși n-o socotise niciodată pe Lady Clara Fairfax deosebit de isteță, admise că putea trage concluziile corecte.

– Desigur că nu. Ca să-l citez pe Harry, până și un imbecil ar avea destulă minte să nu joace acolo. Tripoul ăla e la fel de plin de escroci precum Putney Bridge, zicea el.

Musafirlul se înroși la față.

– Longmore a fost aici – în legătură cu asta? Făcu un semn cu capul în direcția fițiucii de scandal.

– A, i se întâmplă deseori să ia un exemplar din *Spectacle* pe drumul spre casă după teatru sau petreceri. A trecut pe aici adineaori. Mergea s-o viziteze pe Madame de Veirriion. Vrea să o convingă să iasă cu el. Ce crezi, e respectabilă?

„Nu și dacă iese cu fratele tău“, gândi Adderley, apoi rosti cu voce tare:

– N-am auzit nici un zvon contrar.

– Trebuie să fie respectabilă, spuse Lady Clara. Este prietenă cu ducesa de Clevedon și se pare că și ducele a făcut cunoștință cu ea la Paris. Nu-mi pot imagina că ar fi invitat-o la teatru dacă n-ar fi fost.

– Lui Clevedon se pare că nu-i pasă de ce cred alții despre el.

Adderley nu menționează, și ea avea prea mult tact să sublinieze că, având un venit anual de sute de mii de lire, ducele de Clevedon își putea permite să nu-i pese.

– Îi pasă ce se spune despre ducesa lui și despre fiica acesteia, observă Lady Clara. Regele și Regina au acceptat-o. Nu cred că ar vrea să-și pună în pericol poziția prin asocierea cu persoane nepotrivite.

– Ar fi prostesc, sunt de acord.

– Dacă *este* respectabilă, mama va fi mulțumită. Soțul doamnei i-a lăsat totul. Mamei nu-i va păsa că e văduvă. A fost întotdeauna îngrozită că Harry va sfârși prin a se însura cu o balerină sau cu o bufetieră.

Fața lui Adderley luă foc. Mama lui era un punct nevralgic. Totuși, nu fusese bufetieră, ci fiica unui hangiu. Fusese o amantă regală, la fel ca alte zeci de femei „respectabile“. Din nefericire, asta se întâmplase după nașterea lui. Nimănui nu-i păsa că erai bastard, atâta vreme cât erai bastard *regal*. Nu e de ici, de colo să fii descendentul unui monarh. El, din păcate, era descendentul unei hangițe și al unui obscur nobil de țară. Nici măcar o picătură de sânge regal nu-i curgea prin vine.

– Să se însoare? exclamă el uluit. Longmore? Asta era de neconceput. S-a ajuns deja atât de departe?

Clara ridică din umeri.

– Cine poate ști? Dar părea foarte interesat de ea. Și îl știi pe Harry, întotdeauna se aruncă fără să cugete în... Se întrerupse tușind. Își puse mâna pe frunte.

Era un mic gest involuntar, de ajuns să-i amintească lui Adderley de recenta ei suferință – fusese atât de bolnavă, încât accesul vizitatorilor să fie limitat vreme de trei zile. Se grăbi să îngenuncheze lângă fotoliul ei.

– Draga mea, nu te simți bine?

Ea își lăsă mâna să cadă.

– Nu, o mică... ah, nu e nimic, doar că stau în casă de-o veșnicie, se pare. Am nevoie de o gură de aer proaspăt. Cred că am să chem cabrioleta și o să fac o tură prin parc.

– Prostii, spuse el. Dacă vrei să iei aer, voi fi fericit să te conduc eu. Tu trebuie doar să trimiți o cameristă după bonetă și șal.

Ora la modă pentru promenadă nu sosise încă atunci când Lord Longmore mână cabrioleta pe sub poarta Cumberland din Hyde Park. O asculta pe însoțitoarea lui. Aceasta pălăvrăgea atât de caraghios într-o engleză stricată, încât nu se putea abține să nu zâmbească, deși nu era în cea mai bună dispoziție.

– Vă gândiți la prea multe, remarcă Madame. O parte din milord mă însoțește. Cealaltă parte din el e plecată aiurea. Mă obligați să întreb la mine, eu să fiu cauza acestui *ennui*?

– În mod bizar, parcă mi-aș dori să fi fost ceva mai plicticoasă, replică el. E mai multă agitație decât pot să suport. Noaptea trecută... Oftă, scuturând din cap.

– Dar cât de calm păreai! Nici pe departe înfricoșat.

– Ai dus de nas înalta societate cu o ușurință care mi-a tăiat respirația. Mă jur, femei care probabil că te-au privit drept în față de nenumărate ori în vreme ce le potriveai fundele și alte de-astea ar fi trebuit să te recunoască până și din partea opusă a sălii. Câțiva bărbați dintre cei care au venit în lojă erau la clubul White's în ziua în care ai stat în ploaie pe St. James's Street oferindu-le cu generozitate priveliștea jupoanelor și a gleznelor tale.

– Lumea vede ce se așteaptă să vadă. În magazin, domnișoara e modistă. Când nu este în magazin, ci într-un loc în care lumea nu s-ar fi așteptat să fie, pare doar vag familiară. Vocea prefăcută,

accentul fals, engleza stâlcită dispărură, stârnindu-i iarăși mirarea contelui: era de neconceput ușurința cu care Sophy se descotorosea de o personalitate și își asuma o alta. Negustorii sunt la fel ca servitorii, invizibili, continuă ea. În afara propriului lor domeniu, clienții nu-i recunosc. Dacă o persoană pretinde cu aplomb și siguranță că e altcineva, spectatorul pur și simplu acceptă.

Cu servitorii era altă treabă. Nimeni nu era invizibil pentru ei. Dacă nu ar fi fost așa, Madame ar fi locuit la reședința Clevedon, și Longmore ar fi avut o grijă mai puțin. Dar asta era cu neputință. Nu puteai spera ca o casă atât de mare să păstreze secretul – sau oricare secret, la drept vorbind. Sophy ieșise deghizată și angajase servitoare franțuzoaice de la una din agențiile pe care le cunoștea și în care avea încredere. Acestea alcătuiau suita care o aștepta la hotel. La un moment dat, *Spectacle* avea să explice împrejurările în care ea fugise din Franța. Fără îndoială, avea să fie o poveste absolut sângeroasă, pigmentată cu trădare, înșelăciune, fugă la adăpostul nopții și evadări îngrozitoare din fața Dușmanului.

Longmore clătină din cap.

– Tot mi-e greu să diger: aceiași bărbați care se holbau la tine prin fereastra de la club se întrec acum să fie spirituali și șarmanți în franceză.

– Pentru că scena a fost așa de bine pregătită, îl lămuri. Nu trebuia decât ca tu și Lady Clara să pretindefi că nu mă recunoașteți.

– Clara a reușit să facă asta fără a rosti vreo minciună sfruntată, am băgat de seamă.

Clara avusese însă doar un rol secundar. Luminile rampei se concentrau asupra lui Sophy, care trebuise să adopte o altă identitate – cu toți ochii din teatru îndreptați spre ea.

O făcuse cu un talent și o încredere de sine care îl stupefiaseră. „Este în elementul ei“, se gândi Longmore.

– Tu ți-ai jucat rolul superb, zise ea. Atât de bine, încât m-ai uimit. Încă nu mi-a trecut șocul pe care l am resimțit auzindu-ți franceza perfectă.

Contele ridică din umeri.

– Asta mi-a adus o oarecare măgulire din partea lui Adderley. Chiar a avut curajul să mă complimenteze în legătură cu lovitura de upercut – și să spună că o meritase.

– El o să spună orice. E într-un bucluc mare cât toate zilele.

Aceasta era una dintre problemele care-i ocupau creierul lui Longmore.

– Tocmai de aceea e dispus să facă orice. Te rog să-ți amintești asta. Și amintește-ți că nu e prost. Să ai grijă!

Sophy înțepeni.

– Nu pot să cred că tu îmi dai sfaturi cum să mă comport. Ai uitat de vizita noastră la Dowdy's?

– Asta-i altceva.

– Este același lucru. Pretind că sunt o altă persoană. O fac mai tot timpul. Pretind că nu vreau să plesnesc o clientă. Pretind că nu-i idioată. Pretind că-mi face plăcere să schimb pentru a paisprezecea oară panglicile pentru că ea nu știe ce-i place sau ce vrea până când treizeci de prietene de-ale ei nu și-au dat cu părerea.

– Aici nu-i vorba de femeii într-un magazin.

– Asta mi-e foarte clar. Ai uitat a cui a fost ideea? Ai uitat că ți s-a părut un plan perfect?

– Erai goală pușcă atunci când mi l-ai dezvăluit. În acel moment, orice plan mi s-ar fi părut perfect.

– Bine. Ar trebui să-ți fie bine vârat în cap.

– Nici un bine. Asta era înainte ca amicul meu Clevedon să ne comunice amănuntele urâte despre Adderley.

În timp ce ei o urmăreau pe Clara, Clevedon făcuse și el pe detectivul. Aflase că datoriile lordului Adderley erau considerabil mai mari decât se zvonea – și zvonurile vorbeau despre o sumă foarte mare. Era într-atât de îndatorat, încât câțiva dintre creditori stăteau cu ochii pe el. Nu ar fi fost primul aristocrat care să fugă de obligații cu o navă de poștă spre Calais sau altă destinație de pe Continent.

– S-a împrumutat de la niște cămătari dezgustători, spuse ea fluturând din mână. Îi cunosc.

– Metodele lor nu sunt întotdeauna sportive, remarcă Longmore.

—Știu foarte bine.

—Nu sunt niște țărănoi inofensivi ca bătaușii angajați de Dowdy's, insistă el.

—Ți-am spus: Știu, pufni Sophy. N-ai idee cu cine am avut de-a face în Paris.

—N-am. Devine din ce în ce mai clar că nu știu mare lucru despre tine.

... cu excepția faptului că sânii ei erau perfecți și fundul era mai mult decât perfect, și când făcea dragoste era complet sinceră.

... și a faptului că își pierdea mult prea mult timp cugetând cum s-o aducă din nou în patul lui.

—Va trebui să ne lăsăm pradă amintirilor cu alt prilej, spuse ea. Iată-i!

Contele ridică privirea. Trăsura lui Adderley se apropia.

—Vreau doar să nu fii prea încrezătoare în tine însăși. Nu vreau să intri în vreo belea.

—Habar n-ai de ce sunt capabilă. Eu nu sunt sora ta. N-am avut o viață plină de răsfăț. Nu știi ce trebuie să faci pentru a pune bazele unui magazin de succes. Nu-ți mai face griji despre creditorii lui Adderley, lasă-i în seama mea. Trebuie să ai încredere în mine, așa încât să te poți concentra pe ceea ce ai tu de făcut. Trebuie să fii Longmore, căruia i-a picat cu tronc Madame de Veirion. Uită-te la mine! Acum, sunt *Madame*.

În acea clipă se transformă.

Pentru el era un miracol să o privească. Pe când cealaltă trăsura se apropia, atitudinea ei se schimbă complet. Nici măcar trăsăturile feței nu mai erau aceleași. Toate acestea se întâmplară într-un mod prea subtil pentru a putea fi descris în cuvinte.

Spre deosebire de ziua când o întruchipase pe verișoara Gladys, de data asta nu folosise nici o deghizare: fără lentile colorate care să-i închidă albastrul strălucitor al ochilor, fără alunițe false care să-i strice tenul perfect, fără amestecuri toxice care să-i estompeze blondul auriu al părului. Era îmbrăcată ceva mai scump și mai extravagant ca de obicei — și asta nu era de ici, de colo —, însă fața era expusă la vedere.

Cu toate astea, devenise altcineva, ca și cum avea o sută de suflete la dispoziție și putea deveni o altă persoană cu o ușurință uimitoare, așa cum o altă femeie își schimba pălăriile. Într-un fel, prin forța personalității sale, îi făcea pe toți să creadă iluzia pe care o crease.

Avea însă dreptate: Longmore trebuia să-și scoată din minte deliciosul și tulburătorul puzzle care era Sophia Noirot și să se concentreze asupra farmecului emanat de doamna de Veirion.

Intrase prin poarta Cumberland, în colțul de nord-est al parcului, pentru ca „din întâmplare“ să dea peste cealaltă pereche.

Cei mai mulți plimbăreți din lumea bună intrau pe la Hyde Park Corner, creând astfel o mare îmbulzeală la marginea de sud-est. Scopul urmărit de Longmore și de însoțitoarea sa era să lase impresia că în momentul întâlnirii se îndreptau spre ieșirea din parc.

Când ajunseră una lângă alta, cele două vehicule se opriră și Longmore făcu prezentările.

Clara arăta exact gradul corect de curiozitate feminină față de Madame.

Adderley juca varianta masculină: încerca să evalueze silueta doamnei, ascunsă sub pelerina și mânecile uriașe ale rochiei sale de plimbare, fără să bată la ochi. Dar lui Longmore îi era mai mult decât limpede, la fel ca oricărui alt bărbat, că Adderley îi observase trupul cu rotunjimi splendide și că zăbovea acolo mai mult decât trebuia. Făcu un efort deosebit să nu pară interesat – lucru ce merita o anume apreciere –, însă Madame îi captase atenția. Era un biet pește înotând fără să-și dea seama spre plasa întinsă de ea.

Longmore observase cum îi vrăjise pe prietenii lui cu o seară în urmă. Acum o urmări aruncându-și dezinvolt nada: o privire piezișă spre Adderley, o înclinare a capului, un gest aici, un zâmbet dincolo. În cinci minute îl cucerise. O licărire nesigură apără în ochii lui Adderley și între ei continuă un dialog tăcut – iar Longmore simți cum îl cuprinsese o durere de cap de la efortul făcut pretinzând că nu băga de seamă.

În tot acest răstimp, Madame sporovăise cu sora lui, lăsând impresia că era nespus de dornică să-i între în grații. Clara asculta engleza stâlcită a lui Madame cu o expresie perfect serioasă, chipurile fără să observe ce se petrecea pe tăcute între Madame și Adderley.

– Sunt prea... Oh, ce cuvânt vreau eu? Madame se încruntă drăgălaș. Să merg prea în față. Ah, *îndrăzneată*. Sunt mult prea îndrăzneată, da? Prea curajoasă.

– Nicidecum, spuse Adderley, ca un bărbat galant ce era.

„Porc îngâmfat și viclean!” se gândi Longmore.

Madame îi ignoră remarca, toată atenția ei concentrându-se aparent asupra Clarei.

– Dar, milady, asta vreau să întreb: Cine știe ce apare? Astăzi suntem mulțumite, așa de fericite. O zi după asta, cel pe care-l iubim așa de mult – bang! El a dispărut. Asta este ce a apărut în viața mea. O zi, totul e mulțumire și pace. Ziua ce urmează, totul e agitație. *Mon époux*, el moare. După aia, Paris e nebun. Cine poate să spună ce se întâmplă?

– Nu eu, cu siguranță, zise contele.

– Timpul, el fuge de noi, oftă ea. Nu poți să fii de față. Închise ochii murmurând: Cuvântul ăsta nu e corect.

– Cuvântul pe care-l doriți, doamnă, este „să aștepti”, spuse Longmore. Învățase șmecheria ei de a folosi cuvinte englezești care sunau asemănător cu cele franceze, dar al căror înțeles nu era același. „Cerere” când voia să spună „întrebare”. „A urma” în loc de „a urmări”. Întrucât timpul nu stă în loc pentru noi, trebuie să profităm, probabil la asta vă refereați.

– Cât este de adevărat, exclamă încântată Madame. Mă grăbesc. Doamna mea Clara – *la très belle sœur* a lordului Lun-mour – haide să ne cunoaștem mai bine. Haide să ne mai întâlnim. Trimise o privire rapidă în direcția lui Adderley. Măine, da? Participăm la expoziția de pictură; a... ce loc este, Lord Lun-mour?

– La Institutul Britanic¹, îi aminti el.

¹ Institutul Britanic pentru Promovarea Artelor Frumoase în Regatul Unit era o societate particulară din secolul al XIX-lea înființată pentru a expune opere ale artiștilor în viață sau dispăruți. (n.tr.)

– Locul acela, zise Madame. Îl conving pe lordul Lun-mour să mă însoțească să mă uit la artă.

– Ah, da, mi-ar plăcea asta mai presus de orice, spuse Clara. Nu izbucni într-un râs isteric și nu pomeni de câte ori fratele ei jurase că mai degrabă ar fi acceptat să i se scoată ochii cu un vâtrai încins decât să se alătore gloatei care se foiește de colo-colo, holbându-se la picturi și făcând comentarii afectate și evident greșite despre acestea. Pur și simplu se întoarse spre Adderley și, afixându-și o privire înțelegătoare, rosti: Dar poate că dumneata, Lord Adderley, o s-o găsești plicticoasă? Dacă-i așa, nu-i nevoie să îți pui răbdarea la încercare. Fratele meu poate însoți cu ușurință două doamne. Poate să împrumute landoul lui tati.

– Milord nu-i place să privească la picturi? întrebă Madame, uitându-se la Adderley cu gura strânsă într-o îmbufnare adorabilă.

– În compania a două doamne atât de fermecătoare, mi-ar face mare plăcere să mă uit și la pietrele de caldarâm, replică Adderley.

Exclusivitate pentru Foxe's Morning Spectacle

Vineri, 12 iunie

O coincidență curioasă? O informație bizară i-a fost adusă la cunoștință corespondentului nostru. Am aflat recent că, doar cu câteva zile înainte de Recepția cu prilejul zilei de naștere a Regelui de pe 28 mai, unui anume gentleman i s-a refuzat acordarea unui nou credit la un număr de stabilimente unde are deja mari datorii neplătite. După cum cunoaștem cu toții, mulți dintre creditorii noștri, ca și furnizorii de mobilier, cârciumarii, tutungiii, cizmarii și așa mai departe, se văd adesea siliți să aștepte luni, câteodată ani reglarea obligațiilor de către clienții lor. Răposatul Rege, poate că vă amintiți, a lăsat datorii ce se ridică la multe zeci de mii de lire. Până unde trebuie împins un negustor pentru a refuza să-i acorde credit unuia dintre clienții lui nobili, putem doar face supoziții. Însă nu trebuie să ne chinuim mințile atât de mult cercetând

asemănarea evidentă dintre această întorsătură a lucrurilor și aceea care a dus la grăbita logodnă a zisului gentleman, o consecință a ademenirii înspre dezonoare a unei anumite doamne. Doamna în chestiune, după cum toată lumea știe, va aduce o zestre despre care se spune că s-ar situa aproape de o sută de mii de lire.

În acea după-amiază

La Institutul Britanic avea loc expoziția anuală de vară a vechilor maestri. Erau prezentate opere din colecțiile personalităților, de la Maiestatea Sa până la o sumedenie de duci, marchizi, conți, lorzi, nobile doamne și domni. O mână de privilegiați luaseră parte la o vizionare privată în sâmbăta precedentă. Luni, expoziția se deschisese pentru public.

În ciuda aversiunii față de mulțimile cu pretenții care se fâțâiau prin fața operelor de artă învechite, Lord Longmore se distra într-o oarecare măsură contemplând tablourile ce prezentau scene de bătălie și morți înspăimântătoare.

Nu era prea binedispus. La puțin timp după ce sosiseră, Adderley și Madame începuseră să rămână în urmă, iar acum se depărtaseră într-un loc de unde nu mai puteau fi auziți. Adderley stătea destul de aproape de Madame în vreme ce discutau aparent despre exponatul nr. 53, Rocco Marconi – „Femeie adulterină“.

– Presupun că ai văzut ultimul număr *Spectacle*, spuse Clara, scoțându-l dintr-o plăcută și primejdioasă visare al cărei element de bază era spargerea dinților lui Adderley.

– Ca tot restul lumii.

– Adderley a fost foarte furios. Am avut o altă scenă când a venit să mă ia. Amenința că o să ceară arestarea lui Foxe pentru *scandalum magnatum*. M-am prefăcut că-i arăt înțelegere, dar am subliniat că în săptămâna premergătoare nunții noastre nu este momentul ideal pentru a se implica în dispute legale. I-am spus că, potrivit tatei, nu poate spera să-l condamne pe Foxe, de vreme ce nu s-a pomenit nici un nume. Tata a subliniat

că dacă fostul rege nu a fost capabil să-i trimită la închisoare pe cei care l-au calomniat, un nimeni precum Adderley n-are nici o șansă.

- Un nimeni ca Adderley, repetă Longmore. I-ai spus asta drept în față.

- Nu făceam decât să-l citez pe tata, replică ea aruncându-i o privire inocentă.

- Ce crud din partea ta!

- Da. Acum i se plânge probabil lui Madame. Ea arată foarte plină de compătimire, nu crezi?

Madame îl asculta pe Adderley cu o atenție remarcabilă; o mână înmănușată i se odihnea pe corsajul extrem de strâns.

- Și-a greșit vocația, decise Longmore. Locul ei e pe scenă.

- Sunt uimită că poți să-i privești cu o față serioasă, râse Clara. E atât de nostimă, nu-i așa? E isteță foc și totuși pare cu desăvârșire prostuță. Îmi place foarte mult de ea.

- Despre care ea vorbești?

- Despre amândouă. Însă tu nu te distrezi cine știe ce.

- N-aș avea nici un motiv, îi explică el. Tipul îmi încalcă proprietatea. Conform scenariului, trebuie să arunc priviri bănuitoare în direcția lor, ceea ce nu e greu. Apoi, după ce îmi pierd răbdarea, ar trebui să am o ceartă aprinsă cu Madame.

- Perfect. Ea se va arunca în brațele lui pentru alinare.

Asta ar fi trebuit să fie foarte amuzant. Nu era.

- Da, zise el în cele din urmă. Asta-i planul.

Porni spre ei.

Capitolul 14

„Institutul Britanic. Așa cum pelerinii se apropie de un mormânt sacru cu o adorație amestecată cu teamă, la fel privim și noi expoziția de vară a operelor vechilor maeștri de la Institutul Britanic... Dintre cele 176 de tablouri, este

greu să găsești vreunul care să nu fie râvnit pătimaș de amatorii de artă.“

The Court Journal, sâmbătă, 13 iunie 1835

Deși s-ar fi putut crede că era imposibil pentru Adderley să arate mai încrezut, acesta reuși. Arbora un zâmbet afectat, provocator, în vreme ce șușotea la urechea tinerei franțuzoaice.

– Lord Lun-mour, Lady Clara, spuse Madame cu un zâmbet de o inocență desăvârșită. Suntem prea înceți pentru voi, cred.

– Nu vă grăbiți, zise Longmore. Picturile vor fi aici pentru o vreme. Ne întrebam doar ce găsiți atât de fascinant la aceasta.

– *Eh bien*, îmi dă o amintire a unui alt lucru, și așa îi spun lordului Add'lee o mică anecdotă. Roși.

Roși cu adevărat.

Longmore îi cunoștea uimitorul talent actoricesc, pe care îl demonstrase în repetate rânduri. Știa că era în stare să plângă la comandă. Chiar putea să-și umple ochii cu lacrimi care nu șiroiau. Dar să roșească astfel?

– Aș vrea să o aud, zise el.

Adderley privi către Clara.

– Mă tem că este nepotrivită pentru urechile unei doamne necăsătorite.

– Dar e perfectă pentru un viitor mire? replică Lady Clara cu sprâncenele ridicate și ochii reci, imitând expresia perfecționată de mama lor.

– Te rog, *ma chère* – dragă doamnă, nu o să te superi, interveni Madame. Este doar o mică glumă necuviincioasă. Lord Add'lee o să ți-o spună după ce vă căsătoriți.

Clara își întoarse privirea de gheață spre pictură.

– Este interesant, nu-i așa, ce crimă odioasă e atunci când o femeie comite un adulter. În cazul bărbaților este practic o medalie de onoare. Îndrăznesc să spun că este o pictură reușită, dar nu-i pe gustul meu.

Se îndepărtă cu spinarea țepănă și bărbia în vânt. După un moment de ezitare, Adderley o urmă.

-Aș da dovadă de mai multă prudență, doamnă, dacă aș fi în locul dumneavoastră, murmură Longmore. Unii ar putea să interpreteze greșit... hmmm... prietenia domniei voastre.

-Grijă să am? Voi, englezii! Atât de închistați. Flirtez puțin. Unde e răul? Este un privilegiu al femeii măritate.

-În împrejurările date, ar putea fi interpretat ca mai mult decât un flirt.

-Felul de a fi englezesc este așa de ciudat, zise ea fluturând din mână. Aici, toată lumea le dă atenție fetelor nemăritate. Ele flirtează și dănuiesc, și toți bărbații le vânează. În Franța, aceste domnișoare stau liniștite cu însoțitoarele lor. Trebuie să fie tăcute și modeste, ca niște călugărițe. Femeile măritate sunt cele care cochetează și au *affaires*, dar foarte discret.

-Nu mai sunteți în Franța, Madame.

-Nu ești de acord cu mine, milord? Găsești că felul meu de a fi nu este prietenos?

-Dimpotrivă, găsesc că manierele dumneavoastră sunt în anumite aspecte prea prietenoase.

-Dar ce înseamnă aceasta? În ce privință sunt prea prietenoasă? Când conversez cu prietenul dumneavoastră?

-Cu logodnicul surorii mele, preciză Longmore.

-Așa, și? râse ea nepăsător. Ai teamă că o să i-l iau? Și dacă fac lucrul ăsta, poate că este cel mai bine pentru ea. Dacă aș fi fată logodită, nu aș dori un bărbat care merge așa de ușor către o altă femeie. Și asta să se întâmple cu doar câteva zile înainte de nuntă! Ah, bine. Poate că este o mare favoare ce o fac pentru ea.

Vocea Clarei - nu suficient de tare ca să se înțeleagă limpede ce spunea, dar suficient de vehementă ca să transmită nemulțumirea - le atrase atenția.

Cuvintele ei îl făcuseră pe Adderley să adopte o postură foarte țeapănă. Un roșu-închis îi întuneca pielea albă și nu mai arăta atât de angelic și poetic.

-Ia uită-te, vezi? spuse Madame. Se ceartă deja.

-Așa s-ar părea.

Clara gesticula și își ridicase bărbia. Plecă brusc, emanând valuri de mânie la fiecare pas. Adderley o urmări. Dispărură pe o ușă.

– Să facă o scenă de gelozie nu e înțelept, comentă Madame. Îl face mânios. Așa de îndată înaintea mariajului, asta e prostesc. Așa îl izgonește pe un bărbat. Clătină din cap.

– Poate că este al naibii de nerăbdător să fie izgonit, sugerează Longmore.

Ea scoase din nou acel râs caracteristic franțuzesc, urmat de o ridicare din umeri la fel de franțuzească:

– *C'est la vie*. Ce unul pierde, altul câștigă, da?

Dacă el n-ar fi știut – dacă nu și-ar fi amintit –, ar fi crezut că era o aventurieră, cu mare experiență în materie de bărbați. Ar fi zis că avusese o droaie de iubiți.

„Dar nu, doar pe mine.“

Știa asta. Știa că fusese primul. Și poate că asta era problema. Crease un monstru? Deschisese zăgazurile? Ce...?

Doamne, ce putea să-i treacă prin minte? Gândea ca *Sophy*.

Angajatul care apăruse lângă el îl scoase din reveria lui nebunească.

– Vă rog să mă iertați, Înălțimea Voastră, dar Lord Adderley mi-a cerut să vă transmit regretele sale. Trebuie să vă transmit că Lady Clara Fairfax nu se simte bine și și-a exprimat dorința de a pleca acasă.

Longmore privi în jur. Cearta cu Madame, deși fusese discretă, atrăsese atenția.

„Spectacolul nu s-a terminat încă“, anunță el în gând.

Madame scutură din cap:

– Nu sunt potriviți. Dintr-odată am văzut asta.

– Ai văzut, într-adevăr? spuse Longmore. Și cu cine crezi că s-ar potrivi mai bine?

Ea îl privi cu ochii îngustați.

– Este foarte ciudat, Lord Lun-mour, dar eu însămi descopăr că nu mă simt bine. E aerul din locul ăsta, cred. Mă apasă. Sau poate că e compania. Cred că aș prefera să mă întorc la hotelul meu.

Exclusiv pentru Foxe's Morning Spectacle
Sâmbătă, 13 iunie

Expoziția anuală de la Institutul Britanic a atras un număr important de distinși vizitatori. Cei care au fost prezenți ieri au putut observa, pe lângă operele de artă, o dramă ce s-a desfășurat în fața tablourilor. Și-a făcut apariția un anume cuplu recent logodit, menționat anterior în paginile noastre. Împreună cu ei erau fratele doamnei și doamna franțuzoaică pe care domnia sa a însoțit-o în numeroase ocazii de la sosirea dânzei la Londra. Regretăm să spunem că a apărut un conflict între cupluri. În vreme ce nu vom afirma că monstrul cu ochi verzi a apărut în peisaj, anumiți vizitatori se poate să fi observat o atmosferă glacială între cele două doamne anterior plecării lor separate și grabnice. E posibil ca răceala din aer să fi apărut ca urmare a faptului că unul dintre gentlemani a acordat mai multă atenție însoțitoarei viitorului său cumnat decât doamnei cu care se va însura peste doar câteva zile. Am da dovadă de neglijență dacă nu am adăuga că atunci când viitorul mire a părăsit scena, nu logodnica a aruncat o privire languroasă după el.

Casa Noirot

Duminică după-amiază

– Nu, zise Longmore mototolind biletul și aruncându-l în șemineul gol.

– Nu ți-am cerut permisiunea, îl atenționează Sophy.

Stăteau în camera de la etajul al doilea unde, descoperi el, surorile lucrau fiecare conform talentului ei. La un birou, Înălțimea Sa ducesa de Clevedon își desena creațiile extravagante. Dincoace, domnișoara Leonie stătea aplecată asupra registrelor sale. Și la măsura de la geam, domnișoara Sophia își compunea scenariile mondene pentru *Spectacle* și ticluia planuri pentru a menține Casa Noirot pe primul plan al atenției Înaltei Societăți.

Longmore o găsisese afundată în treabă. Avea cerneală pe degete și o pată pe obraz. Un zulf auriu ieșise din agrafă și îi atârna pe sprânceana stângă.

– Ai cerneală pe față, spuse el.

– Nu schimba vorba. Invitația asta e *perfectă*.

– Este o ocazie perfectă pentru tine să dai de bucluc.

În conformitate cu nota pe care o aruncase el, Lord Adderley dorea să ceară părerea lui Madame într-o chestiune personală. Îi făcea onoarea să ia cina cu el în acea seară la Hotel Brunswick?

– Nu, ne-a scutit de o treabă, replică Sophy. Acum poți să intri la el în casă.

– Vaporii de la cerneală ți-au atacat creierul? răbufni contele. N-ai pomenit niciodată despre vreo spargere. De ce naiba să fac așa ceva?

– Ca să găsești Dovezi Incriminatorii.

Cu ochii minții, el vedea cuvintele scrise cu litere mari.

– N-ai găsit destule? Toate rapoartele pe care le primești de la Fenwick și de la numeroșii lui prieteni nelegiuți? Bârfele pe care ni le-a transmis Clevedon de la cluburi și mătușile lui? Rapoartele financiare personale pe care le-a obținut domnișoara Leonie, nu o să întreb cum. Ce vrei mai mult?

– Scrisori de la doctorii ce o îngrijesc pe soția lui, care e închisă într-un ospiciu împotriva voinței sale.

– *Poftim?*

– Ar fi de folos să descoperim că are deja o soție. Preferabil sănătoasă și locuind în Irlanda, dar ne putem descurca și cu o nebună.

– Ar fi util, confirmă el. Dar sunt puține șanse să găsim ceva. Lucrurile de genul ăsta se petrec în romanele oribile – nevasta nebună ascunsă în pod, sau adevăratul moștenitor al titlului nobiliar închis de douăzeci de ani în beci. Puțin probabil în cazul lui, îmi pare rău s-o spun.

– Avem nevoie de ceva zdrobitor, insistă Sophy. Pentru Înalta Societate nu înseamnă nimic atunci când un gentleman e înglodat în datorii, e cartofor sau vânător de zestre. Nu e de ajuns pentru a contracara delictul scandalos al surorii tale, care l-a lăsat

să o sărute într-o manieră departe de cea frățească și să-i răvășească hainele.

-Ce zici de ultimele rânduri din *Spectacle*, unde se menționează creditorii săi și coincidența bizară? Am simțit că turbez de furie. E sigur că n-o să fie bine văzut de unii dintre cărcotașii din societate.

Longmore nu știuse despre acest detaliu interesant până când nu apăruse în fițuica de scandal.

-A fost destul de bine, dar aș vrea ceva mai tare. Corespondență de la creditori sau cămătari. Amenințări - ca de exemplu „Ar fi bine să te însori mai repede, milord, sau te poți aștepta la o vătămare corporală gravă”. Ceva de genul ăsta.

Contele așteptă să se calmeze suficient pentru se putea gândi la vorbele ei. Avea un fel anume de a-l azvârli drept în mijlocul curentului agitat al dramei care îi umplea creierul.

Ordonă rapid problemele și zise:

-Sophy, ce idiot ar așterne așa ceva pe hârtie? Și ce imbecil ar păstra așa ceva?

-Ai fi uimit. Majoritatea infractorilor nu dau pe-afară de inteligență. Au mici creiere de veveriță și nu se gândesc decât la alune, alune, alune și cum să obțină mai multe alune. Cămătarul imoral, de exemplu, nu are nevoie să fie un geniu al finanțelor. Tot ce trebuie e să se priceapă la adunarea unei mari cantități de alune. Întreab-o pe Leonie. Desigur, creierul ei *este* foarte bun la finanțe. Dar cei mai mulți...

-Sophy!

-Nici Adderley nu-i foarte isteț, încheie ea.

-Nici eu nu sunt. Dar sunt perfect capabil să seduc o femeie dacă-mi pun mintea, și el...

-Tu ești cu mult mai deștept decât el. Nu pot crede că e un dobitoc așa de mare încât să invite o femeie la cină cu doar câteva zile înainte de căsătoria lui. Și încă la un hotel pe care nu numai că nu și-l poate permite, dar unde e sigur că poate fi recunoscut! Începe să-mi fie foarte clar cum de s-a băgat în așa niște datorii uriașe. E unul dintre acei bărbați care presupun că în final totul se va întoarce în favoarea lor: următoarea aruncare de zaruri, următoarea mână la cărți. Pe scurt, este

un imbecil și n-are nici o șansă să mă seducă. Eu îl seduc *pe el*, îți amintești?

- Nu. N-am fost niciodată de acord ca tu să seduci pe cineva. Sophy zâmbi, se îndreptă spre el și îl luă de revere.

- Ascultă-mă, îi ceru sfredelindu-l cu ochii ei de un albastru strălucitor.

- Nu. Vorbești prostii.

- Nu sunt Clara. Pot să mă păzesc.

- Nu întotdeauna.

- Ba întotdeauna, și cu siguranță în acest caz. Reprezintă o primjdie mult mai mare pentru Adderley decât reprezintă el pentru mine. O să cinez cu el, așa cum mă roagă, la Brunswick. O să-l țin acolo cel puțin două ore. Asta ar trebui să-ți ofere suficient timp să-i cauți prin casă. Nu e mare.

Nu era. Adderley trebuise să-și vândă aproape toate lucrurile. Ce nu putuse vinde amanetase. Moșia familiei fusese arendată unui ofițer și familiei lui. În prezent, Adderley stătea cu chirie într-o casuță de lângă Leicester Square.

- E o proprietate particulară, spuse el. O casă. Cu servitori - deși toată lumea se miră cum îi plătește. Cariera mea nu a fost dintre cele mai respectabile, după cum știi, dar n-am intrat niciodată prin efracție în casa personală a unui gentleman.

- Nu e foarte diferit față de pătrunderea într-o cameră cu chirie. Sau fuga din școală după stingere. Ai făcut așa ceva, sunt sigură.

- Cum de știi? se miră el. Sophy stătea prea aproape, iar parfumul ei, care plutea în aer, îi intra în creier și acționă precum mierea pe un mecanism de ceas.

- Ai fost la școli de elită, și știi că nu te-au premiat pentru bună purtare.

- Vreau să spun, cum de știi că nu e nici o diferență între cele două? Cum de știi aceste lucruri, Sophy?

Ea îi lăsă reverele și se retrase cu un pas.

- Ah, pentru numele lui Dumnezeu, este evident! Sunt clădiri. Cu uși și ferestre. Spărgătorii forțează ușile sau ferestrele zăvorâte ori le sparg pe cele închise. Nu sunt sigură care e cea mai bună metodă, dar Fenwick o să știe.

– Atunci, să-l lăsăm pe Fenwick să facă asta. Este mic și mai greu de observat. Poate să se strecoare în locuri strâmte și, fiind un hoțoman experimentat, e mai puțin probabil să se lase prins și să trebuiască să răspundă la întrebări supărătoare. Dacă e prins, putem aranja cu ușurință să-l scoatem din încurcătură.

– Nu știe să citească, spuse Sophy. Își înclină capul într-o parte, studiindu-l, cugetând și gândind cu toate roțițele creierului la viteză maximă. Credeam că-ți va plăcea perspectiva de a pătrunde în casa lui Adderley și de a-i descoperi secretele ticăloase.

– Mi-ar plăcea, dacă ar fi fost în casă în acele momente. Iar tu să fi fost în altă parte.

– Prea multă logică strică. Nu mi se va întâmpla nimic. Nu e posibil. Dacă Adderley primește ceea ce vrea de la mine, o să-și piardă interesul.

– Sau poate că nu. Longmore nu și-l pierduse pe al lui. Dimpotrivă, era cu mult prea interesat pentru liniștea lui sufletească. Nu mai petrecuse niciodată atâta timp gândindu-se la o femeie așa cum se gândise la ea.

N-avea suficientă activitate amoroasă, asta era problema.

– Dacă îi cedez, nu va mai fi atât de dornic să mă cucerească, reluă ea. Nu va mai pândi vreo ocazie să mă prindă singură. Nu va mai fi în căutarea prăzii. Nu va mai fi într-o stare de agitație extremă. Are nevoie să fie puțin respins – nu cât să se discute, dar suficient pentru a-i crește apetitul pentru vânătoare. De ce trebuie să-ți explic toate astea? Ești bărbat. Știi cum gândesc bărbații.

– De fapt, noi nu prea gândim așa de mult.

– Știi la ce mă refer.

– Știu că aceste situații pot scăpa de sub control.

Își aminti de tinerii beți. Minteă îi țesea imagini ale lui Sophy la cheremul lui Adderley.

– Aș vrea să știu cum e posibil să scape de sub control cu un bărbat pe care-l găsești dezgustător, replică ea. Sau poate îți imaginezi că toate femeile sunt sclavele dorinței și bărbații

trebuie doar să le sărute și să le mângâie pentru a le face să-și piardă mințile?

– El nu o să te sărute și n-o să te dezmiere, rosti Longmore cu hotărâre.

– Și eu n-o să-mi pierd mințile, promise ea.

– Îmi aduc aminte că nu erai într-un totu rațională cu mine.

– Tocmai pentru că eram cu tine. Era complet diferit. Știu diferența și, crede-mă, e demoralizant să constat că tu nu o vezi. Pentru tine femeile se pot substitui una alteia? Stai, nu-mi răspunde la această întrebare. La urma urmei, cred că mai degrabă nu vreau să știu. Prefer să-mi păstrez câteva iluzii copilărești.

– Iluzii copilărești? Pe Jupiter, ai așa ceva? Pentru că mie mi se pare... Se opri, dându-și brusc seama că pentru el, femeile fuseseră în mare măsură substituibile una alteia. Cu excepția ei. N-are importanță, oftă peste câteva clipe. Nu știu ce să mai cred.

– Nu te mai gândi. Tot ce trebuie să faci e să intri în casa lui și să găsești Dovada Incriminatorie. Eu o să-l țin ocupat.

Sophy intenționa să se ducă, iar Longmore n-o putea opri, decât dacă o lega de un scaun și o închidea în cameră. Chiar și așa, ar fi găsit ea o modalitate să scape, n-avea nici o îndoială.

– Foarte bine, spuse el în cele din urmă.

Ea se apropie din nou și își puse mâna pe pieptul lui.

– Mulțumesc. Știu că ești îngrijorat pentru mine și știu că mi-ai spune să mă duc la dracu' dacă n-ar fi la mijloc sora ta.

Nu era complet adevărat, dar el nu o contrazise. În loc de asta, îi cuprinse fața cu palmele și o sărută o dată, cu putere, posesiv, pe gură. O ținu așa, privind-o lung în ochii cei albaștri strălucitori, de mincinoasă, și rosti:

– Mi-ar plăcea dacă ai încerca să nu te lași sărutată sau mângâiată. De nemernicul ăla.

– Ai încredere în mine, murmură Sophy.

Contele o dorea și își făcea atâtea griji pentru ea, încât aproape se îmbolnăvisese. Dar n-avea încredere în ea.

N-avea încredere că avea să renunțe la planul pe care-l urzise, indiferent dacă el se implica sau nu. Nevăzând altă variantă decât

să coopereze, ar fi fost de preferat să ia partea bună a lucrurilor: avea să fie distractiv să spargă locuința lui Adderley și să găsească o dovadă care să-i șteargă definitiv de pe față rânjetul ăla.

Iar dacă asta nu mergea, putea foarte bine să-l și împuște.

În acea seară

Să intre în casa lui Adderley fusese destul de simplu.

După ce studiasse terenul, Fenwick raportase că servitorii se adunaseră la subsol, unde fumau, beau și jucau un zgomotos joc de cărți.

Metoda puștiului nu avusese nimic sofisticat. Se cățăraseră pe un burlan și de acolo în casă printr-una din ferestrele lăsate deschise, apoi venise în față și îi deschisese ușa lui Longmore. Oricine ar fi privit ar fi presupus că un servitor îl lăsase să intre pe unul dintre prietenii lui Adderley.

După asta, principala dificultate fusese să își croiască drum printr-o casă nefamiliară, slab luminată, fără să se lovească de mobilă ori să spargă vreun bibelou. După câteva scârțâieli și bufnete ce făcură să-i stea inima în loc, Longmore se relaxă.

Nu se mai gândi la „Să Nu Fiu Prins“ și se concentră pe „Să Găsesc Ceva“.

Asta se dovedea a fi cu mult mai complicat.

Camerele pe care le cercetară purtau semnele unui personal demoralizat, dacă nu chiar de-a dreptul ostil. Asta explica petrecerea de la subsol, ca și ferestrele lăsate nezăvorâte.

Cei doi spărgători găsiră multe hârtii: teancuri de ziare și reviste sportive, buletine de curse și numere din *Foxe's Morning Spectacle*. Vrafuri de invitații. Mormane de corespondență nesortată. Erau acolo din belșug facturi ale negustorilor, dar nici una nu conținea secrete pe care Leonie și Clevedon să nu le fi descoperit deja.

Longmore scotoci cu mare atenție prin birou, căutând funduri false și sertare ascunse. N-avea de nici unele. Nu fără dezgust, intră în dormitorul lui Adderley. Examină masa de scris, capul patului și dulapul, se uită sub perne și sub saltea, însă nu găsi decât

tot felul de prostii și dovada unei proaste întrețineri a gospodăriei. Era o activitate plicticoasă, își zise, când undeva în casă un ceas începu să bată. În același moment, clopotele unei biserici din apropiere bătură la fel de lung, de zece ori.

Ora zece. Deja.

Fenwick, care fusese însărcinat să stea de pază, spuse:

— Jos încep să se miște, maiestate. După câteva clipe adăugă:

E cineva pe scări.

Longmore auzi voci care se apropiau.

— Treci în dulap, îi ordonă puștiului.

Băiatul se supuse, dispărând pe loc, iar contele se lăsă pe dușumea și se târi sub pat.

Spre deosebire de mătușile lui Clevedon, mulți nobili care veneau în Londra pentru o scurtă ședere se instalau la unul dintre numeroasele hoteluri de lux din West End. Hotelul Clarendon de pe New Bond Street era perfect adaptat pentru a satisface solicitările oaspeților săi și o făcea cu discreție.

Madame de Veirrion luase unul dintre cele mai mari apartamente, pe care-l transformase în locuință privată fără ca personalul hotelului să aibă vreun cuvânt de protest. Nu era datoria lor să pună întrebări și cu siguranță le-ar fi fost amenințat postul dacă ar fi pâlăvrăgit despre ce făcea ea acolo sau cine o vizitase. De aceea alesese Clevedon hotelul pentru manevra lor.

Deși era târziu când Madame se întoarse, intrarea ei atrase atenția fascinată a oaspeților și a personalului. Purta o rochie spectaculoasă de seară pentru care deja oferise ziarului *Spectacle* o descriere amănunțită ce urma să apară în ediția de luni. Era una din splendidele creații ale Marcellinei, iar Casei Noirot urma să i se atribuie toate meritele.

În Paris, capele scurte de tafta neagră erau ultimul răcnet al modei; se purtau de obicei cu o rochie dintr-un material contrastant mai moale, de preferință *mousseline de laine*, dar Marcelline alesese un satin de un roz intens care foșnea senzual la fiecare mișcare.

Toate femeile care o văzuseră pe Madame de Veirrion în acea seară îi priviseră rochia cu o expresie aproape lubrică, de felul celor ce apăreau îndeobște pe chipurile bărbaților.

Lordul Longmore nu se uitase la ea astfel. Însă el era diferit, își spusese Sophy. Putea să arboreze o mască la fel de inexpresivă ca a ei. Cineva trebuia să-l studieze îndeaproape pentru a prinde felul în care îi scânteiau ochii negri atunci când o privea mai concentrat decât de obicei. Se mai observau și o oarecare mișcare piezișă a gurii sau o înclinare a capului...

O trecură fiorii, amintindu-și când o privise astfel ultima dată, cu doar câteva ore în urmă, cu o clipă înainte de a o săruta.

Se simțea foarte prost.

Dacă nu ar fi trebuit s-o salveze pe Lady Clara într-un timp atât de scurt, Sophy s-ar fi făcut de râs ca o midinetă. Ar fi udat perna de lacrimi. Ar fi scris poezii dezgustătoare despre Îndrăgostiții Despărțiți de Soartă. Ar fi putut cita scene întregi din Romeo și Julieta și ar fi suspinat pentru că soarta celor doi nu era atât de rea în comparație cu a ei.

Dar n-avea timp să se comporte ca o idioată sentimentală.

Era obligată să o joace pe Cleopatra în fața lui Adderley – Marc Antoniu. De fapt, nu-l socotise niciodată pe Marc Antoniu demn de Regina Egiptului. I se păruse cam prostănac.

Medita pe îndelete la rolul seducătoarei periculoase când valetul care stătea de pază la ușa apartamentului o informă că Lord Longmore o aștepta în salon.

Inima îi bătu mai repede.

Crezuse că va avea timp să se odihnească și să-și vină în fire înainte de sosirea contelui. Să-și păstreze calmul cu el nu era atât de simplu pe cât ar fi trebuit să fie. Mult prea des avea impresia că Longmore îi pătrunde cu privirea drept în creier și vedea ce nu trebuia să vadă. Era ca și cum ar fi fost dezbrăcată, diferența fiind că nu îi păsa că o vede goală. Dar o deranja foarte tare să-i vadă gândurile.

Să-și țină firea nu avea să fie ușor, după o seară istovitoare cu lordul Adderley.

Gândurile îi încetiniseră. Trebuise să se străduiască foarte tare să întrețină conversația în vreme ce-l ținea nu foarte departe,

dar nici prea aproape. Trebuise să acționeze cu mare atenție ca să-l aducă în starea de spirit potrivită. Era de parcă ar fi avut un partener de dans cu două picioare stângi. Adderley încercase să fie subtil, dar nu într-atât încât Sophy să poată pretinde că nu înțelegea ce încerca el să-i demonstreze.

Cina o storsese de energie și, pe deasupra, durase mai mult decât plănuise ea.

Avusese însă succes, și era tot ce trebuia să rețină. Însuflețită de gândul reușitei, intră în salon ca o întruchipare desăvârșită a încrederii în sine.

O cameristă se grăbi să iasă, dar Sophy o ignoră. Longmore stătea lângă fereastră cu un pahar în mână. Părul lui negru era răvășit și la fel era și eșarfa de la gât. Nu putea spune dacă se bătuse sau adormise cu hainele pe el. Arăta întru totul nerespectabil și ochii lui negri aveau o strălucire primejdioasă.

– Du-te și te culcă, îi spuse ea servitoarei. Dacă am nevoie de tine, o să sun. Când rămaseră singuri, își scoase mânușile și i se adresă contelui: Sper că te-au tratat cum se cuvine.

– Mi-au dat de mâncare și paharul mi-a fost mereu plin, spuse el arătând spre carafa pe trei sferturi goală de pe o masă. Unde dracu' ai fost?

Sophy își descheie capa și o așeză cu grijă peste mânuși. Croitoresele împătureau cu atenție hainele și le puneau pe toate la locul lor. Doamnele nobile lăsau treaba asta în sarcina servitorilor.

– Cât de mult ai băut? îl mustră ea. Ai uitat că am luat cina cu lordul Adderley?

– Preț de cinci ore?

– Desigur că nu. Nu poate fi atât... Cât e ceasul?

El îi aruncă o privire, își scoase ceasul de buzunar și îl deschise cu un țacănit. Spuse pe o voce cu mult prea joasă:

– E douăsprezece și jumătate noaptea.

– Nu sunt cinci ore, ripostă ea.

– Ce dracu' ai făcut atâta timp?

– L-am ținut ocupat.

– Ai spus două ore.

– Am spus că-ți pot da cel puțin două ore, îl corectă ea.

- Nu asta ai spus.

- Ce importanță are? Sau ești enervat pentru că a trebuit să-ți scurtezi căutarea, crezând că ai numai două ore la dispoziție?

- N-are importanță căutarea.

- N-are importanță? Țasta a fost scopul întregii șarade.

- Aparent nu, mormăi el. Se pare că ți-ai găsit cu ce să te ocupi.

- Păi da, cam așa e.

- Sunt nerăbdător să aflu ce a fost.

Nu avea de gând să-i descrie diferitele manevre și contra-manevre pe care trebuise să le folosească. Nu intenționa să-l învețe pe vreun bărbat - și absolut sigur nu pe ăsta - arta prin care-i manipula pe reprezentanții sexului opus.

- Ar trebui să știi ce *nu a fost*. Nu pot să cred că stai acolo încruntându-te la mine de parcă aș fi vreo soră rebelă. De câte ori trebuie să-ți spun? Nu sunt Lady Clara, care n-a avut destulă minte și s-a lăsat dusă pe o terasă întunecată de un lord falit. Nu sunt Lady Cutare. Nu sunt o naivă.

- Totuși...

- Nu trebuia să se întâmple nimic, spuse ea. Am suficientă experiență ca să nu permit să se întâmple ceva. *Nu s-a întâmplat nimic*. Voia să-l scuture. Cum de o putea socoti atât de proastă? Continuă pe un ton ferm: Având în vedere că ești atât de prost dispus, pot doar să trag concluzia că nu s-a întâmplat nimic nici în misiunea ta. Sau ai găsit ceva mai rău decât se poate imagina? Rămășițe sinistre în pivniță ori...

- Grămezi de praf sub pat, răspunse el. Și ceva ce semăna cu un șoarece mort. Nu l-am atins. Am apreciat doar după miros. S-ar putea să fi fost ciorapii așa-zisului tău curtezan.

- Ai căutat sub pat? De ce nu l-ai pus pe Fenwick să facă asta? E mai mic și riscă mai puțin să se lovească la cap... Se întrerupse când în minte i se ivi imaginea lui Longmore străduindu-se să-și vâre trupul masiv sub pat. Ah, nul! Te-ai lovit la cap? Se îndreptă spre el. Lasă-mă să văd. Ar fi trebuit să le spui servitorilor să-ți aducă gheață. O să trimit după gheață.

Longmore se retrase cu un pas.

-Nu m-am lovit la cap. Știu cum să mi-l feresc. Am mai fost sub paturi și înainte, deși nu recent. Am rămas acolo fără să mă mișc pentru că doi servitori s-au folosit de lipsa stăpânului pentru a se regula rezemați de dulapul lui. În care se ascunsese Fenwick.

Se duse către carafă și își umplu din nou paharul.

Imaginația ei construi pe dată tabloul descris de el. Știa despre aceste lucruri. Văzuse desene. Dar le privise cu răceală, simțind în principal curiozitate.

Încercă să-și detașeze mintea, dar aceasta își alcătuia propria galerie de imagini lascive în care el, gol, se împingea în ea și o făcea să simtă ceva ce nu simțise niciodată, emoții sălbatice, atât de plăcute încât aproape că dureau.

Amintirea o făcu să se înfierbânte. Voia să se îndrepte în grabă către o fereastră, să o deschidă și să se aplece în afară.

Nu, nu era chiar așa. Voia să meargă spre el și să-i ceară să repete ce făcuse, să-l facă să o atingă, să o sărute, să o iubească și să o posede, ștergându-i astfel din memorie vocea insinuantă a lui Adderley, vorbele cu două înțeleșuri și fața și corpul lui mult prea aproape de ale ei.

Se strădui să se arate înțelegătoare, dar amuzată.

-Dar nu te-au descoperit, spuse în cele din urmă.

-Puteam să cânt *God Save the King* și nu cred că ar fi băgat cineva de seamă. Din fericire, poziția aia nu e ușor de păstrat. N-au zăbovit prea mult. După aia au râs cu poftă și au ieșit - poate ca să repete activitatea în altă cameră. N-am stat să aflu. L-am scos pe Fenwick și am șters-o, încheie Longmore luând o înghițitură de vin.

Fără să scoată un cuvânt, Sophy îi privi mâinile, mișcarea umerilor și lumina care îi juca pe oasele feței.

-A trebuit să cobor pe burlan, spuse el în liniștea lăsată. După care am primit o critică de la Fenwick despre metoda mea de coborâre.

-Nu cred că el... reuși Sophy să îngaima.

-A fost o totală pierdere de vreme! Contele trânti paharul pe tavă, făcând carafa să sară. Adderley n are nimic în casă despre care să nu știm deja. Era exact așa cum ți am spus că o să fie.

Chestiile pe care m-ai trimis să le caut sunt din cele pe care personajele imaginare le găesc în povești. În fantezii. Asta nu-i nici o blestemată de fantezie!

Capitolul 15

*Pe când în mătăsurii Julia mea plutește
Atunci, atunci (îmi pare) că-nflorește
O dulce boare ce mă-nnebunește.*

*Iar ochii mei vrăjiți nu pot să vadă
Decât o unduire ce mă prinde-n nadă
Asemeni unei zâne, în lumina caldă.*

Robert Herrick¹,
Despre hainele Juliei, 1648

Capul i se dădu înapoi ca și când o lovise. Șocat, Longmore voi să izbească ceva, de preferință pe el însuși.

Se purta ca un idiot pentru că se ambalase până la a-și pierde mințile, și numai el era de vină pentru asta.

Tocmai el insistase să se întâlnească acolo după ce-și terminau treaba. Astfel, se gândise, dacă Adderley încerca să-și forțeze norocul urmând-o pe Madame în apartamentul ei, Longmore ar fi putut să-l trimită pe porc la plimbare.

O așteptase pentru ceea ce i se păruse o veșnicie. După standardele înaltei societăți, nu era târziu. Cu toate astea, era foarte târziu pentru ca o femeie să se întoarcă de la un supeu care ar fi trebuit să dureze doar două ore.

În plus, să se întoarcă arătând *astfel*.

Intrase plutind, legănându-și șoldurile cu un zâmbet încrezător – zâmbetul unei femei care știe că e dorită și crede că dorința e apanajul ei. Își făcuse apariția precum o regină sau o ființă

¹ Poet englez din secolul al XVII-lea (n.tr.)

mitică, o zeiță născută pe un nor sau pe o boare de vânt. Și părea că merge ca într-un nor în rochia aceea, un veșmânt smintit făcut din straturi peste straturi strălucitoare, roz și negru, și satin, și dantelă. În lucirea lămpii de gaz, mătasea roz căpăta aspectul unui apus de soare. Dar nu un apus englezesc. Îi amintea de un apus magic din Toscana, unde briza montană plutise în jurul lui, purtând mireasma amețitoare de lavandă și iasomie.

O privise scoțându-și mănușile și simțise cum pulsul i se iuțea. O privise desfăcându-și mantoul negru ce îi înconjura umerii, fascinat de țesătura lucioasă care aluneca sinuos și foșnea ca o sută de glasuri nepământene. Garnitura de dantelă învăluia fața trandafirie a rochiei. Cu ochii minții vedea ce se afla dedesubt și dedesubt, și mai dedesubt, până la piele, și știa cum era când o atingea. Știa cum era când îi dezmierda rotunjimea catifelată a abdomenului.

O privise dându-și deoparte micuța capă și i se tăiase răsufierea. Decolteul rochiei era scandalos de adânc, abia acoperindu-i globurile mătăsoase ale sânilor.

Toate astea.

Adderley văzuse toate astea.

Gândul îl făcu să turbeze. Apoi se înfurie pe ea că-l făcuse să se nerveze și pe el că se lăsase pradă nervilor. Se purta ca un nebun și pe deasupra ca o brută – ah, și în plus ca un școlar.

– Ei drăcia dracului, Sophy, mormăi el.

– Nu pot crede cât te agiți pentru asta, replică ea palidă la față. Tu ești bărbatul căruia nu-i pasă deloc ce spun alții. Tu ești bărbatul care își bate joc de reguli și se delectează cu riscul, cu cât mai primejdios cu atât mai bine. Cam așa ar arăta o glumă proastă pe care te-ar distra să o faci.

– N-a fost o glumă.

– Păi atunci, aș vrea să știu unde ți-a dispărut simțul umorului. Aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu simțul tău de aventură. Aș vrea să știu...

– Spune-mi tu, o întrerupse Longmore. La ce dracu' să-mi pese mie ce faci tu? De ce să-mi pese?

– N-are nici un sens.

-Nu, n-are, în special pentru mine. N-am fost niciodată așa... Nu fusese niciodată așa, ce? Ce fusese, dacă nu el însuși? Ce fusese asta? Dar gura îi mergea înainte, fără să gândească, așa cum făcea de obicei: M-am lăsat târât în aceste mașinațiuni nebunești ale tale... și a fost distractiv. După aia n-a mai fost. Nu mă mai pot distra. Nu m-am putut distra nici măcar să sparg casa împreună cu micul bandit Fenwick, pentru că tot timpul, în fiecare minut când citeam facturile plictisitoare și toate jalnicele somații de plată pe care le-a primit de la creditorii dezmațatul, în tot acest timp mă gândeam ce ticălos prefăcut este și cât de disperat trebuie să fie ca să o atragă în cursă tocmai pe sora mea... și iată-te, atât de sigură că te puteai descurca fără probleme cu el...

-Pot! i-o reteză ea. Am putut! Cum poți fi atât de încuiat? Vorbea pe o voce joasă, dar furia se simțea limpede: Știi că e complet amoral. Știi că nu-i pasă deloc de femei, care sunt doar un obiect de distracție. Până și întinderea unei capcane pentru a obține o soție în cel mai necinstit mod i se pare un joc. Pentru el nu e cu nimic diferit de zaruri sau cărți sau o cursă de cai, știi toate astea. Acum pot să-l văd mai limpede decât poți tu. Și crezi că reprezintă un pericol pentru mine? Crezi că așa accepta să mă seducă? Doamne, cum de poți fi așa un *idiot*?

-Asta așa vrea să știi, zise Longmore. Cum pot fi atât de nebun încât să-mi stric o seară perfectă, făcându-mi griji pentru o franțuzoaică excentrică? Și acum, când mai am timp destul să mă distrez până dimineață, mi-l pierd certându-mă cu tine.

Sophy se îmbujoră, și ochii ei albaștri se îngustară furioși. Se lansă într-un ditiramb în franceză, pe un ton coborât, apoi încheie:

-E adevărat. O mare pierdere de timp pentru amândoi. Ei bine, permiteți-mi să nu vă mai rețin, milord.

Se îndreptă către ușă într-un foșnet mânios de satin; chiar și fundele păreau că tremură de indignare. Trase ușa cu putere, spre marea surprindere a valetului care se sprijinea de ea, încercând să asculte la gaura cheii.

-*Bonsoir, monsieur*, spuse ea apăsând pe fiecare silabă.

– *Bonsoir, madame*, replică Longmore. Își luă pălăria și mănușile și se îndreptă furios către ușă.

Ea stătea cu bărbia înălțată, privindu-l sfidător. Flăcări albastre îi luminau ochii. Un roșu aprins îi colora obrazii și gâtul. Focul îi ajunsese la pieptul alb, ce se ridica și cobora cu rapiditate.

Longmore trecu de ea și trânti ușa în fața lacheului, apoi aruncă pe jos mănușile și pălăria, o înșfăcă de jos și o ridică în brațe.

– O, nu, să nu faci asta! N-o să joci tu rolul bărbatului atotputernic cu mine, mizerabilule. Îl lovi în piept. Lasă-mă jos!

Glasul ei era rece și aspru.

– Fă-mă, rosti el pe un ton și mai rece, și mai aspru.

– O să țip, îl informă ea zbatându-se.

– Nu, n-o să țipi. O sărută și nu tandru, ci cu toată frustrarea, mânia și teama ce îl tulburaseră în ultimele ore.

Sophy continuă să se zvârcolească și să se lupte cu vigoare, însă el îi simți gura cedând, urmată apoi de restul trupului.

O purtă către canapea. Desprinzându-și buzele de ale ei, zise:

– O să plec acum.

– Bine. Era și timpul.

O puse jos fără blândețe, iar satinul fășâi și șuieră către el pe când Sophy se lupta să se ridice în șezut.

– La revedere, spuse el.

– Călătorie sprâncenată.

– Nu mă mai întorc, o înștiință el scoțându-și haina.

– Nici să nu te mai văd.

Longmore își desfăcu eșarfa de la gât.

– Am terminat-o cu tine.

– Eu am terminat-o de mult.

El începu să-și desfăcă pantalonii. Își mișca mâinile cu mare precizie. Nu se grăbea. Câte. Un. Nasture. Rând. Pe. Rând.

– Visezi, pufni ea mijindu-și ochii. Niciodată. Nicî într-un milion de ani.

– Nici măcar n-o să te dezbrac. Prea mare bătaie de cap.

– Nu meriți să-mi vezi minunatul meu trup.

– Nu e chiar așa de frumos, remarcă el.

—Ba da, este — și cu mult mai frumos decât al tău, pe care nu mai vreau să-l văd vreodată. În special partea *aia*.

Privirea ei se îndreaptă spre fața pantalonilor, unde mädularul lui erect împungea prohabul. Măcar acela nu știa diferența între a te lupta cu o femeie și a te regula. După toate aparențele, și Longmore o uitase.

Sophy se trase înapoi pe canapea, iar el îi luă în stăpânire picioarele și o trase în jos. Se târi peste ea și îi îndesă o pernă de catifea sub cap.

—Nu o să suport așa ceva, protestă ea. Ești dezgustător, cel mai mare tâmpit, nesimțit și cretin insensibil care a spurcat pământul pentru că s-a născut.

Contele se aplecă și o sărută pe fiecare din cele două colțuri ale gurii bosumflate. După aceea o sărută direct pe buze, adânc și cu ardoare. Era încă tulburat, dar asta conta din ce în ce mai puțin. Obosise de la atâta îngrijorare.

O făcuse să-și piardă cumpătul și ea era înfierbântată și iritată, la fel ca și el. Nu era deloc sigur de unde pornise necazul lor, dar asta nu părea a fi foarte important.

Sophy își ridică brațele și îl apucă de umeri cu intenția de a-l scutura, ceea ce era absurd. Uneori făcea astfel de lucruri ridicole, ca de exemplu încercarea de a-l lovi. Tot așa de bine se putea lupta cu o casă. Longmore simți cum mâinile ei îi înaintau pe gât, ca și cum credea că ar fi putut să-l stranguleze. Apoi însă se ridică puțin, îl cuprinse într-o îmbrățișare și îl trase, iar el se prăvăli fără să opună rezistență.

Căzu într-o ambianță plină de Sophy: parfumul ei și atingerea rotunjimilor trupului ei moale sub al lui și gustul ei, și sunetul făcut de ea, satinul șoptind lângă dantelă, jupoanele foșnind, delicioasa muzică a rochiei sofisticate.

Își plimbă degetele de-a lungul curburii gâtului, spre umeri și sâni aproape goi sub decolteul adânc. Când ea se arcui cu un oftat, își strecură o mână sub decolteu și prinse un sân perfect mătăsos. Apoi și pe celălalt. Ea se foi sub el, mișcându-și șoldurile cu o plăcere nedisimulată.

Nedisimulată. Sinceră.

Își luă gura de pe a ei și făcu o cărare de săruturi pe acolo unde i se plimbase mâna, peste curbura gâtului și umeri, și sâni. Trase corsetul în jos și supse, și printre gemete ea îi spuse în franceză că era dezgustător, un om rău, și că ea niciodată, absolut niciodată nu avea să-i cedeze, oricât ar fi cerut și ar fi implorat.

Longmore îi ridică fustele și juponul, apoi murmură în franceză că ea era insuportabilă și că nu voia să aibă nimic de-a face cu ea.

– Plec și nu mă mai întorc, declară el pe când îngenunchea între picioarele ei.

– Bine, găfâi ea. Abia aștept să scap de tine.

Își strecură degetele sub capătul corsetului, spre banda de la talie, pe care se apucă s-o desfacă.

– N-o să-mi fie deloc dor de tine, o informă ritos.

– Deja te-am uitat, îl asigură Sophy.

Îi trase pantalonașii încet, peste genunchi. Jartierele erau în aceeași nuanță de roz ca rochia. Le desprinse, apoi îi mângâie coapsele catifelate, înaintând spre ridicătura moale. Acel loc pe de-a-ntregul feminin strălucea auriu în lumina lămpii de gaz. Când mâna lui ajunsese acolo, Sophy își ținu răsuflarea.

– Ah, asta e a mea, spuse el.

– Niciodată.

– Ba da, *madame*. Ba da, domnișoară Noirot. Sophy.

„Oricine ai fi.”

Sub dezmierdările lui, Sophy se înfioră, lăsând să-i scape un sunet șuierător. Suna ca un „Da”. Se mișcă apăsându-se de mâna lui, încurajând-o, căutând mai mult.

– Ești un neghiob, reuși ea să îngaime.

– Cu toate astea, știu exact ce să fac în asemenea situații, spuse el.

Sophy era umedă, pregătită. Minteia lui era atât de tulbure, încât abia putea să vorbească. Icnetele acelea răgușite și găfâite cu greu s-ar fi putut numi vorbire, dar nici a ei nu era mai clară. Erau înfierbântați, înnebuniți.

Longmore o mângâia, îi oferea plăcere. Ispășea o pedeapsă, dar una extrem de agreabilă: se desfăta cu reacțiile ei, cu felul în care i se oprea răsuflarea și apoi i se accelera sub efectul dezmierdărilor.

Mâna ei caldă se strânse peste mădularul lui și începu să miște lent. Strânsoarea era puternică, posesivă.

–Acum, spuse ea. Fusese mârâitul unei pisicuțe. Al unei mici tigroaice. Acum, milord, afurisit să fii!

Sângele începu să-i alerge prin vine dându-i aceeași senzație de preaplin care-l împinsese să lupte până la capăt, fără să se gândească la consecințe. O penetră răsând – din cauza bucuriei, a triumfului. O luă de fund, frumosul ei fund, și se împinse iarăși și iarăși. Fără finețuri. Doar vigoare. Dorință. Posesie.

„A mea“, cu fiecare împingere. „A mea. A mea. A mea.“

Ea îl luă în același fel: dorință primitivă, simplă, neprefăcută, lacomă. Îl luă și i se dăruie pe deplin, fără rezerve și cu generozitate. Duceau o luptă a îndrăgostiților, un fel de război ce nu era deloc război. Pe măsură ce ritmul împerecherii lor se accelera, tot mai năvalnic, lumea se întuneca și se liniștea, și se îmblânzea. Rațiunea se îndepărta de ei. Nu exista nimic altceva decât clipa de față.

Longmore îi simți mâinile strângându-i-se pe brațe, trupul cuprins de tremurul orgasmului. Sophy se ridică, trecându-și mâinile prin părul lui pe când îl săruta. Sărutul ei și răspunsul lui, sau poate amestecul celor două, îl aduseră pe culmea fericirii. Nu găsea cuvinte pentru a descrie acele trăiri. Senzația era copleșitoare și incandescentă, și nouă. Puse stăpânire pe gura ei cu o foame nestăvilă, dându-și seama că întreaga lume era formată doar din ei doi, uniți. Universul se înălță, se cutremură, explodă.

Longmore se odihnea tolănit pe ea. La rândul ei, Sophy era întinsă lasciv, cu un picior atârând peste marginea canapelei, și ciorapul căzut pe lângă gleznă.

Nici măcar nu-i scosese pantofii.

Fusese atât de straniu și excitant deopotrivă! Atâtea senzații pe care nu le mai trăise nicidecum în cursul vieții!

Stătu nemișcată în timp ce respirația i se liniștea, desfătându-se cu apăsarea lui caldă și cu sentimentul minunat, de nedescris al corpului unui bărbat – corpul acestui bărbat unit cu al ei.

Se lăsă pur și simplu în voia sortii, pretinzând că era Madame ce trebuia să se gândească doar la plăcerea de moment. Madame ce nu avea nici o altă responsabilitate decât să se distreze, să atragă bărbații în plasa ei și să își savureze pe deplin puterea asupra lor și plăcerile pe care ei i le-ar fi putut oferi.

– Ei bine, să-ți fie învățătură de minte, spuse Longmore.

Sophy își făcu din nou pofta, trecându-și degetele prin părul lui negru și des, iar el își întoarse capul în palma ei ca un câțel ce așteaptă să fie scărpinat pe urechi. Era un bărbat foarte senzual, își dădu ea seama – și asta nu ar fi trebuit să o mire. Se simțea perfect în pielea lui și era plin de încredere în propriile forțe.

– Acum nu mai ești atât de nervos? se interesă ea.

– Mintea mi s-a limpezit complet, o asigură el.

Cu o serie de mișcări line, își ridică trupul lung și se desprinse complet din împreunare. Se aplecă și îi sărută genunchiul, apoi îi îndreptă hainele atât de ușor, de parcă o îmbrăca și o dezbrăca de ani buni. Sophy știa că asta se datora anilor de practică în amor, dar se simțea mai mult de atât. Exista o familiaritate ca și când fuseseră iubiți de o veșnicie. O complicitate aproape... conjugală.

Văzuse asta la sora ei și la Clevedon. Viețile lor se uniseră și aveau mereu momente ca acesta. Luau micul dejun împreună.

Longmore își trase pantalonii și îi închise.

– Nu mă trimiți la culcare? zise ea.

– Dintr-un motiv oarecare, nu mi-e deloc somn.

– Atunci pot să-ți spun ce-am realizat în seara asta și tu o să ascuți fără să te porți ca un nebun gelos.

– Nu-mi pot imagina de ce am fost gelos, mormăi el. Se îndreptă spre tava pe care i-o aduseseră servitorii, umplu două pahare și îi dădu unul lui Sophy, apoi bău dintr-al lui cu ochii închiși. În cele din urmă își îndreptă privirea spre corsajul ei, rostind: De asta. Tu alături de libidinosul ăla, cu ochii pe sânii tăi superbi.

Sophy îi sorbi cuvintele de parcă ar fi fost cel mai prețios compliment. Da, o mângâiasă în toate felurile, dar adjectivul „superb” venind de la el era poezie curată. Nu era genul de bărbat care să complimenteze o femeie.

Ea, pe de altă parte, era exact contrariul.

– Marcelline l-a croit anume atât de decoltat, îi explică. Trebuia să-i dăm ocazia să se uite la ceva ispititor în timp ce eu îmi etalam celelalte tentații: averea enormă despre care am vorbit în trecut, singurătatea, faptul că tânjesc să am un soț.

Observă cum în ochii lui negri apărea înțelegerea. Longmore se așează pe marginea canapelei, cu șoldul lipit de al ei.

De fapt, nu era nici pe departe atât de prostănac pe cât îl credea lumea.

– Vezi? spuse ea. Vezi de ce nu a trebuit să mă confrunt cu încercarea lui de a mă seduce?

– L-ai ademenit cu un trofeu mai important. L-ai făcut să creadă că visul lui era prea mic. Voia doar să se culce cu tine, dar tu l-ai ispitit să joace pe o miză mai mare.

– Averea lui Madame rivalizează cu cea a ducelui de Clevedon, conform ziarului *Spectacle*.

– Face ca averea Clarei să pară neînsemnată, zise el sorbind gânditor din pahar. Cu toate astea știi, să nu dai vrabia din mână...

– Știu. Iată de ce a trebuit să-i ofer o apariție irezistibilă.

– Și ai reușit pe deplin. Vocea lui coborâse un ton. Îi luă paharul de vin din mână și îl puse pe podea împreună cu al lui. Se aplecă și o sărută pe un sân, apoi pe celălalt. După aceea, își plimbă limba pe decolteu.

Sophy își ținu răsufliarea. Limba lui își continua neabătut drumul spre umăr, stârnindu-i emoții noi în adâncul ființei. Îl înșfăcă de păr.

– Mai avem doar câteva zile, îi aminti.

Longmore își ridică fruntea și o privi cu ochii pe jumătate închiși.

– Știm ce trebuie să facem.

– Avem un plan general, însă trebuie să-l detaliem în lumina evenimentelor recente.

În ochii lui ca miezul de noapte, Sophy văzu licărirea aceea anume, ca o stea demonică.

– Hai să facem asta *mai târziu*, spuse el.

Mai târziu

De data asta, nefiind nici pe departe atât de nervos sau grăbit, Longmore o purtă prin camerele mai expuse până în intimitatea dormitorului ei.

De data asta, după ce făcuseră dragoste, căzuse într-un somn adânc. Poate că ar fi dormit până spre după-amiază dacă nu s-ar fi rostogolit spre partea ei de pat și nu ar fi găsit decât cearșafuri reci în locul trupului ei cald.

După ce pipăi prin jur, deschise ochii și se ridică în capul oaseilor. Lumina zorilor pătrundea în cameră filtrată de perdelele pe jumătate trase ale ferestrei. Nu se vedea nici o urmă de Sophy.

Se ridică și, hotărând că n-ar fi fost o dovadă de mare inteligență să bântuie prin jur complet gol, își trase pantalonii. Habar n-avea cine mai era pe acolo la ora asta, dar, în vreme ce unele cameriste văzuseră multe la viața lor și nu puteau fi șocate prea lesne, altele puteau să țipe și să se agite, alertând conducerea băgăreață a hotelului. Madame nu avea nevoie să fie implicată într-un scandal cu fiul cel mai mare al marchizei de Warford.

O găsi pe Sophy la măsuța din salon, scriind grăbită.

– Ce dracu' faci? De abia a răsărit soarele.

– Trebuie să-mi scriu reportajul, îi explică ea. Nu va fi de folos dacă Tom nu-l poate tipări azi, și ar fi trebuit să-l aibă acum o jumătate de oră. Dar l-am terminat și îmi mai trebuie un minut să-l trimit. Avem un sistem pentru ca astfel de chestii să ajungă la *Spectacle* fără a fi descoperite.

Îmbrăcase un capot plin de zorzoane peste ce părea a fi o cămașă de noapte la fel de frivolă, judecând după volănașele ce ieșeau de sub tivul halatului.

Peste o secundă ieși din cameră într-un nor de panglici fluturând și muselină.

Longmore își aminti cum sărea cu cămașa de noapte în flăcări în acea noapte furtunoasă, când se opriseră la han. Simți o încordare în piept și un junghi. În mod bizar, era deopotrivă fericit și nefericit.

Se îndreptă spre fereastră și privi afară încercând să-și ignore trăirile.

Câteva minute mai târziu, ea reveni cu fruntea încruntată, ținând în mână o scrisoare.

– Ce interesant! A fost adusă cu doar o clipă în urmă.

El își aruncă privirea spre scrisoare, se uită în altă parte, apoi vru să o studieze mai îndeaproape. Scrisul îi părea cunoscut. Nu îl văzuse oare de curând?

Sophy se așeză la masa de scris și rupse sigiliul.

Cu o zi în urmă. Iată când îl văzuse. Mototolise mesajul în mână și-l aruncase.

Ea examinează scrisoarea și zâmbi.

– Vai de mine! exclamă înveselită. O citi din nou, de data asta mai încet, chicotind din când în când.

Longmore așteptă neclintit, urmele bunei sale dispoziții dispărând cu totul.

– E așa un mare secret? Sau poți să-mi împărtășești și mie gluma?

Sophy îi întinse scrisoarea, însă contele se mulțumi să se uite la semnătură. Adderley. Așa cum crezuse.

– Vrei s-o citești? îi propuse ea. Sau s-o citesc eu? Cred că trebuie citită cu glas tare pentru un efect deplin.

– Dă-i drumul, citește-o.

– „Draga mea Madame de Veirion, începu ea. Descopăr că nu pot dormi. Într-adevăr nu mă pot liniști deloc. Inima îmi este prea plină, mintea îmi e prea agitată. Să dorm mi-e cu neputință până ce nu-mi voi fi deschis inima față de creatura celestă care mi-a furat-o fără drept de apel. Până și acum îți aud vocea, ca o melodie ce mă urmărește. Închid ochii și tot ce pot vedea sunt minunații tăi...”

– Sâni, completă Longmore. Tot ce poate vedea sunt minunații tăi sâni, netrebnic libidinos!

– Ochi, spuse ea, împungând aerul cu un deget. Ochi mei minunați, ca „două oceane gemene, de adâncimi nepătrunse și mister”.

– Mi-e greață, mormăi el.

– Să nu mai citesc?

– Nu, continuă. Simt o nevoie irezistibilă să o aud, mai degrabă în felul în care cineva nu se poate abține să nu se uite

la un accident de trăsură sau la trupurile scoase de sub ruinele unei clădiri.

— „M-am socotit întotdeauna imun la chinurile și extazul iubirii, continuă ea. Am crezut întotdeauna că acele sentimente erau pentru școlari sau poeți. Apoi te-am întâlnit pe dumneata. Te rog să mă ierți, Madame – nici măcar nu știu ce scriu. Sunt înnebunit, confuz. Știu doar că nu puteam să mă odihnesc până ce nu scriam câteva cuvinte, oricât ar fi ele de prostești...”

— Cu asta a nimerit-o, ce-i drept.

— „... câteva cuvinte, oricât ar fi ele de prostești, pentru a-mi exprima sentimentele. Ești atât de bună, atât de înțeleghătoare, draga mea doamnă. Te implor, fi bună și cu umilul tău pretendent.”

— Ce asalt înfiorător comis asupra unei nevinovate coli de hârtie!

Sophy chicoti din nou și reluă lectura:

— „Doar trimite-mi un cuvânt sau două, îndeajuns pentru a nu mă arunca în brațele disperării. Puțină speranță e tot ce caut – spune-mi când te mai pot vedea. Îndură-te să fie curând, te implor. Al tău devotat, A.” Nu-i așa că e minunat? râse ea.

— Minunat? Ți-ai pierdut mințile? Câtă insolență la tipul ăsta! Ciurma să-l lovească, știam că e de cea mai joasă speță, dar fiecă zi îmi dovedește că părerea mea e prea măgulitoare pentru el. Asta întrece orice limite! Să fie logodit cu sora mea și să facă declarații de amor către a mea... cum îi spune...

Ea ridică din sprâncene:

— A ta cum-ii-spune?

— Știi tu ce vreau să zic, bombăni el încrunțat.

— Poate „a ta mătușă”.

— Nu mătușă, Sophy. Nu asta. Niciodată asta. Nici pe departe asta.

Cum de putea fi atât de încuiată?

— Atunci ce?

Longmore flutură din mână către scrisoare.

— Știa că te-am însoțit peste tot. Știe că sunt interesat. Un gentleman nu se amestecă în treaba altuia.

- Tu te auzi ce spui? Acționezi ca și când Madame ar fi adevărată. Totul e înșelătorie, îți amintești?

- Nu asta e problema.

- Asta e toată problema.

- Chestia este că n-are nici un drept să-ți trimită ție scrisori de amor. Dacă pot să învrednicesc voma asta plină de emfază cu acest titlu, pentru că dă un renume prost scrisorilor de amor.

- Longmore!

- Credeam că sunt Harry de acum. Sau și asta e înșelătorie?

- Care parte? Nu cred că înțeleg ce vrei să spui.

Nici el nu era sigur ce voia să zică. Se uită la scrisoarea din mâna ei. Măinile ei, mâinile ei catifelate. Își vârâse mâinile în părul lui și se făcuse că vrea să-l strângă de gât și îi ținuse în mână mădularul și îi spusese că-l dorea.

- Cum îndrăznește? răbufni el. Cum îndrăznește ticălosul să fie urmărit de vocea ta? Cum îndrăznește să creadă că e înnebunit și confuz? Nici măcar nu te cunoaște. E o blestemată de insultă.

Sophy îl studia cu capul înclinat într-o parte, străduindu-se să-l înțeleagă.

- Ce se întâmplă cu tine? El doar spune lucrurile astea.

- Da. Spune lucruri pe care femeile vor să le audă. Că ne gândim la ochii și nu la sânii lor. La vocea și nu la locul dintre picioarele lor. La conversația lor și nu la cel mai rapid mod de a le ajunge sub fuste.

- Dar el încearcă să mă bage în patul lui, asta este toată chestia. Ce naiba te-a apucat? Spuneai că ai mintea limpede. Am crezut că am lămurit problema asta. De câte ori trebuie să ne regulăm ca tu să...

- Noi nu ne regulăm, rosti el printre dinți.

- Nu e potrivit pentru o doamnă să folosească un alt cuvânt, mai scurt, îi atrase ea atenția.

- Noi facem dragoste, declară Longmore. Îi smulse scrisoarea din mână, o mototoli transformând-o într-un mic ghem și o aruncă pe jos. Tu și cu mine. Noi facem dragoste. E o diferență. O diferență ca de la cer la pământ. Și el n-are nici un drept să facă dragoste cu tine în scrisoarea lui agramată. Și doar pentru

că nu-ți scriu scrisori idioate, ce te fac să-ți vină să vomți – și doar pentru că nu spun...

Se întrerupse, conștient de sentimentul straniu că era înjunghiat și fericit, și nenorocit în același timp.

Sophy își ținea mâinile încrucișate. Din nou avea cerneală pe degete, dar de data asta nu și pe față. Îl privea atât de intens, cu ochi pătrunzători, încercând să intre în capul ăla sec, foarte sec, încercând să înțeleagă ce nici măcar el nu putea înțelege.

– Doar pentru că nu spun...

Longmore se îndreptă către dormitor, iar ea îl urmă.

Își luă hainele de pe dușumea și de pe oriunde altundeva aterizaseră, le aruncă pe un scaun și începu să se îmbrace. Într-o liniște din ce în ce mai adâncă și mai încordată.

– E o înșelătorie, spuse ea într-un târziu. Tu nu ești obișnuit să te prefaci, iar asta te tulbură și te face să fii... dezorientat.

El își desfăcu pantalonii și își băgă cămașa înăuntru.

– Șmecheria e să crezi atunci când o faci, continuă ea, dar să revii la tine însuși de îndată ce nu mai ești pe scenă.

Contele își trase pe el vesta și o încheie, apoi se așeză și își puse ciorapii și pantofii.

– Adderley joacă precum îi cântăm noi, insistă Sophy.

El se ridică, își luă eșarfa de pe speteaza scaunului și și-o aruncă pe după gât. O înnodă repede într-un fel ce i-ar fi cauzat un atac valetului.

– Adderley e prostănaclul, spuse ea. El e nătărăul. El e fraierul. Nu e *real*.

– Da, așa este, zise Longmore îmbrăcându-și jacheta.

– Nu, este...

– Ba da, este, i-o reteză el. Tu și cu mine: asta e adevărat. Te iubesc. Asta e problema mea, imbecil ce sunt. Te iubesc.

Pentru prima dată în viață, Sophy rămase stană de piatră, prea șocată pentru a pretinde că nu era, prea șocată pentru a etala o față inexpresivă. Ochiul ei albaștri erau imenși, și în ei se citea o mare, nesfârșită surpriză.

El se aplecă și o sărută direct pe buze.

– Acum o să plec. E mult prea bulversant. Trebuie să beau, cred. Sau să mă bat. Ceva. Te iubesc. Asta e. Asta s-a întâmplat. Da.

Se întoarse și scutură din cap, apoi râse și ieși.

Nemișcată, Sophy se holbă la ușa care tocmai se închisese.

– Nu s-a întâmplat așa ceva, șopti ea. Mi-am imaginat.

Fusese o iluzie. Longmore era ultimul bărbat de pe pământ care să facă o declarație de iubire.

Dar avea încă furnicături pe gură de la pasiunea ultimului sărut și își aminti zâmbetul lui de dinainte să plece.

Se năpusti pe ușă, și intră în altă cameră și apoi în alta... Se opri scurt când ajunsese la ușa care dădea spre culoar.

Ce făcea? Nu putea ieși în cămașă de noapte. Și ce să realizeze cu asta? Ca și cum era...

Nu. Trebuia să se stăpânească. Nu era total șocant, știa, ca o văduvă străină să-i țină companie unui gentleman până la orele dimineții. Aristocrații abia acum se întorceau acasă după petreceri, iar apartamentele ei, la fel cu cele ale unui ambasador, erau menite să întrețină oaspeți. Aceia care ar fi auzit despre plecarea furtunoasă a lui Longmore în zorii zilei ar fi putut să speculeze, dar n-ar fi avut ceva concret decât dacă ea le oferea o relatare în *Spectacle*. Servitorii erau bine plătiți să nu pălăvrăgească despre Madame.

Dacă ieșea pe culoar în cămașă de noapte după Înălțimea Sa, ar fi văzut și alții – iar asta ar fi fost cu siguranță ceva de povestit.

Se înapoie în salon.

– N-ar avea nici cea mai mică importanță în orice caz, murmură ea.

Ce-ar fi avut de câștigat dacă alerga după el? Alte comentarii de neînțeles, fără îndoială.

Se așeză la masa de scris și se holbă la tocul pe care-l lăsase din mână cu puțin timp în urmă.

Inima încă îi bătea cu putere. Vorbele pe care le rostise nu erau de neînțeles, ca atare. Inima ei înțelegea destul de bine cuvintele „Te iubesc“.

– Se pare că și eu te iubesc, Harry, proasta de mine, șopti. Că mult bine o să ne mai aducă asta.

Stătu acolo pentru o vreme, meditănd la situația disperată. Ca întotdeauna, o parte a minții ei era în căutarea unui plan, însă nu exista nici unul care să rezolve cu bine toate problemele.

Nu putea fi amanta lui: era rău pentru magazin.

Cât despre căsătorie... Asta ar fi fost culmea. Chiar dacă era destul de nebun și de nechibzuit încât să o ceară, nu putea accepta. Înalta societate încă fierbea în legătură cu Marcelline care îl cucerise pe Clevedon. O altă mezialianță ar fi terminat pentru totdeauna Casa Noirot, iar în fruntea armatei nimicitoare ar fi fost însăși Lady Warford.

Cel puțin Marcelline avusese înțelepciunea de a se îndrăgosti de un orfan.

Sophy se gândi la familia Fairfax, cu toții aliați împotriva sa. Chiar și Lady Clara. La urma urmei, era una să ții la croitoreasa ori la camerista ta, dar să accepți acea persoană drept soră era cu totul altă chestiune.

Mai exista și problema spinoasă a trecutului ei.

Nu, era ridicol. În plus, n-avea timp să se dedulcească la plâneri nebunești. Se confrunta cu o problemă spinoasă, iar pentru rezolvarea ei trebuia să-și pună la bătaie toată înțelepciunea.

Capitolul 16

„Marchizul de Hertford dă prima petrecere din sezon la reședința sa din Regent's Park... Am înțeles că s-au lansat mai mult de cinci sute de invitații.“

The Court Journal, sâmbătă, 13 iunie 1835

Exclusiv pentru Foxe's Morning Spectacle
Luni, 15 iunie

În lumina recentului incident petrecut la expoziția anuală de vară de la Institutul Britanic, putem doar să dăm din cap a mirare față de perseverența în prostie a unui anume gentleman. Acest domn a câștigat – dacă prin mijloace cinstite sau nu, îi lăsăm pe cititorii noștri să judece – mâna celei mai frumoase

fete din Londra, un diamant de cea mai bună calitate: un titlu pe care nici cei mai aprigi misogini nu-l pot contesta. Tânăra doamnă de rang înalt, de o incomparabilă frumusețe și grație, ar fi trebuit, am considerat noi, să trezească sentimente de cea mai pură dragoste în orice inimă neîmpietrită de ani de excese și desconsiderarea obligațiilor. E adevărat, prăduirea averii lăsate de către tatăl său i-a redus veniturile până la o sărăcie lucie. E adevărat, Londra n-a mai văzut de ani buni un asemenea caz rușinos de nesăbuiță financiară și de încălcare până și a codului nescris ce permite unui gentleman să ignore cererile creditorilor, dar îi impune să plătească prompt toate datoriile de onoare către prieteni. Într-adevăr, pentru a găsi un caz comparabil ca impertinență trebuie să ne întoarcem în timp tocmai până în 1816, când Beau Brummell a fugit în puterea nopții lăsându-și prietenii să răspundă pentru aproape treizeci de mii de lire dintr-un împrumut reciproc, pe lângă sumele datorate diverselor persoane care nu se numărau printre prietenii săi.

În prezent, nu prea știm ce să credem. Putem doar să le prezentăm cititorilor noștri un singur fapt: duminică noaptea, gentlemanul în cauză a fost observat într-un separeu liniștit la Hotelul Brunswick. E adevărat, nu e nimic ieșit din comun să descoperi grupuri de domni savurând mâncarea și băutura hotelului. Cu toate acestea, nici un alt gentleman nu i s-a alăturat. Singura sa companie la masă era o tânără văduvă franțuzoaică văzută ultima oară la brațul fratelui logodnicei sale.

Casa Noirot

Măști după-amiază

– Nu, nu! strigă Marcelline. Ce te-a apucat, Sophy? Este esențial ca Lady Clara s-o poarte pe cea albă și tu s-o porți pe cea albastră.

– Credeam că ai făcut penele special pentru această petrecere, zise Sophy.

Marcelline dădu nervos din mână, sugerând că renunța la rochia cu pene și la planurile în legătură cu aceasta.

—Asta a fost înainte de a vă vedea pe amândouă îmbrăcate și stând una lângă cealaltă. Nu, nu, n-o să meargă niciodată. Este exclus. Contrastul e mult prea puternic.

Rochiile erau expuse pe trei manechine de croitorie. Făceau parte dintr-un grup de douăsprezece a căror cumpărare nu fusese primită cu entuziasm de Leonie, însă chiar și ea recunoscuse că prezentarea splendidă impresiona clientele. Dowdy's avea doar două specimene demodate.

—Bineînțeles că e un contrast, spuse Sophy. Eu sunt o văduvă elegantă, Lady Clara e o tânără domnișoară.

—Știu asta, replică Marcelline iritată. Dar dacă Lady Clara poartă albul și tu porți pana, diferența va părea excesivă și tu vei părea depravată, prin comparație. Elegantă este foarte bine. E distractiv. Dar depravarea implică o judecată morală, și nu pe tine te vrem judecată. Apelez la dumneata, Lord Longmore.

Contele se dădu înapoi cu un pas.

—Ah, nu, mulțumesc. Când vine vorba de îmbrăcăminte de damă, sunt la fel ca Nebunul Dick. El refuză să se apropie de copci și nasturi și altele de acestea, și eu refuz să intru în dispute despre stil.

El, Lady Clara, Marcelline și Sophy stăteau în camera de probă de la primul etaj, departe de balamucul de la parter — o învălmășeală mult prea mare față de ce anticipaseră ele pentru cele zece zile care mai rămăseseră din sezonul monden.

Lumea bună dorea să termine sezonul cu o serie de petreceri luxoase, iar gazdele se întreceau în dovezi de risipă și extravaganță. La fel, întrecerea femeilor pentru rochii care să stârnească invidia era la fel de intensă și înverșunată ca pregătirile de război.

Joi, Lady Bartham își ținea balul anual. Intenția sa, ca întotdeauna, era să arunce în umbră, dacă nu în neant, toate celelalte evenimente, incluzând aici petrecerea din ajun a marchizului de Hertford din Regent's Park, balul și supseul ducelui și ducesei de Alban din seara aceasta și *la fete champêtre*¹ dată vineri de ducele și ducesa de Northumberland.

¹ Serbare câmpenească (în lb. franceză în original)

Depășirea tuturor celorlalți era motivul evident pentru care Lady Bartham invitase nu numai eroii principali ai palpitantului scandal Adderley, ci și un cuplu care apăruse pe foarte puține liste de invitați: ducele și ducesa de Clevedon.

Când lumea bună aflase că atât Lady Clara Fairfax, cât și așa-zisa ei rivală la sentimentele lordului Adderley, Madame de Veirion, erau clientele Casei Noirot, șase doamne de rang înalt își abandonaseră propriile croitorese și se precipitaseră spre numărul 56 de pe St. James's Street. Fără îndoială că sperau să le zărească pe cele două femei, preferabil pe când încercau să-și scoată ochii reciproc – fără a mai menționa ocazia de a o vedea mai îndeaproape pe încântătoarea ducesă de Clevedon.

Dar acestea erau motive secundare. Mult mai important era să întrecă în materie de eleganță pe oricine altcineva, incluzând aici și senzația pariziană, Madame de Veirion. Se părea că o rochie făcută la Casa Noirot era singurul mod de a atinge acest țel – chiar dacă asta însemna includerea automată pe lista dușmanilor marchizei de Warford.

Deoarece Leonie îi atribuisese lui Sophy toate meritele pentru aflulxul de clientele bogate, fusese mai afectuoasă și mai puțin ne-suferită decât de obicei în legătură cu cheltuielile. Azi, profitase de prezența lui Sophy la Casa Noirot și se dusesese să viziteze fabricanții de pânzeturi. Ochiul lui Leonie pentru țesături era la fel de ager și de exigent ca și aplecarea ei către cifre.

Cu toate astea, Marcelline era geniul recunoscut în materie de modele. Dacă Leonie ar fi fost acolo, i-ar fi spus lui Sophy: „Păi sigur că o să porți albastru. Nu ți-a spus Marcelline că trebuie?”

Lady Clara, care examinase rochiile, adaugă acum propria-i opinie:

– Vei fi divină în albastru. Este nuanța perfectă pentru ochii tăi. Și va pune splendid în valoare diamantele.

– Diamantele? se miră Longmore.

– Bineînțeles, spuse sora lui. Madame trebuie să strălucească de diamante, pentru a stârni pofta unui anume gentleman.

Privirea lui întunecată alunecă către Sophy. Nu-l văzuse de luni de dimineață, iar acum era prima dată când se uita la ea de când sosise. Avu impresia că observă în ochii lui o lucire amuzată.

Poate că, la urma urmelor, nici nu era îndrăgostit. Poate că avusese o tulburare de moment, apoi își revenise, la fel cum și-ar fi revenit dimineața după o benchetuială.

Un bărbat îndrăgostit trebuia să fie ceva mai tulburat, poate palid și bolnav. Trebuia să simtă *chinurile dragostei*, așa cum se exprimase lordul Adderley.

Dar poate că era banal din partea ei să se aștepte ca Longmore să se agite pentru o chestiune minoră. Nu era agitat. Nu putea fi acuzat de sentimentalism excesiv. Nu era deloc emotiv. Nu era sensibil.

De fapt, îi plăcea asta la el. Și atâtea alte lucruri în legătură cu el.

„N-are importanță. N-are importanță. N-are importanță.“

Se concentrează pe momentul actual, conștientă că trebuia să facă față acestei întâlniri cu echilibrul și demnitatea neștirbite.

– Nu e momentul ca Madame să fie subtilă, remarcă ea.

– Ah, nimeni nu-i subtil la balul lui Lady Bartham, zise Lady Clara, nebăgând de seamă ce se petrecea între fratele său și una dintre croitoresele ei. Femeile își golesc cutiile de bijuterii ca să se împodobească.

– Dar nu dumneavoastră, Lady Clara, interveni Marcelline. Veți purta bijuterii foarte simple. Frumusețea domniei voastre nu cere podoabe în orice împrejurare și nici rochia de bal nu o cere... O rochie excelentă nu are nevoie de mormane de bijuterii care s-o pună în evidență. Mai presus de orice însă, vrem să subliniem puritatea și inocența domniei voastre.

– Și vrem să pretindem că eu n-am nici o urmă de puritate și inocență, adăugă Sophy. Adică, Madame n-are.

Longmore se îndreptă către manechin și examinează cu atenție rochia albastră.

– La ce ai obiecții? o întrebă. Albastrul ăsta îți va sublinia culoarea ochilor celești – sau celești erau buzele tale? Sau poate sufletul tău e cel pe care Adderley Fanfaronul l-a proclamat celest?

– Eu sunt celestă, replică Sophy. Întreaga mea ființă.

– A spus într-adevăr Lord Adderley așa ceva? se minună Lady Clara.

-S-a exprimat în scris, îi explică Longmore. Nu ți-a zis Madame?

-Când să-i fi zis Madame asta? pufni Sophy. Lady Clara și Madame nu se au prea bine în ultimul timp, îți amintești?

-Încep să pierd șirul uneltirilor voastre. Prea multă subtilitate și prea multe înțelesuri ascunse pentru micuța mea țeastă. Prea multe șiretlicuri.

Pentru ea era a doua natură, se gândi Sophy. Sau poate prima.

Îi povesti lui Lady Clara despre scrisoarea de amor. Văzu cum doamna se uita înspre fratele ei - căutând o reacție. Însă el nu observă. Se plimba în sus și în jos prin fața manechinelor, cu mâinile încrucișate la spate, asemenea unui general care-și inspecta trupele.

Într-un fel, asta și făcea. Două din acele rochii făceau parte din arsenalul lui Sophy și al lui Lady Clara.

-Sunt atât de bucuroasă că n-am știut de scrisoare, spuse Lady Clara atunci când Sophy, cu ardoarea potrivită, îi transmise rugămintea de final a lui Adderley. N-aș fi fost capabilă să-mi țin firea ieri când a venit în vizită. Era furios în legătură cu notița din *Spectacle*. A amenințat din nou că-i va da în judecată. Tuna și fulgera despre bârfă. Eu stăteam cu mâinile încrucișate și așteptam să termine. Credeam că mama va exploda, dar ea a stat doar foarte dreaptă, înțepenită și dezaprobatoare. Probabil că s-a prins că folosește o tactică nepotrivită, deoarece, văzând că nu primea nici o dovadă de înțelegere, s-a liniștit. Apoi m-a asigurat că fusese doar o cină absolut nevinovată.

-Îmi pare rău că n-am putut să asist la spectacol, zise Longmore în vreme ce examina îndeaproape rochia albastră. A trebuit să merg la serata marchizului de Hertford.

Se dusese la petrecere după ce îi spusese că o iubea, se gândi Sophy. După ce-i spusese că o iubea și apoi zâmbise de parcă ar fi fost o glumă sau o ghicitoare... și râsese... și plecase.

Marcelline veni lângă el.

-Te supără ceva în legătură cu rochia lui So... se întrerupse și se îndreptă către rochia albă pe care o făcuse pentru Lady Clara. Sophy, crezi că mânecile astea ar trebui... Se uită la rochie, apoi la Lady Clara. Își îngustă ochii și își încreți buzele ca de fiecare

dată când ochiul ei de artist observa lipsa unui detaliu pe care nimeni altcineva nu putea s-o remarce. Mânele, spuse în cele din urmă, nu sunt tocmai... Lady Clara, trebuie să vă deranjez să probați rochia.

— Ah, da, bineînțeles. De asta am venit. Și nu-i așa că a fost frumos din partea lui Harry să mă însoțească, în condițiile în care ar fi putut să meargă la Ascot? Cursele încep azi, și n-a pierdut nici o festivitate de deschidere de când s-a întors de pe Continent.

Cu un zâmbet subțire, Marcelline o conduse în camera de probă. Ușa nu era închisă și vocea ușoară, muzicală a lui Lady Clara se auzea perfect.

— Ce păcat că Harry n-a văzut spectacolul dat de Lord Adderley, spuse ea. Poate că ar fi compensat cursele de la Ascot. Cred că s-ar fi prăpădit de râs. Desigur că mama nu vede umorul situației. Era pur și simplu furioasă, dar s-a stăpânit, lucru pentru care nu pot decât s-o laud. Este foarte dificil să stai liniștit atunci când îți este insultată inteligența.

Longmore se apropie de Sophy.

— Aș vrea să te văd acoperită doar de diamante... și de nimic altceva, spuse el pe tonul acela jos ce îi topea șira spinării și creierul în același timp. Cu glas tare, i se adresă surorii lui: Eram curios cum s-ar justifica vipera.

— Ah, a dat vina pe tine, răspunse Clara cu o voce ușor înăbușită. Sophy putu auzi foșnetul țesăturii și pe Marcelline murmurând ceva.

— Pe mine? făcu Longmore. Se aplecă și linse lobul urechii lui Sophy.

Ea își încheștă degetele în palmă. Ar fi trebuit să se îndepărteze, dar era prea încântător. Prea necuviincios.

— A pretins că ai jignit-o pe Madame, povestea Clara. El încerca doar să-i ridice moralul. Am spus că mi se pare un mod ciudat s-o consoleze oferindu-i o cină intimă la un hotel. De ce n-a sugerat să facă o scurtă plimbare în aer liber? De ce n-a dus-o să viziteze Amfiteatrul lui Astley sau grădina zoologică sau să vadă o comedie la teatru?

Longmore sărută unicul loc accesibil de pe gâtul lui Sophy, deasupra volanului cămășuței. Era extrem de dificil să se concentreze asupra vorbelor surorii sale. Cu toate astea, Sophy era prea slabă de înger ca să plece.

– Asta... e bine, rosti ea în direcția cabinei de probă. Nu l-ați iertat prea ușor.

– Absolut deloc, spuse Lady Clara. Știu că era supărat pe mine. Se aștepta ca eu să zâmbesc și să accept orice mi-ar fi îndrugat. Crede că poate face orice dorește, doar pentru că deține puterea de a-mi repara onoarea – onoare pe care el mi-a pătat-o. Cu bună știință.

Longmore încetă să o sărute pe Sophy și o privi adânc în ochi, murmurând:

– Asta e prea complicat, zise el. Nu pot să fac asta și în același timp să și gândesc.

– Atunci pleacă, îl îndemnă ea.

– Nu vreau.

– Știu că voia să se despartă atunci și acolo, continuă Clara. Dar nu îndrăznește. Știi cum e cu vrabia din mână – dar, Dumnezeule mare, ce-o să mă fac dacă totul va merge prost și...?

– Taci! o întrerupse Marcelline cu asprime. Nu va merge nimic prost. Ai încredere în noi, draga mea.

– Am încredere în tine, murmură Longmore, încă țintuind-o cu privirea pe Sophy. Ce straniu mi se pare să spun așa ceva!

De vreme ce pentru Sophy nu era bine să fie văzută prea des în magazin, evită sala de prezentare. Marcelline fu cea care îi acompanie pe Lady Clara și pe fratele ei la parter și îi conduse spre ieșire – spre marea încântare a clientelor, fără îndoială.

Marcelline se inapoie foarte repede și cu o privire hotărâtă luă rochia cu pene de pe manechin. O înșfăcă pe Sophy de braț cu mâna liberă, ducând-o în garderobă.

– Nu-i nevoie să-ți sară țandăra, spuse Sophy, știind că Marcelline putea deveni pătimașă în legătură cu creațiile ei. Dacă spui că trebuie să port albastru, atunci o să port albastru.

– Știu de ce vrei să porți rochia cu pene, bombăni sora ei. Este seducătoare. O să-l facă pe Longmore să leșine.

—L-ar putea determina să facă anumite lucruri, admise Sophy. Leșinatul nu e însă unul dintre ele. Este genul de bărbat care-i spune unei fete că o iu-iubește — și apoi râ-râde. Ca și cum ar fi o gl-glumă.

Spre marele ei necaz, începu să plângă.

—Ah, iubita mea! Marcelline aruncă rochia pe un scaun și o îmbrățișă.

Asta fu tot. Pur și simplu o ținu în brațe pentru un timp, în vreme ce Sophy plânse până îi secă izvorul de lacrimi.

Apoi Marcelline o duse în salon și scoase din servantă carafa de coniac, remediul preferat al surorilor Noirot pentru tot soiul de tulburări.

—Muncești prea mult, îi zise după ce luară câte o înghițitură. Pui prea mult la inimă. Chiar și Leonie e de aceeași părere.

—Dar v-am lăsat pe voi două să faceți totul — și tu acum ai un soț! Ești încă proaspăt căsătorită!

—Leonie și cu mine primim destul ajutor de la Selina Jeffreys și de la câteva cusătorese. Clevedon și cu mine ne găsim întotdeauna timp să fim împreună. Doar pentru că ești căsătorită, nu înseamnă că joci rolul de nevastă fără încetare, zi și noapte.

—Totuși...

—Fără nici un totuși, o întrerupse Marcelline. Ești suprasolicitată. Ai avut destule de făcut, doar îngrijindu-te de interesele noastre. Dar acum ai preluat și necazul cu Lady Clara. Și mai e și fratele ei care s-a găsit să te seducă tocmai acum, când încerci să duci la bun sfârșit o uneltire delicată, complicată și riscantă.

Sophy îi întâlni privirea pe deasupra carafei cu coniac.

Uneltirile, tertipurile și alte forme de intrigi făceau parte din moștenirea de familie. Dacă exista un lucru pe care surorile ei îl înțelegeau la fel de bine, dacă nu chiar și mai bine decât arta croitoriei, acesta era arta înșelăciunii. Spuse pe un ton dramatic:

—Și iată-le pe surorile mele ocupându-se în continuare de afacere, trudind cu rochiile și făcându-le pe plac doamnelor răsfățate — în vreme ce eu mă aflu la Clarendon Hotel pretinzând că sunt Regina din Saba pe socoteala cumnatului meu.

Marcelline râse.

— *Ma foi*, nu poți să fii așa de nebună încât să te lași tulburată de asta! Clevedon a fost încântat să facă parte din conspirația noastră. Și hai, încearcă să-ți amintești că lui nu-i pasă de bani. Nu e ca noi. N-a fost niciodată nevoit să se gândească la ei, necum să-și facă griji din cauza lor — și este foarte puțin probabil să-și facă vreodată. Te rog nu te preocupa de servitorii lui Clevedon și ai lui Madame și ceilalți de felul ăsta. Prietenii soțului meu vor fi pierdut sau câștigat la Ascot săptămâna asta cât a cheltuit el cu tine. Și nici măcar nu s-au distrat la fel.

Simțind cum i se ridică o piatră de pe suflet, Sophy zâmbi larg.

— E tare distractiv. Sunt atât de prinsă bătându-mi capul cu Lady Clara, încât uit că fac ceea ce am fost născută să fac — și e o schimbare plăcută față de aceea de a fi la ordinele unor femei plicticoase.

— Țasta-i singurul neajuns, replică Marcelline. Îmi place să creez modele. Îmi place să fac haine. Nici măcar nu mă supără părțile alea triste, plicticoase și repetitive.

— Sunt liniștitoare. Nu trebuie să gândești. Doar *faci* și te delectezi făcând frumos ceea ce faci.

— Îmi place tot ce fac, o asigură Marcelline.

— Cu excepția clientelor.

Tânăra ducesă de Clevedon izbucni în râs.

— Doar dacă fiecare clientă ar putea trimite un manechin în locul ei. Ei bine, nu chiar *toate*. Unele sunt simpatice. Lady Clara e minunată, chiar atunci când ne contrazicem pe lucruri despre care nu știe nimic... Tăcu o clipă, fixând carafa. Trebuie să fie o cale.

— Draga mea, dacă ai vrea să fii mai degrabă ducesă și creatoare de modele în castelul tău, doar pentru tine însăși și pentru propria ta plăcere, să știi că Leonie și cu mine putem administra magazinul.

— Aș muri dacă aș renunța. Ceva în mine s-ar ofili. Verișoara Emma a avut asupra noastră o influență durabilă, în ciuda mamei, a lui tata și a celorlalți.

— Ne-a inspirat, spuse Sophy. Eram menite să fim ticăloase ca ceilalți — și suntem. Dar verișoara Emma ne-a format să fim mai presus de asta. Și acum nu putem fi mai jos, asta-i tot.

Marcelline ridică paharul, imitată de sora ei.

— În cinstea verișoarei Emma.

— În cinstea verișoarei Emma, repetă Sophy. După ce băură, spuse: Și eu trebuie să port rochia albastră pentru că...

— Pentru că cealaltă o să-l facă pe Longmore să leșine și avem nevoie să nu-și piardă cumpătul, zise Marcelline. Că veni vorba despre Longmore... Ridică din sprâncene cu subînțeles.

„Facem dragoste“, spusese el.

— Da, rosti ferm Sophy. Da. Am făcut. Aia. Chestia despre care mi-ai explicat tu.

— Problema de familie, râse Marcelline.

— Așteptam momentul potrivit să-ți spun, dar n-am avut timp. În ultima vreme ne vedem așa de puțin!

Îi povesti surorii ei ce se petrecuse pe drumul spre și dinspre Portsmouth, știind că nu avea să se supere ori s-o condamne. Cei din familia Noirot nu erau la fel ca alții. Existau reguli pe care nu le înțelegeau și nu le respectau.

Marcelline o ascultă zâmbind, iar când Sophy își termină istorisirea ridică din umeri într-o manieră perfect franțuzească, ceea ce se întâmpla să fie și perfect caracteristic celor din familia Noirot.

— Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu, comentă ea. Castitatea și virtutea nu se potrivesc cu alde Noirot, nu-i așa? În plus, ești trecută de douăzeci și trei de ani. E remarcabil că ți-ai păstrat castitatea așa de mult.

— Lipsa unui moment potrivit e probabil o cauză.

— De-abia ai timp să dormi. De unde să fie timp pentru aventuri amoroase? Cu toate astea, am reușit să ne facem timp atunci când am fost nevoite.

— Nu sunt sigură că am fost nevoită, murmură Sophy.

— Eu sunt, zise Marcelline. Știu că e peste mână și nu te condamn că ai plâns, ținând seama cât de dificilă și de complicată e situația în ce-l privește.

— Dificilă și complicată? Vrei să zici imposibilă.

— Pare cam imposibilă, sunt de acord, zâmbi Marcelline. Dar, scumpa mea, *ma sœur chérie*, într-adevăr trebuie să te laud în ce privește gustul tău.

Reședința Warford

Joi, 18 iunie

—Te rog ascultă asta, mamă, spuse Lady Clara. Scutură puțin ziarul *Spectacle*, își dresе glasul și începu: „S-ar părea că divergența apărută acum câteva zile între un anumit lord și o tânără văduvă franțuzoaică s-a remediat; din nou, cei doi au fost surprinși gângurind ca o pereche de porumbei. Aseară au luat cina la hotelul Clarendon cu ducele și ducesa care le-au făcut cunoștință, așa după cum cititorii noștri își amintesc, săptămâna trecută la Teatrul Regal. Madame purta o rochie de catifea reiată, corsajul drapat în cute peste piept, spatele cambrat. Foarte scurtă, mâne-cile tăiate în față pentru a etala...

Când ajunsese la partea cu gânguritul, Lord Adderley se ridica de pe scaun și se îndreptase către șemineu, holbându-se la colecția de flori de sticlă de Murano a lui Lady Warford. Nu dădu atenție restului expunerii, care înșira toate detaliile dezgustătoare despre ce purta Madame și ce purta ducesa.

Mânat de simțul datoriei, se prezentase la reședința Warford așa cum o făcea în fiecare zi în afară de marți, când familia nu primea vizite. Era ca și cum s-ar fi dus în fiecare zi să i se scoată un dinte, se gândi el. Nu era sigur că mai putea îndura mult: sporovăiala neconținută a Clarei și politețea de gheață a mamei ei îl scoteau din fire.

—Gângureală, ți-ai găsit, spuse Lady Warford. Nu m-aș mira dacă Longmore i-ar rupe falca lui Tom Foxe pentru nerușinarea lui.

—Mai degrabă Harry ar râde, opină Clara. Dar e interesant, nu-i așa, Lord Adderley, că totul e acum în regulă între ei.

—Nu pot decât să cred că aranjamentul pentru cină a fost făcut mai înainte, spuse el. Fără îndoială că doamna nu a dorit să-și incomodeze prietenii. Are o relație strânsă cu ducele și ducesa, din câte am înțeles.

—Atunci fratele meu a profitat de această ocazie să se împace cu Madame, sugerează Clara. Poate învinge atunci când vrea.

—Dacă Longmore dorește să câștige, nu putem decât să tragem concluzia că e hotărât să atragă interesul doamnei, zise

Lady Warford. Am avut presentimentul că se va ajunge la asta din momentul în care l-am văzut cu ea la teatru. Ah, ei bine, se putea să fie și mai rău, sunt sigură.

„O chelneriță sau o balerină.“

– Cred că o să-ți placă de ea, mamă, spuse Clara. Pare simpatică. Cel puțin nu va deveni o noră dezagreabilă.

– Noră? tresări Adderley. Deja i-ai dus la altar?

– Cred că e doar o chestiune de timp, zise Clara.

– Dar păreai s-o detești zilele trecute.

– Asta a fost înainte să-mi spui că Harry a jignit-o. Știu cât de supărător poate fi fratele meu.

– Lipsa lui de tact poate fi șocantă, aprobă Lady Warford. Din nefericire, Longmore poate fi bătăran destul de fluent în câteva limbi.

– În orice caz, Lady Bartham o să solicite să-i fie prezentată mamei în seara asta, și se pare că trebuie să agreăm sau să înghițim situația.

– Nu văd altă variantă decât să accept să o cunosc pe această doamnă, zise stăpâna casei. Nu se știe niciodată cu Longmore, dar în eventualitatea că se va dovedi că nutrește sentimente serioase, prefer să mă familiarizez cu ea în mod amical. Și dacă nu se va ajunge la nimic... Lady Warford făcu un gest nepăsător. Nu-i mare lucru. Sezonul e aproape gata și va mai trebui să o vedem până la anul. Până atunci, cine știe ce se va întâmpla?

– Într-adevăr, spuse Lord Adderley. Cine știe? Se îndepărtă de șemineu. Mai bine să nu abuzez de timpul dumneavoastră. Știu că domniile voastre veți dori să vă odihniți și să vă pregătiți pentru balul din seara asta.

Cum ele nu încercară să-l rețină, își luă rămas-bun cu multă politețe, chiar dacă nu cu multă căldură. Pe când ieșea din încăperea, la fel de bucuros să scape de acolo pe cât știa că și ele erau bucuroase să-l vadă plecat, o auzi pe Clara spunând:

– Abia aștept să văd ce va purta Madame de Veirriion.

Adderley își înăbuși un zâmbet și ieși.

Gângurea, da? Ce vicioasă era micuța cochetă. Las' să tipărească *Spectacle* ce dorea. Las' să creadă ce voiau.

El știa întregul adevăr.

Balul contesei de Bartham

Joi seară

Longmore o privea pe Lady Bartham apropiindu-se de el.

– Orice ai face, spuse el cu glas scăzut, să *nu-i* servești mamei
acea reverență.

– Dar despre ce reverență e vorba? se interesă Madame.

– Știi tu la ce mă refer. Reverența tip balerină în rol de lebădă
muribundă ori crăiasa zânelor.

– Dar e absurd. De ce aș face chestiile astea?

El nu mai avu timp să răspundă pentru că Lady Bartham ajunse lângă ei, toată numai un zâmbet. O clipă mai târziu o conducea pe Madame să o cunoască pe mama lui.

Le lăsă să meargă în față, studiind chipurile uimite ale invitaților. Rochia albastră fusese destul de drăguță în magazin, însă acum îți tăia răsufierea. Broderia argintie delicată crea un model întrețesut peste stratul de crep albastru ce plutea peste căptușeaua de satin. Dantela de voal flutura, iar pe mâneci străluceau briliante. Sub candelabre, era ca și cum ai fi privit lumina soarelui sclipind pe o mare albastră.

Rochia avea un decolteu adânc, permițându-i să etaleze perfect cele unsprezece tone de diamante pe care le purta – și despre care, cu puțin noroc, nimeni nu avea să descopere că fuseseră trecute în contul ducelui de Clevedon la Rundell and Bridge¹.

Dintr-odată, Longmore îl observă pe lordul Adderley, care posesise lângă bufet cu un rânjet mulțumit pe chip.

– Draga mea Lady Warford, îngăduie-mi să ți-o prezint pe Madame de Veirion, spuse Lady Bartham.

Lady Warford se ridică țepănă. Privirea ei albastră o sfredeli pe Madame ca și cum era gata să-i facă o disecție, fără obișnuitul preambul.

Pentru o clipă, Madame se întrebă dacă nu cumva Lady Bartham făcuse vreo greșală. În mod normal, pentru evitarea

¹ Magazin de bijuterii din Londra, bucurându-se de titlul de furnizor regal (n.tr.)

momentelor penibile, o lady era întrebată dacă dorea să i se prezinte o anumită persoană. Poate că Lady Warford fusese de acord, dar se răzgândise între timp.

„*Mon Dieu*, sunt pe cale de a fi umilită, se gândi ea. Ofensă fâțișă – la cel mai mare eveniment al Sezonului!”

Dar nimic din ce se petrecea în mintea lui Madame nu i se oglindea pe față. În exterior afișa un zâmbet destul de amabil, dar nicidecum slugarnic.

La urma urmei, Madame de Veirion avea o avere considerabilă, iar la Paris era Cineva.

Lady Warford făcu grațios un semn din cap.

– Madame.

– Lady Warford, rosti franțuzoaica fără a-i întoarce salutul scurt. Se scufundă într-o reverență Noirot, cea pe care Longmore îi spusese să nu o facă.

Auzi cum toată lumea din preajmă își ținu răsufierea. Când se ridică, văzu că Lady Warford afișa o privire plină de curiozitate.

Longmore apăru ca prin farmec lângă ele.

– Doamne, Dumnezeule, doamnă, este mama mea, nu Ludovic al XIV-lea. Voi, francezii, faceți totul în exces.

– Ce este acest exces despre care vorbești? replică Madame. Aceasta este *madame la marquise*, da? Ce este greșit în acest fel pe care eu fac reverența către *ta maman* atât de elegantă? Căreia, da, îi cer o iertare. Își îndreptă atenția către Lady Warford. O să mă scuzați, iertare vă rog, *Madame de* – ah, nu. Trebuie să spun Lady Warford. Engleza mea este nu încă perfectă.

– Sunt sigură că o veți stăpâni cu vremea, Madame de Veirion, zise Lady Warford. Așa după cum se pare că ați reușit să stăpâniți... alte lucruri. Aruncă o privire către fiul ei înainte de a se întoarce către însoțitoarea lui. Cred că acesta este primul dumneavoastră bal la Londra?

– Da, *Madame* – Lady Warford. Îmi fac debutul, mulțumită deosebitei bunăvoințe a prietenei domniei voastre, Lady Bartham.

– Dar bineînțeles că trebuia să vă am aici, interveni gazda. Era de neconceput să nu o am la balul meu pe doamna despre care se vorbește cel mai mult în Londra.

—Bineînțeles că trebuia, încuviință Lady Warford zâmbind dulce.

—Și trebuie să o mai am și pe cea de pe locul doi în atenția generală, ducesa de Clevedon, adăugă râzând Lady Bartham.

—De vreme ce discuția se poartă în engleză, Madame este în fericita poziție de a nu o putea urmări în cea mai mare parte, spuse Longmore. Îndrăznesc să afirm că abia dacă înțelege trei din zece vorbe ale acestei conversații. Madame, arătați puțin confuză. Cred că v-ar prinde bine o băutură. Lady Bartham, mamă, Clara — ne permiteți să părăsim distinsa dumneavoastră prezență?

O răpi de acolo într-o clipită.

Capitolul 17

„Dacă domnul Brinsley Sheridan ar fi fost un depravat josnic, miserabil și extravagant, a cărui căsătorie era un aranjament abil cu creditorii lui nerăbdători, am fi fost primii care să condamnăm și să deplângem pasul care a fost făcut.“

The Court Journal, sâmbătă, 13 iunie 1835

Dansau.

Sophy nu se așteptase la așa ceva. Fusese atât de atentă să-și joace rolul, încât aproape uitase că nu era un actor într-o dramă pusă în scenă, ci o doamnă ce lua parte la un bal.

Orchestra se apucase de cântat chiar în momentul când Longmore o trăsese departe de mama lui. Peste încă o clipă, Lord și Lady Bartham începură să danseze, dar nu unul cu celălalt, ci cu partenerii impuși de etichetă.

Apoi Longmore spuse:

—Ah, scuza perfectă să nu duci o conversație politicoasă. O conduse pe Sophy printre perechile care se roteau și o cuprinse cu brațul pe după talie.

— Nu sunt sigură... zise ea cu răsuflarea întretăiată. A trecut o veșnicie de când...

— O să conduc eu, îi spuse contele în franceză. Lasă asta în seama mea, Madame. *Ai încredere în mine.*

După câteva clipe, purtată pe aripile valsului, Sophy uită de afacerea ei, de comploturi și de ticăloși. În prezent exista doar acest bărbat și mișcarea trupului său athletic și sigur de el, la fel de sigur și de viril în dans precum era în orice altceva.

Dansară de jur împrejurul sălii de bal. Tânăra femeie plutea printre nori de mătase și satin, tonuri de alb și pastel, și nuanțe vii de giuvaieruri și negru, și gri, toate învârtindu-se în jurul ei, în vreme ce stele în culorile curcubeului străluceau ca în povești: smaralde, safire, rubine, perle și diamante — mai presus de toate diamante — ce reflectau lumina feerică a candelabrelor de cristal.

Era ca într-un tărâm de basm.

La câte alte evenimente de acest fel nu luase parte în rol de cameristă? De câte ori nu descriesese astfel de scene pentru cititorii ziarului de scandal? Întotdeauna o făcuse însă din postura de spectator.

Nu dansase de veacuri, așa după cum încercase să-i spună. Nu, de pe vremea Parisului. În plus, nu participase niciodată la o petrecere ca aceasta. Nu dansase niciodată în brațele bărbatului pe care...

Îl iubea.

Își ridică privirea și îi văzu surâsul abia mijit în vreme ce ochii negri străluceau vesel: amuzament și altceva ce nu putea înțelege.

— Nebunatic, îi spuse el în franceză. Ce ți-am zis în legătură cu reverența? Și de ce mi-am închipuit oare că îmi vei da cea mai mică atenție?

— Am avut un motiv, răspunse ea în aceeași limbă. Era cu mult mai ușor să conversezeze așa decât în engleza stâlcită a lui Madame. Franceza venea în mod natural. Să omori limba engleză într-un stil franțuzesc credibil cerea gândire.

— Întotdeauna ai unul, replică el.

— În primul rând că mișcarea unei balerine captivează ochiul. În al doilea rând, nu există ocazie mai bună pentru a etala rochia.

- Chiar și asta? Nu a fost creată să apară la maximul ei de frumusețe în timpul dansului?

- Înveți, râse ea.

- Ca să mă pot apăra. La fel precum Clevedon.

Sophy îi urmări privirea. Marcelline și soțul ei dansau și era evident pentru toată lumea de ce Clevedon nesocotise o regulă de bază a clasei lui și se însurase cu o negustoreasă. La fel de evidentă era și iubirea care-i lega. Marcelline nu afișa o figură inexpresivă. Era ea însăși: o femeie îndrăgostită, profund îndrăgostită de soțul ei.

Își merita norocul, se gândi Sophy. Marcelline muncise încă de când era o copilă. Strânsese din dinți într-o căsătorie ratată cu un ticălos fermecător, un văr al ei. Și când venise holera îi luase pe toți cei apropiați și tot ce realizaseră prin muncă, adunase ce mai rămăsese din familia lor și îi adusese în Anglia cu o mână de monede și o voință nemiloasă de a reuși.

Sophy își luă privirea de la sora ei.

- Dacă înțelegi atâtea despre crearea rochiei mele, atunci știi și că motivele mele au fost ascunse. E adevărat că toate ținutele noastre sunt menite să arate bine în poziție statică și chiar și mai bine în mișcare, dar îți cer să-ți amintești misiunea mea anterioară - aceea care ne-a condus la Hortense Nesuferita. Îți aduci aminte?

- Ca și cum aş putea uita! Alunița ta, în special, este adânc înrădăcinată - sau poate că ar trebui să zic că apare în permanență - în memoria mea.

- Am mers acolo ca să-mi pot da seama dacă e vechiul Dowdy's sau ceva diferit și mai amenințător. Trebuia să văd rochia mamei tale pentru că își dăduseră toată osteneala s-o facă. Era mai frumoasă decât creațiile lor obișnuite, însă nu se apropia de realizările noastre. Dar cum să o faci pe mama ta să vadă asta?

- Tot nu-mi pot da seama ce legătură are cu reverența, spuse el.

- Nu ți-a trecut prin minte că în momentul în care i-am fost prezentată mamei tale ea era înconjurată de creațiile Casei Noirot? Lady Bartham, Lady Clara și cu mine, toate purtam creațiile Marcellinei. Mama ta nu putea să nu observe diferența între

cea ce purta ea și ce purtam noi. Poate că o să-l ia un timp să înțeleagă, dar am sădit sămânța.

- Afaceri, oftă el. Reverența era o afacere.

- Reclamă, îl corectă ea.

- Mă faci să ameteșc, Madame.

O atrase într-o piruetă ce o făcu și pe ea să ametească. După aceea, uită de afaceri. Cum de crezuse că valsul era doar un dans? Să valseze cu el era ca și cum ar fi făcut dragoste - într-un mod frustrant, cu atingere, dar fără mângâiere. Strângere în brațe, dar nu îmbrățișare. Un sentiment de presiune și căldură imposibil de alinat, confirmând interzicerea extazului.

Era suficient de aproape încât să-i poată simți căldura corpului și felul în care i se accelera respirația. Intimitatea lor era uimitoare, la fel ca atingerea mâinii ce o ținea pe a ei, cealaltă ținând-o de talie. Simțea că acolo îi era locul și așa era dintotdeauna. Se miră de femeile din jurul ei care puteau dansa în acest fel intim cu bărbați care nu le erau amanți.

„Cum să mă pot opri? se întrebă ea. Cum să mă pot întoarce la viața mea fără el?“

Întrebări fără rost. Jucaseră o farsă, și această aventură a lor - dacă asta fusese - era doar o pură întâmplare. Doar o proastă fără seamăn ar fi transformat-o într-o tragedie romantică.

Sophy n-avea timp să fie o proastă. Avea o misiune de îndeplinit, iar dacă făcea o greșală, viața unei tinere fete ar fi fost ruinată... distrugând speranțele a trei femei, visurile și anii lor de muncă intensă.

Cu toate astea, era greu să-și păstreze mintea limpede atunci când dansa cu el.

Când muzica se stinse, i se păru mult prea devreme. Voia să-și arunce brațele pe după gâtul lui și să-l sărute prostește și să-l strângă la piept deoarece...

Deoarece, pentru un scurt timp, aflase ce înseamnă să trăiești în lumea lui, mai degrabă decât să intri neinvitat. Pentru un scurt răstimp aflase ce înseamnă să fii special în felul în care fuseseră strămoșii ei: nu pentru că erau meșteșugari iscusiți sau inventatori, sau soldați curajoși, sau pentru că își aduseseră

vreo contribuție valoroasă la progresul omenirii, ci pentru că pur și simplu erau născuți speciali: erau aristocrați.

Mai presus de toate, spera, chiar și în străfundul inimii sale cinice de Noirot, că era specială pentru el.

Poate că era. Dar sfârșitul poveștii nu putea fi decât unul singur.

Venise timpul să se pună capăt acestei tragicomedii. Sau farse. Nu era sigură ce anume era.

Puțin mai târziu

Alături de mama lui, Longmore privea cum Madame continua să facă furori printre invitați. La fel cum o urmărea și Adderley din cealaltă parte a sălii.

– Ai de gând să-i lași pe ceilalți gentlemen să ți-o ia înainte? îl dojeni Lady Warford. N-aș fi prea sigur de ea să fiu în locul tău, Harry. Poate că ai fi fost în frunte, cum ai spune tu, dar ăștia ar putea ușor să recupereze handicapul.

Nu mai era nimeni prin preajmă, cu excepția unei doamne foarte în vârstă – încă una dintre prietenele bunicii Warford – care era surdă lemn. Trebuiseră să repete fiecare lucru de vreo șase sau șapte ori și să răspundă la aceleași întrebări cel puțin la fel de des, dar acum capul îi căzuse pe pieptul bogat și bătrâna lady începuse să sforăie.

Deși nimeni nu-i putea auzi, Longmore era surprins. Îi adresă o privire întrebătoare mamei.

– Nu-mi face privirea aia, spuse ea supărată. Dovedește doar cât ești de mărginit.

– N-am încotro. Doamna nu mi se pare deloc genul de mireasă pe care mi-ai alege-o tu, și totuși iată-te împingându-mă către altar.

– Nu-i nici pe departe ce aș alege eu. În plus... Când el ridică din sprâncene, Lady Warford adăugă: Engleza ei este cumplită. Nu se poate să fi avut o educație corespunzătoare.

– Unele persoane pur și simplu n-au talent la limbi străine.

-Talent sau nu, nu sunt deloc sigură că nu e o găsculiță desăvârșită. Dar e o fată atrăgătoare...

-Cu o avere atrăgătoare.

-Nu fi vulgar!

-Dacă n-avea o lescaie, nu m-ai împinge să o curtez, spuse Longmore. Și nu văd unde e graba. Privi către sala de dans, de pe marginea căreia Adderley o pândea pe Madame ca un animal de pradă. Ah, dar uită-te, Madame dansează cu al treilea fiu al lui Lady Bartham. Ar fi mare păcat dacă ar cuceri inima doamnei și averea ei nemaipomenită.

-Ar fi un foarte mare păcat dacă vreo fată s-ar mărita cu neisprăvitul ăla, replică mama lui. Dar fă cum vrei, Harry. Întotdeauna ai făcut așa. Și sora ta, la fel. Mă jur că am fost blestemată să am cei mai nerecunoscători copii. Dacă m-ar fi ascultat, nu s-ar afla în această situație nenorocită. Cu fiecare zi care trece, Adderley îmi place tot mai puțin - și în primul rând îl disprețuiesc. Uită-te la el. După două dansuri cu Clara, a abandonat-o. Când mă gândesc la ce bărbați ar fi putut avea! Ah, este prea mult. Și vezi, chiar și el îi face ochi dulci lui Madame. Cum îndrăznește?

-Toți îi fac ochi dulci.

-Și ție nici nu-ți prea pasă, trebuie să remarc.

-Ăsta e genul de lucruri cu care trebuie să te obișnuiești. Atrage atenția oriunde se duce.

Lady Warford o studie pe franțuzoaică mijind ochii.

-Știi, Harry, îmi amintește de cineva.

Dansul se sfârșise, și Longmore îl văzu pe Adderley îndreptându-se spre Madame.

-Ah, nu, băiete, mormăi el. Distrează-te cum vrei, dar nu cu văduva mea veselă.

-De ce să nu o facă? spuse mama lui. Doamna nu e a ta. N-ai făcut nici o mișcare să-i captezi interesul.

-Ăsta n-are nici o treabă să-i capteze interesul, atâta vreme cât e logodit cu sora mea - ca să nu mai spun că Madame îmi promisese mie dansul ăsta.

-Să nu faci o scenă aici, Harry. Mai ales nu aici.

-Mamă, mă jignești profund. Nu fac niciodată scene.

Nu se grăbi să traverseze încăperea și nu împinse pe nimeni din cale. Lord Longmore n-avea nevoie de așa ceva. Tot ce trebuia să facă era să afișeze o anumită expresie, și lumea se ferea grăbită din calea lui.

Când Longmore ajunsese lângă ei, Adderley se aplecase mult prea aproape ca să murmure ceva la urechea lui Madame.

– Regret să întrerup acest tête-à-tête, dar dansul ăsta e al meu, zise contele.

– Cred că te înșeli, spuse Adderley. Madame mi-a promis mie dansul.

Madame privi uluită de la unul la altul, apoi mâhnirea îi umbri chipul.

– Asta e foarte rău. Trebuie să mă scuzați, Lord Add'lee. Lord Lun-mour vorbește corect. Era dansul acesta cel pe care i l-am promis. Memoria mea îngrozitoare – vă rog să mă iertați. Dar îl veți avea pe următorul.

– Urmează supeul, anunță Longmore. De vreme ce e ultimul dans înainte de supeu, am privilegiul să vă conduc. Să cinați.

– *C'est exact*, spuse ea. Uit asta.

– Cât de ușor uitați, remarcă Longmore.

Franțuzoaica îi aruncă o privire acră, apoi se răsuci cu un aer afectuos spre Adderley.

– O să vă văd după cină, Lord Add'ley. Dacă nu o să fiu prea mult obosită.

Adderley făcu o plecăciune și se îndepărtă, afișând încă acel zâmbet afectat.

Longmore îl urmări cu privirea, după care se întoarse spre Madame.

– Te aștepți să găsești obositoare compania mea?

– Asta nu e ce am spus, protestă ea imediat. Îmi întoarceți vorbele greșit.

– Și privirea la fel?

– Nu pot să vă înțeleg.

– Am observat privirea pe care i-ați aruncat-o. N-am pretins vreodată că sunt un geniu, dar cred că recunosc o privire galeșă atunci când o văd.

– Și de ce să nu flirtez? De ce avem această neînțelegere iar și iar? Am eu oare o zgardă în jurul gâtului, ca un câine? Nu sunt câinele dumneavoastră în lesă, Lord Lun-mour. Nu vă aparțin dumneavoastră.

„S-o crezi tu“, răspunse el în gând.

– Poate că nu, zise cu glas tare. Dar gentlemanul îi aparține surorii mele – așa după cum v-am explicat. Neconținut.

– Asta este monstruos. De ce mă acuzați pe mine? Că îl fur pe acest bărbat de la sora dumneavoastră?

– Zilele trecute parcă erați de părere că trebuie furat.

Ea dădu nonșalant din mână.

– Eram nervoasă și am rostit câteva lucruri prostești. Dar nu cu mult timp în urmă am cunoscut-o pe mama dumneavoastră, care a fost așa de amabilă cu mine. Și sora dumneavoastră mi-a iertat mie această mică eroare a mea. De ce să vreau să le supăr? Iată-mă pe mine, o străină. Singură. Nu mă protejează nimeni. Am numai pe prietenii mei să mă păzească și sunt bucuroasă să fac prieteni. Se bosumflă.

– Sunt și eu bucuros că vă faceți prieteni, zise Longmore. Totuși, atunci când deveniți prea prietenoasă...

– Nu! Am fost doar amabilă, ripostă Madame fulgerându-l cu ochii săi albaștri. Flirtez cu el puțin, în felul în care toate femeile fac. Nu văd de ce trebuie să îmi spuneți că sunt greșită să fac asta. *Dumneavoastră* nu ați spus nici măcar o vorbă de atenție specială pentru mine.

– Am spus două, dacă îmi aduc bine aminte, murmură el. Ce vrei mai mult, Madame?

Obrajii i se îmbujorară și roșeața coborî sub diamantele care-i înconjurau gâtul și i se revărsau pe săni.

– Cred că vă jucați cu mine, spuse în cele din urmă.

– Asta e ceea ce crezi? Că mă joc cu sentimentele tale?

– Din cât se vede, pari să consideri că e o mare glumă.

– Și nu e?

Ochii îi străluciră de lacrimi și în acel moment Longmore știu că nu mai jucau un rol – sau dacă o făceau, dansau chiar la hotarul adevărului.

– Da, se răsti ea. Da, așa este. Distractiv. Ha, ha.

Se întoarse într-o răzvrătire de satin și dantelă și își făcu drum legănând din șolduri, cu bărbia ridicată, prin sala de bal.

De-abia ce Sophy îi întorsese spatele contelui, când Lord Adderley i se ivi în cale.

– Credeam că i-ați promis acest dans lui Longmore, spuse el.

– Se pare că sunt *fatiguée*, zise ea deschizându-și evantaiul și fluturându-l rapid în față. Și prea încălzită, adăugă, sugerându-i că reacția ei înfierbântată i se datora. Mi-am pierdut cheful de a dansa. Am pierdut plăcerea în acest bal.

– Ca și mine, rosti el în franceză cu accent englezesc. Și știi motivul.

Ea îl privi pe deasupra evantaiului.

– Știi oare eu?

– Nu ți-am spus? Vocea lui deveni joasă și vibrantă. Nu ți-am pus eu oare inima pe tavă? Fiecare cuvânt pe care ți l-am scris este rupt din inima mea. Știi că sunt în agonie. De ce mă torturezi?

– Ești indiscret, murmură ea uitându-se de jur împrejur. Cineva poate auzi.

– Trebuie să rezolvăm neapărat chestia asta. În fiecare zi te răzgândești.

– În fiecare zi! Câte zile au trecut? Zile, milord. Nu ani, nici măcar luni sau săptămâni. Câteva zile. Câteva scrisori. Ah, da, ea îi răspunsese la scrisori, se gândi. Îi dăduse motive să spere și motive să-și piardă nădejdea. Îl încurajase în vreme ce părea că-l respinge sau părea nehotărâtă. Dar avusese grijă să nu-l respingă într-atât încât să-l facă să renunțe. Nu trebuie să mă presezi, îi ceru.

– N-am timp să aștept. Dacă vrei să-mi calci inima în picioare, fă-o acum. Omoară-mi speranța, dar fă-o repede, pentru numele lui Dumnezeu, și pune capăt suferințelor mele.

Madame se îndepărtă, cu Adderley pe urmele sale.

– Mă grăbești, îl muștră ea. O femeie nu ar trebui grăbită în chestiuni de amor.

– Inima mi-a dat de veste de îndată ce te-am cunoscut. Am știut că suntem meniți unul altuia.

„De îndată ce ai auzit de marea mea avere.“

Se apropie un servitor purtând o tavă încărcată cu pahare de șampanie, însă ea scutură din cap și își continuă drumul.

— Nu putem vorbi în acest loc, îi spuse lui Adderley. Prea multă activitate. Prea multă lume. Altă dată ne vom întâlni.

— O să se meargă la cină. Nu va fi un prilej mai bun. Și nu va mai fi un alt prilej. Trebuie să știu în seara asta. Mi-ai promis un răspuns în seara asta.

— Ești prea năvalnic.

Acesta era și rezultatul eforturilor ei.

— Madame, eu nu mai am destul timp la dispoziție.

— Ah, da, ești pe punctul de a te însura.

— Asta rămâne să decizi dumneata.

— Nu pot suporta gândul să te răpesc de lângă fata aceea drăguță. Să-i frâng inima? Nu sunt genul acela de femeie. În vreme ce discutau, nu se oprise din mers, într-un ritm lejer, lăsându-l să o urmeze.

— Să-i frângi inima? Abia dacă mă suportă, așa după cum bine știi. Ai văzut. Întreaga ei familie mă disprețuiește. Dacă n-ar fi fost acel moment nebunesc, aș fi fost liber. Și atunci aș fi putut aștepta la nesfârșit să te decizi.

— Un moment nebunesc? Și cum știu eu că nu sunt un alt moment nebunesc pentru dumneata?

— Ce dovadă vrei?

Ajunseră la ușile vitrate care stăteau larg deschise pentru a lăsa aerul să circule prin sala de bal în această noapte caldă. Afară exista o mică terasă mărginită de o balustradă de piatră. Lumina slabă care venea dinăuntru nu acoperea toată suprafața, lăsând o parte în întuneric. Dincolo de terasă, felinarele luminau grădina. Atât de romantic! Sophy zâmbi în sinea ei.

Ieși cu un pas hotărât și se îndreptă spre zona de umbră.

— Ce dovadă? spuse el din nou.

— Nu voi avea o aventură, șopti ea. I-am fost credincioasă șoptului meu. Nu sunt o femeie vicioasă. Nu voi fi amanta dumitale. Nu sunt curtezană.

— Nu vreau o amantă, replică Adderley.

„Bineînțeles că nu”, își zise Sophie. Întreținerea unei amante era costisitoare.

– Intențiile mele sunt onorabile, continuă el. Pot să o demonstrez. La privirea ei întrebătoare, stărui: Pot. Hai cu mine – acum, în seara asta. Ajungem în Scoția în mai puțin de două zile, și ne putem căsători de îndată.

– Să fugim? Ai face asta?

– De ce nu? Sheridan a făcut-o cu puțin timp în urmă. Și spre deosebire de el, nu trebuie să ne facem griji că vom fi urmăriți.

Ea își duse mâna la inimă și se îndepărtă.

– Madame?

– Nu, nu te apropia, zise ea scuturând din cap. Trebuie să mă gândesc. Nu este ceea ce am crezut. Nu am fost pregătită. În vreme ce vorbea, își aranja pe ascuns câte un detaliu al rochiei. N-am crezut niciodată că o să ajungi atât de departe. Să fugi cu mine – îi va supăra pe prietenii dumitale. Asta înseamnă dizgrație pentru dumneata, poate.

– Nu-mi pasă. Dacă te am, nimic nu mai contează. Madame, te rog. Îi puse mâinile pe umeri și o întoarse spre el. Neîntâmpinând rezistență, o trase în brațele lui. Hai să fugim împreună, o imploră.

– Nu! strigă ea. Nu! Oprește-te! Ajutor! În timp ce striga în franceză și în engleză, îl împinse, moment în care corsajul rochiei îi alunecă așa cum fusese conceput să o facă, expunând dantela aurie a cămășii și o părticică din corsetul venețian creat de Marcelline.

Chiar în acea clipă, un mic grup își făcu apariția pe terasă, cu Lady Clara în frunte.

Dintr-un salt, Adderley se îndepărtă de Sophy ca ars.

– Ce dracu'? țipă el. Ce-i asta?

– E destul de limpede, replică Lady Clara. Se îndreptă spre el și îl palmui. Bestie ce ești! Bestie ipocrită și infamă.

– Rușine să-ți fie! strigă cineva din mulțime.

– Îmi provoci scârbă, spuse Lady Clara. Nu voi fi soția ta în veci. Poate lumea să creadă ce vrea despre mine, dar nu te-aș lua nici de-ai fi ultimul bărbat din lume.

– Dar n-am... bâigui Adderley.

– Să-ți fie rușine!

– Rușinos!

Se alăturară și alte voci, strigând la fel.

Marcelline își făcu loc printre privitori și se îndreptă către Sophy.

– *Ma pauvre dame!* Se răsti în direcția Adderley: *Quel monstre!*

– Dar eu niciodată... bolborosi acesta.

– Bestie! strigă cineva.

– Brută!

– Ce dracu' se întâmplă? Longmore apăru din mulțime, evaluează situația dintr-o privire și porni hotărât spre Adderley.

Clevedon îl opri.

– Nu. Nu-ți murdări mâinile.

– Nu merită efortul, zise cineva.

– Lasă-l să putrezească, spuse altul.

– Nu pe terasa mea, declară Lady Bartham din pragul ușilor vitrate, având-o alături pe Lady Warford. Pe fundalul luminos al sălii de bal, păreau doi îngeri ai răzbunării. Lord Adderley, trebuie să vă cer să plecați, spuse Lady Bartham. Și nu mai sunteți bine-venit aici.

Longmore știa ce ar fi trebuit să facă.

– În orice caz, să nu-l lovești, îl sfătuiuse Clevedon, și toate surorile Noirof fuseră de acord cu el.

Acesta era momentul Clarei, spuseseră cu toții. Las-o pe ea să se răzbune, sub ochii tuturor celor care au judecat-o.

Prin urmare, o lăsase pe Clara să-l pălmuiască.

Dar mizerabilul îi scăpa printre degete, și Longmore începu să vadă flăcări în fața ochilor.

Porni în urmărirea lui Adderley. Nu făcuse nici trei pași când auzi vocea lui Madame înecată de plâns.

– Lord Lun-mour!

Se întoarse și o văzu cu brațul lui Marcelline pe după umeri, cu frumoasa ei rochie în dezordine. Lacrimile îi șiroiau pe față.

– Vă rog, conduceți-mă înapoi la hotel!

La vederea rochiei în dezordine, mintea i se întunecă de mânie. Nu se putea gândi decât la crimă și era cât pe ce să spună că ducele de Clevedon avea să o conducă, dar ochii ei mari și albaștri îl ținură pe loc.

Trase aer în piept, după care îi răspunse:

– Bineînțeles, madame.

O conduse prin sala de bal, pe lângă invitații care șopteau uimiți, și apoi pe culoar și în jos pe scări până când ieșiră din casă.

El o susținea, ea își afundase fața în umărul lui, în vreme ce se comandase urgent o trăsură care să-i ducă la hotel.

În câteva minute vehiculul sosi, iar Longmore o urcă rapid pe Sophy înăuntru. Când cotiră și reședința Bartham nu se mai văzu, inspiră adânc și spuse:

– Cred că a ieșit bine.

Ea se prăbușise peste el, înlăcrimată și tremurând.

Acum, tremuratul se opri brusc; Sophy se îndreptă de spate, își scoase cea mai mică batistă din lume și își șterse rapid lacrimile.

– Aproape perfect, aprecie ea.

– Aproape?

– Nu ar fi trebuit să-l urmărești pe Adderley plănuiind să-l omori. Nu trebuia să îl urmărești deloc. Ți-am explicat asta. Cu toții ți-am explicat. Ar scădea din efect. Ai uitat cum funcționează? El îți agresa... cum îi spune.

– Mătușa, completează el, uitându-se pe fereastră. Câteodată era un idiot, un mare idiot.

– Dacă îl loveai, chestiunea era aranjată. Nu voiam să se rezolve astfel. Voiam să-l facem de rușine, așa cum o făcuse el de rușine pe sora ta.

Longmore se lăsă pe spate și închise ochii.

– Știu.

– Dar ai uitat. Nu poți uita lucruri din acestea. Aproape că ai stricat totul.

– Te-a atins.

– Preț de trei secunde.

– Ți-a văzut cămășuța.

– Doi centimetri.

– Și corsetul.

– Încă doi centimetri. La fel ca toți ceilalți. Ți-am spus asta era scopul.

– Știu, oftă el. Dar sunt un bărbat îndrăgostit, și un bărbat îndrăgostit nu gândește într-o manieră rațională.

În trăsură se lasă liniștea.

De afară răzbăteau foarte clar zgomotele făcute de copite și de roți. Se auziră voci la distanță. Un clopot suna undeva.

- Trebuie să fac ceva cu tine, spuse în cele din urmă.

- Ai făcut deja ceva, zâmbi Sophy. De mai multe ori... În două hoteluri diferite. Folosind o diversitate de mișcări.

„Facem dragoste.“

- Cred că trebuie să mă însor cu tine, conchise el.

Sophy simți cum un oftat dureros i se ridică în piept. Îl alungă.

- Două cereri într-o noapte, spuse ea. Probabil că strălucirea diamantelor le arde creierii bărbaților.

- Asta-i ce-mi place la tine. Atâta romantism.

- Ei bine, e o glumă, nu-i așa? Despre noi. Și dacă nu fac o glumă, o să încep să plâng. Am plâns destul în seara asta.

- A fost prefăcătorie.

- Nu știi prea bine diferența, mărturisi ea.

- Și, ciudat, asta e încă un lucru pe care-l ador la tine. În orice caz, indiferent dacă te place sau nu, mama vrea să te iau de nevastă.

- Vrea s-o iei de nevastă pe Madame, vrei să spui.

- Te găsește destul de atractivă, deși nu prea inteligentă. Dar va presupune că asta ne face compatibili, de vreme ce nu prea sunt dotat la capitolul creier.

- Nu poți să te însori cu Madame, și nu poți să te însori cu mine.

- Atunci ce propui să facem?

- Nu știu, suspină ea.

- Păi, *gândește-te*, o îndemnă el. Ai scos-o pe sora mea dintr-o situație pe care toți ceilalți o socoteau fără speranță. Sigur că poți să născoci un plan pentru noi. Trebuie. N-ai vreun plan viclean s-o faci pe mama să te iubească?

- Cu timpul, aș putea s-o ademenesc să vină la Casa Noiroț. Aș putea s-o conving să mă tolereze drept croitoreasa ei. Dar s-o fac să mă iubească este exclus. Imaginează-ți numai cum s-ar simți.

- Sentimente, pufni el.

– E femeie. E mamă. Încearcă să te pui în locul ei: Clevedon s-a însurat cu sora mea în loc de fiica ei. Apoi tu decizi să te însori cu mine – sora femeii care i-a ruinat prețioasele planuri și care este măcar indirect responsabilă pentru greutățile Clarei.

– Este chiar atât de important ca mama să te iubească?

„Nu înțelegi, voia ea să strige. Familia mea n-a făcut nimic altceva decât să distrugă alte familii. De generații întregi. Nu sunt bună. Nu sunt virtuoaasă. Sunt o ticăloasă. Dar nu vreau să fiu așa.“

– Părinții tăi te vor dezmoșteni, zise peste câteva clipe. E cea mai puternică armă pe care o au. Poate singura armă.

– Păi atunci va trebui să mă mut deasupra magazinului și o s-o las pe nevastă-mea să mă întrețină.

– Harry, îl dojeni ea. Știi că-i absurd. N-ai putea să suporti. Știi că Leonie strânge baierile pungii? Marcelline și cu mine nu ne pricepem la bani. Adică ne pricepem, însă doar la cheltuit.

Longmore o privi un moment, apoi lăsă să-i scape un oftat:

– Suntem condamnați. În acest caz...

O luă în brațe.

Capitolul 18

„Pe majoritatea străzilor principale ale metropolei, șaluri, stofe, articole de îmbrăcăminte feminină și o varietate de alte mărfuri sunt expuse cu ajutorul oglinzilor, iar seara la lumina candelabrelor, cu un adaos de strălucire din partea lămpilor de gaz, într-un fel ce unui străin i s-ar părea aproape la fel de orbitor ca multe dintre ficțiunile poetice despre care citim în poveștile arabe.“

*Cartea afacerilor din Anglia și
biblioteca meseriilor folositoare, 1818*

Vineri, *Spectacle* relatează toate detaliile incidentului de la balul lui Lady Bartham – ceea ce promitea să-l facă de departe cel

mai reușit eveniment al sfârșitului de Sezon – împreună cu descrieri amănunțite ale rochiilor purtate de eroinele principale ale dramei.

Sâmbătă, *Spectacle* își informă cititorii că Madame de Veirrion dispăruse din Londra tot atât de misterios pe cât apăruse. Plecase de la hotelul Clarendon vineri seara, se pare, într-o trăsură trasă de patru cai. Și asta fusese ultima informație pe care ziarul putuse să o descopere.

Duminică, *Spectacle* relatează că lui Lord Adderley îi fusese interzis accesul în toate cluburile din capitală.

Luni, *Spectacle* anunță că Lord Adderley plecase din Londra în toiul nopții. Creditorii, se spunea, îl urmăreau.

Martți, Sophy stătea la masa ei de scris în zona comună de lucru a celor trei surori. Compunea o descriere a rochiei pe care Lady Bartham avea s-o poarte la Almack's în seara următoare. Deși articolul nu apărea decât în numărul de joi, ea încerca să-l termine în avans în timpul pauzelor de la magazin. Odată cu creșterea numărului clientelor nobile, pe măsură ce se îndesau petrecerile de sfârșit de sezon, avea de descris mai multe rochii decât înainte.

Mulțumită lui Madame de Veirrion, Casa Noirod avea să scape basma curată în ziua scadenței.

Tocmai ajunsese la pălării, când Mary Parmenter îi spusese că era solicitată în cabinetul privat.

Când Sophy intră în cameră, îi găsi acolo pe Lord Longmore, Lady Clara și Lady Warford, care studiau absorbiți rochia cu pene. Auzind ușa, toți întoarseră capetele în același timp și trei perechi de ochi o fixară.

Sophy nu se retrase nici măcar cu un pas. Nu făcu ochii mari. Nu exclamă. Afișă doar interesul politicos rezervat oricăror clienți.

Lady Warford se încruntă, apoi scoase un mic icnet:

– Madame de Veirrion? Dar credeam... Se întrerupse când observă mai bine ținuta lui Sophy. Era elegantă și stilată, exact cum trebuia să fie îmbrăcămintea unei croitorese. Totuși, era o diferență ca de la cer la pământ față de vestimentația pe care ar fi purtat-o o doamnă deosebită precum Madame de Veirrion.

Sophy făcu o reverență. Era reverența Noirot. Nu era necesară, dar o făcu oricum, poate pentru a-l enerva pe Lord Longmore care profitase de ea pe drumul înspre hotel, joi seara, apoi la hotel, după care plecase și o dăduse complet uitării, după cum se părea.

- Da, este Madame, confirmă el acum. Dar nu este. E una dintre îngrozitoarele femei Noirot, mamă. Asta de aici e Sophia - cea care s-a lăsat asaltată cu câteva seri în urmă pentru a o salva pe Clara de la o căsătorie mizerabilă.

Inima lui Sophy începu să bată cu putere. Nu spuse nimic. Încercă și să nu arate nimic, deși era foarte dificil, în condițiile în care tocmai descoperise ce înseamnă să ai inima cât un purice.

Lady Warford își plimbă privirea de la Harry la Clara și apoi la Sophy.

- A fost o înșelătorie pe care a conceput-o domnișoara Noirot, continuă el. A făcut-o deoarece Clara e clienta ei favorită și nu voiau să o piardă. Și pentru că, de fapt, se pare că toți o iubesc. Se opri pentru scurt timp, apoi reluă: Eu mai degrabă o iubesc pe domnișoara Noirot. Dar sunt în dificultate. Nu se mărită cu mine decât dacă tu o placi.

- Căsătorie!

Un cuvânt. Un strigăt îndurerat din partea mamei lui.

- Nu se va mărita cu mine decât dacă o placi, repetă el. Aș vrea să te străduiești în acest sens.

Lady Warford închise ochii și se clătină puțin.

- Poate că vrei să te așezi puțin, mamă, propuse Lady Clara.

- Prostii. Mă simt perfect. Ridicându-și bărbia, murmură: O croitoreasă. Încă o croitoreasă.

Se uită în jur, și Sophy văzu privirea pierdută din ochii ei.

- Milady, începu ea.

- Poate că la urma urmelor ar trebui să mă așez. Lady Warford se așeză pe scaunul oferit de Longmore, după care spuse: Scena aceea de la balul lui Lady Bartham. Era... plănuită?

- Plănuită până la ultimul detaliu, încuviință Longmore. Domnișoara Noirot a conceput planul în vreme ce o aduceam pe Clara înapoi de la Portsmouth. Și asta a fost isprava domnișoarei Noirot, fără ea n-am fi găsit-o niciodată pe Clara.

- Ah, Harry, gemu Lady Warford.

—Nu se va mărita cu mine decât dacă o placi, rosti el pentru a treia oară. O plăceai destul de mult înainte.

—Te rog, interveni Sophy. Asta era altceva. Eram o doamnă. Cu o avere considerabilă. Banii îndreaptă multe rele, după cum prea bine știi. Nu e frumos să-i frângi inima mamei dumitale. Milady, poate că ați dori un întăritor, îi sugeră acesteia. Fără a mai aștepta confirmarea, plecă să aducă coniacul ce era păstrat într-un dulap pentru cazuri de leșin sau crize neașteptate, evenimente ce surveneau destul de des într-un magazin frecventat de doamne. Pe când îi turna, spuse: Nu pot înțelege ce a fost în mintea lordului Longmore să vă supună unui astfel de șoc. Fără vreo pregătire, îndrăznesc să afirm.

—Dacă i-aș fi spus mamei ce aveam de gând, n-ar mai fi venit.

—Am venit, șopti Lady Warford. Adică, am crezut că vin să văd ceea ce s-ar mai putea salva din... trusoul Clarei. Ochii i se înlăcrimară. Pentru acea nuntă îngrozitoare. Cu omul ăla îngrozitor. Și dumneata...

—M-a salvat, mamă, spuse Lady Clara. M-a salvat. De două ori.

Lady Warford se întoarse către fiica ei. Privirea îi era plină numai de dragoste curată. Sophy își simți inima zbătându-i-se de durere. Mama ei nu o privise niciodată astfel... când mama era să... când își amintea că avea copii.

Lady Warford sorbi din coniac și contemplă paharul în tăcere. Nimeni nu vorbea. Inima lui Sophy bătea să-i spargă pieptul, de mai avea puțin până să leșine. Totuși, se strădui să stea perfect dreaptă și-și păstră expresia feței exact așa cum trebuia să fie. Interesată în mod politicos. Respectuoasă, dar nu exagerat. Croitoresele trebuie să păstreze întotdeauna superiori...

—Cred că poate, murmură Lady Warford. Se opri. Cred că poate... voi fi în stare s-o plac.

Copiii ei spuseră la unison:

—Ei, hai, mamă!

—Serios, mamă!

Privirea lui Lady Warford se ridică înspre Sophy.

—Este absolut nerezonabil să te aștepti din partea mea să te plac așa, dintr-odată. Cu toate acestea... În timp ce toți cei din încăperea își țineau răsuflarea, ea continuă: Cu toate acestea, mi-ai

făcut o... mare favoare. O foarte mare favoare pentru care mi-e imposibil să te răsplătesc. Dar cel puțin ești prezentabilă. Și sora dumitale e o ducesă. Asta nu-i de ici, de colo. În orice caz, nimic nu-l va împiedica pe Harry dacă-și pune în cap să facă ceva.

– Asta-i de-ajuns, Sophy? se interesă Longmore. Nu-i exact ce ți-ai fi dorit, dar pentru moment, cred că mai bine nu se poate.

Sophy își înghiți un suspin.

– Da, mă mulțumesc cu asta. O să încerc să o fac să mă placă mai mult, dar între timp, da, e în regulă. O să fac să... pentru că... pentru că aș fi foarte nefericită fără tine.

I se aruncă în brațe.

Vineri, în ziua de după ultima recepție a Reginei din acel sezon, domnișoara Sophia Noirot și contele de Longmore se căsătoriră cu dispensă specială în salonul roșu de la reședința Clevedon. Participanții erau mai numeroși decât cei care asistaseră la nunta ducelui. De data asta, împreună cu surorile miresei, nepoata și majoritatea mătușilor lui Clevedon, asistau Lord și Lady Warford și ceilalți cinci copii ai lor.

Mai târziu, după masa de nuntă, pe când marchizul și marchiza erau cufundați în gânduri în salonul reședinței lor, Lord Warford spuse dintr-odată:

– Asta e o rochie nouă, draga mea?

– Da, așa este, replică Lady Warford surprinsă. Soțul ei, pe cât își amintea, nu-i observase niciodată hainele. Observa facturile de la croitoreasă și câteodată mormăia în legătură cu ele, dar asta era tot.

– Îți stă foarte bine, spuse el cu un glas răgușit. Îmi amintește de fata cu care m-am însurat.

– Da, într-adevăr? zise ea roșind.

– Da.

Marchizul se ridică, închise ușa salonului și o ferecă.

Și apoi se petrecură unele lucruri care o făcură pe Lady Warford să uite gândul curios pe care-l avusese în legătură cu ochii nurorii sale.

După ospățul de nuntă, tinerii căsătoriți porniră spre Lancashire, surorile hotărând că înalta societate avea nevoie de timp ca s-o uite pe Madame Veirion înainte de a o cunoaște pe noua Lady Longmore.

Se opriră să înnopteze la Angels' Inn, cam la treizeci de mile de Londra.

Atunci fu momentul în care, după ce el cu trudă îi desfăcuse fiecare panglică și făcuse dragoste cu fiecare centimetru gol al corpului ei, în timp ce stătea lipsit de apărare într-o stare de totală beatitudine după actul sexual, Sophy se desprins e din îmbrățișarea lui, se ridică în capul oaselor și rosti:

– Trebuie să-ți spun ceva.

– Întotdeauna există ceva, mormăi el.

– Ar fi trebuit să-ți spun înainte de nuntă. Marcelline a fost consternată că nu ți-am spus.

– O mărturisire? Longmore se ridică în coate. Poate că o crimă? Un soț nebun în pod? Dar nu, că ai fost virgină.

– Asta-i tot ce primești în materie de nevinovăție, zâmbi ea.

– Nu sunt un mare adept al purității, declară el înălțându-și privirea către sânii ei. Lumina lămpii îi făcea să strălucească precum două luni minunate. Nu chiar luni pline, mai degrabă ca niște luni pe trei sferturi, cu o delicioasă ridicătură, la fel cu cea a nasului ei.

– Uită-te la ochii mei, îi ceru.

– Într-un minut, zise el. Îți admir sânii. Cred că aș putea scrie un poem despre sânii tăi. Într-atât sunt de splendizi. Și despre fundul tău. E absolut perfect. Ar trebui să fii model pentru statuile lui Venus. Dar nu vreau să-ți facă ochi dulci o mulțime de dezvățări. Mai curând te păstrez pentru mine.

– Să știi că te iubesc cu adevărat, spuse ea.

– Ar trebui. Ne potrivim la perfecție.

– Așa este. Tu mă înțelegeți. Și de asta sunt sigură că n-o să înțelegeți greșit.

– Sună de rău augur, observă el.

– Nimic nu te înspăimântă, spuse Sophy. Uită-te la ochi. Când el se supuse, îl întrebă nerăbdătoare: Ei bine?

– Sunt de un albastru uluitor. O culoare neobișnuită.

– Este albastrul DeLucey.

– Evident e din familie. Ciudat cum de surorile tale mai mari nu îi au, dar fata lui Marcelline da. Ochii cei albaștri se măriră, îndemnându-l să continue: Asta era mărturisirea?

– Da. Știi?

– Câteodată pot și eu să pun lucrurile cap la cap. Toate acele aluzii pe care le-ai lansat despre trecutul tău. Știam că trebuia să existe o poveste, dar eram prea ocupat încercând să te seduc pentru a căuta să scot ceva de la tine. Dar azi, totul a devenit limpede.

– Azi, spuse ea. Înainte, în timpul sau după ceremonie?

– Are vreo importanță?

– Da, pentru că Marcelline a spus că te-am păcălit să mă iei de nevastă.

– Păi, asta ar fi sporit distracția, dar nu e adevărat. Știam exact în ce mă bag. Am știut dintotdeauna, îndrăznesc să afirm. Știam că nu ești ca nimeni altcineva. Știam că nu ești plicticoasă.

– Nimeni n-a acuzat vreodată pe alde DeLucey că ar fi plicticoși.

– Dar n-am înțeles întreaga situație până când nu s-a strâns toată lumea la nuntă, zise Longmore. Acolo erați toate: tu, ducesa, Leonie și Lucie. Mi-am amintit de Lady Durwich povestind despre cei din familia DeLucey. Mi-am adus aminte de felul în care tu i-ai răspuns, făcând o mică glumă despre asta, după care te-ai lansat în plicticoasa descriere a rochiei surorii mele.

– Ca să te derutez.

– A funcționat. Până azi. După aia, a devenit cât se poate de clar. Și m-am gândit: pe Jupiter, ziua asta devine din ce în ce mai bună. Căsătoria mea o să provoace înaltei societăți o criză colectivă de inimă. O să creadă că revoluția e iminentă sau că se apropie Apocalipsa. Am convins-o pe cea mai fermecătoare drăcoaică să mintă că mă iubește, că mă onorează și mi se supune pentru toată viața...

– Asta n-a fost minciună, zise ea. Cu excepția părții cu „supunerea“.

– Și că pe deasupra mai e și o Nesuferită DeLucey. Am devenit membru al bandei lor. Inima mi-a tresăltat de bucurie. Și aproape că m-am rănit, ca să nu mă apuce răsul.

Colțurile gurii ei începură să se încrețească.

– Eram cât se poate de sigură că n-o să-ți pese, zise ea.

– Să-mi pese? Este perfect.

– Tu ești perfect. Și cred că meriți o răsplată pentru că n-ai căzut pe jos de râs, să strici solemnitatea momentului.

– Mai că m-a omorât.

Sophy se lăsă pe spate în brațele lui.

– O mare recompensă, promise ea. Mai e doar un lucru. Îl mângâie pe piept și mai jos.

– Orice, spuse el.

– Nimeni Nu Trebuie Să Știe Vreodată.